TEODORA MATEI

ÎN MINTEA COMISARULUI

TEODORA MATEI

ÎN MINTEA COMISARULUI

Teodora Matei
În mintea comisarului

Teodora Matei – 2017
TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA
În mintea comisarului / Teodora Matei
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-256-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 209/iulie 2017
Bun de tipar: iulie 2017
Tipărit în România

Teodora Matei

ÎN MINTEA COMISARULUI

Teodora Matei (n. 1971) lucrează din 1990 într-un institut de proiectare, unde a fost pe rând: desenator tehnic, tehnician proiectant, secretar de proiect, document controller. Locuiește în Ploiești.

Începând cu 2012 a publicat proză în revistele *Argos, Nautilus, Gazeta SF, Fantastica, Ficțiuni.ro, CPSF Anticipația, Revista de suspans*. Este prezentă în antologiile *Bumerangul lui Zeeler* (Cygnus, 2014), *Cele mai bune proze ale anului 2013* (Adenium, 2014), *Exit* (Eagle, 2016), *Argos Trei* (Tritonic&TexaRom, 2017).

Volume publicate: *Omul-fluture* (Tracus Arte, 2015), *Maya* (Tritonic, 2016) – ambele în colaborare cu Lucian-Dragoș Bogdan, *Stăpânul castelului* (Tritonic, 2016), *Cel-ce-simte* (Tritonic, 2016), *Tot timpul din lume* (Tritonic, 2017).

1. Amnezia și capcanele ei

Sunt momente când ne dorim să uităm totul, să pornim o viață nouă, de la capăt, crezând că relele au dispărut pentru totdeauna, ca niște pete îndepărtate de înălbitor de pe haine, că ele au doar trecut, nicidecum viitor. Doar o cumpănă în viață, cum spun bătrânii, ne poate demonstra cât suntem de naivi, câtă încredere acordăm necunoscutului de după colț. Cumpănă… Așa zicea tanti Mioara, mătușa surdă de-o ureche cu care madam Iordan bea cafeaua duminica și, uneori, marțea, în vacanțe. Se uita atentă pe pereții ceștilor întoarse în prealabil cu gura în jos, pe un șervețel împăturit fix în patru, așezat pe farfurioară. Admonesta pe oricine încerca să vadă dacă se mai scurge vreun strop de lichid, orice nerăbdător dornic să afle de veștile de la drum sau morțile din familie.

Comisarul Anton Iordan se scutură ca de un frison și încercă să se îndrepte pe pernă, însă piciorul în aparat ghipsat, ridicat pe o pernă rigidă, îl durea în continuare, în ciuda calmantelor administrate intravenos prin branula de pe mâna stângă. Era uimit că-și amintea atâtea amănunte din copilărie, însă perioada petrecută la Ploiești devenise o pată neagră într-un colț al propriei minți. Nu-și punea mari speranțe în propunerea prietenului Dan, nici în metodele clasice ale psihologului din spital. Simțea că, într-un fel, ar fi trebuit să recupereze timpul lipsă de unul singur. Habar n-avea cum, însă își impunea s-o facă. Așa cum făcea la sala de forță când ar fi vrut să se lase în genunchi, să arunce cât colo greutățile, să se întindă pe covor și să-și permită să leșine. N-o făcuse niciodată. Mereu își spunea că medicul ăla văzut la știri urcase pe Everest fără oxigen, fără șerpași. Era tot un om. Dacă el putuse, orice om puternic ar trebui s-o facă.

Mai cugetă puțin la ideea de putere și închise ochii, sperând să ațipească. Ceasul din perete arăta abia două și jumătate. Dan avea să vină peste mai bine de o oră. Iordan recunoștea, era curios: cum aveau să-i redea memoria povestirile scrise de autorii aceia? Și toate astea, dintr-o prostie. După accident, când își recăpătase cunoștința, făcuse tot ce i se spusese: radiografii, tomografie, apoi venise pacostea aia de Sorin Matache,

inspectorul-șef, și vrând să-l îmbărbăteze, îi spusese ceva de Ploiești. Nici atunci n-ar fi fost chiar totul pierdut, dacă Iordan s-ar fi prefăcut naiv și ar fi mimat că știa despre ce vorbea celălalt. Doar că el întrebase „Serios?! Ce-am făcut la Ploiești?”, motiv pentru care medicul de gardă să cheme psihologul, să-i aranjeze întâlniri zilnice cu acesta, în urma cărora comisarul ajunsese la concluzia că ultimele luni i se șterseseră complet din minte.

Ar fi putut să improvizeze, să spună niște banalități, s-o scalde, cum s-ar zice. Ce-l speriase cel mai tare era faptul că pierderea de memorie îi putea afecta locul de muncă, iar comisarul nu era pregătit încă să se pensioneze, cu atât mai mult pe caz de boală. Își suspectase destui colegi de-a lungul vremii că se folosiseră de tertipuri ca să iasă din sistem mai devreme, așa că soarta nu se putea răzbuna pe el cu mai multă cruzime.

Apoi primise propunerea lui Dan, patronul unei edituri. Se știau din facultate. Jucaseră bridge, băuseră tone de cafele, fumaseră alte tone de Carpați fără filtru sau Bucegi. Cafea… Îl trimisese, odată, madam Iordan la tanti Mioara. Plecase singur, cu tot curajul dat de importanța unei astfel de misiuni acordate unui băiețel de patru ani. Traversase cartierul, urcase cele patru etaje și ciocănise puternic în ușă. Neprimind niciun răspuns, decisese să se întoarcă acasă, numai că drumul trecea pe lângă alimentara unde, într-un colț, erau depozitate jucăriile: păpuși cu părul lung și camioane roșii, metalice. Rămăsese cu nasul lipit de vitrină, neștiind cât timp trecuse. Îl trezise o palmă dată cu sete peste fund și glasul mamei: „Aici erai, neisprăvitule! Un ceas te-am așteptat!” Plânsese îndelung, cu sughițuri, până acasă.

Comisarul întredeschise ochii, nemulțumit de vaietele auzite dintr-un salon alăturat. Nici pașii hotărâți ai unei asistente, nici vocea stridentă a acesteia nu-l mai îndemnau la somn. Trei fără zece… Dan era parolist, așa îl știa de când lumea. Dar se putea baza, oare, pe autori? Oamenii ăia aveau familii, slujbe, ar fi fost dispuși să scrie în două săptămâni câte o povestire inspirată de cazurile din Ploiești? Iar Sorin… scăpase cu doar câteva zgârieturi, se întorsese la birou, primise alte misiuni… ar fi putut să stea el de vorbă cu fiecare, să verifice amănuntele care-ar fi trebuit să-l ajute? Trebuia să-și facă

timp, în definitiv îi era subaltern, se gândi Toni Iordan îndreptându-și umerii cu o grimasă de durere.

De când stătea în spital avusese timp să-și cunoască toate oscioarele, toți mușchii, toți nervii pe care un accident i-ar fi putut afecta. El nu greșise cu nimic, ba mai mult, primise mulțumirile celor pe care-i salvase, însă tot ce s-ar fi putut vindeca fizic era pe cale să se vindece. Doar gândurile din creierul izbit de cutia craniană în impactul cu stâlpul lateral al mașinii, doar ele se încăpățânau să-și țină ascunse niște surate mai tinerele… Cunoscuse o tânără frumoasă. Uneori se amuza la gândul unui meci între ea și soția lui. Pe plan fizic, cea de-a doua ar fi fost în avantaj clar, kilogramele depuse de-a lungul anilor deveniseră un atu serios.

Avu ocazia să se bucure de vederea nevestei, învești mântată într-o rochie mult prea subțire și mult prea strâmtă pentru vârsta ei, mai curând decât ar fi crezut. Îl privea din ușa salonului, ezitând să intre. Își făcu puțin curaj văzând că bărbatul nu doarme. Înaintă val-vârtej până în apropierea patului și se așeză pe scaunul cu blat de lemn și picioare metalice. Oftă adânc:

— Am plecat mai devreme de la serviciu și-am lăsat o atenție la portar. M-am gândit să nu mă-nghesui la patru, cu toată lumea.

— Bine-ai făcut, răspunse bărbatul, atent la mâinile care scotoceau febril în sacoșa de plastic.

— Ți-am adus niște caise, s-au mai ieftinit, am luat și de niște gem… Poate-l fac în seara asta.

— Mulțumesc, spuse Iordan, nevrând să creeze o situație neplăcută refuzându-le.

Poate avea să i le dea lui Dan, mai târziu. El se ferea de tot ce i-ar fi putut cauza vreo indigestie, era departe de starea în care să alerge pe holuri spre toalete, nici să întârzie în încăperile alea mizerabile, unde toate robinetele curgeau și toate vasele de ceramică erau ciobite.

— Cum ești? Te simți mai bine?

— Da, n-am nimic, în afară de blestematu-ăsta de ghips. Peste o săptămână mi-l scot, e posibil să mi-l pună doar până la genunchi și să vin acasă.

— Ar fi foarte bine! exclamă femeia.

Comisarul își drese glasul, evitând o replică acidă. Măcar în spital avea liniște. Nu zdrăngănea nimeni oale cât era ziua de lungă, nu erau adolescente trântitoare de

uși, nici băieți iubitori de chefuri și băuturi spirtoase. Trebuia să facă ceva cu ăia mici. Spunea asta de câțiva ani, de când copiii crescuseră, iar educația mamei se rezuma la țipete în momente de furie și efuziuni sentimentale în restul timpului.

— Ce mai știi de celălalt șofer? E arestat?

— Habar n-am, răspunse Iordan. Mi-a spus Sorin câte ceva, dar, sincer, nu m-a interesat. O să-l dau în judecată, o să ne târâm prin tribunale, o să-i cer despăgubiri, el n-o să aibă de unde să-mi dea, din pușcărie… cam așa… Important e că-s în viață.

— Așa e, Toni, așa e, recunoscu soția printre lacrimi.

— Nu te pune pe bocit acum, o scoatem noi cumva la capăt.

Pentru Iordan lucrurile erau simple: văzuse o mașină venindu-i din față, neputându-se replia dintr-o depășire periculoasă. El alesese să tragă dreapta de volan, să evite impactul frontal. Se răsucise de câteva ori, apoi se înfipsese cu portiera din stânga într-unul dintre copacii de pe marginea drumului. Îl auzise pe Matache spunându-i ceva, însă alesese să adoarmă, nu mult, doar câteva minute. Acela rămăsese unicul moment din viață când fusese laș, dar nu rezistase stării aceleia de abandon într-o ceață moale și călduță.

Glasul lui Dan puse capăt scenei lacrimogene și dătătoare de gânduri negre.

— Salutare, salutare! Am adus manuscrisul!

Femeia se întoarse curioasă, la timp pentru a nu sesiza privirea mustrătoare a soțului către noul venit.

— A, sărut mâna… Nu, nimic, i-am adus lucrarea unui psiholog care publică la mine la editură. Poate ajută, știi…

— A, credeam că-i vreo carte de dragoste. Măcar polițistă…

— Nu, nimic de genul ăsta, dar imediat ce mai scot ceva, te anunț, veni răspunsul grăbit al oaspetelui.

— Păi, atunci te las cu Dan. Vin mâine, spuse femeia.

Se ridică și se apropie de soțul ei. Dădu să-l sărute pe frunte, dar se răzgândi; îl atinse ușor pe piept și-i spuse:

— Hai pa, te pup, ai grijă de tine!

Iordan flutură degetele mâinii drepte și dădu din cap. O așteptă să se îndepărteze, ca să-i reproșeze celuilalt:

— Tot gură mare ai rămas!

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama.

— Nu-i nimic, zi mai bine cum a mers proiectul!

— Ca uns! I-am strâns pe toți într-o seară, Sorin a fost acolo și-a împărțit notițele cazurilor, ei au mai pus întrebări, și-au schimbat numerele de telefon și… uite! Evident, scopul real e secret, le-am spus că personajele sunt fictive, cu excepția inspectorului-șef, căruia-i place să se dea în stambă.

Dan scoase din servietă un teanc de foi printate, prinse într-un dosar cu coperte transparente.

— Sunt tare curios ce-o să iasă! admise, în timp ce punea mapa pe noptieră.

— Și eu sunt, spuse Iordan. În cel mai rău caz, te mai alegi cu o antologie.

— Eh, nu mă gândesc la asta încă, deși mi-a trecut prin minte chiar o idee fainã de lansare.

— Bine, promit să citesc după ce pleci. Spune-mi ce-ai mai făcut, cum îți merge.

— Binișor, nu mă plâng. Când am timp, n-am bani și invers. Hai, gata, te las! Mă duc la teatru. E o piesă mișto, cu Maia Morgenstern, la Național. Trebuie să mă aranjez și eu, să mă spilcuiesc…

— Du-te, du-te, mii de mulțumiri și salutări acasă!

— Transmit, transmit, spuse Dan, care ajunsese deja la ușă.

Iordan întinse mâna după manuscris și văzu punga cu caise. Uitase să i le dea celuilalt. Așeză ochelarii la rădăcina nasului și dădu prima foaie. Îi tremurau mâinile, știind că avea să citească paginile acelea simțindu-se ca în visele în care se vedea din afara corpului, studiindu-se ca pe un străin.

2. Curiozitate

Agentul-șef principal Popa, de la Secția 2 de Poliție Nord, se plimba pe stradă cu mâinile la spate, părând să supravegheze pompierii în acțiunea de ridicare a scării mobile. Era nerăbdător să încheie misiunea, să poată pleca spre casă. Mai văzuse el de-astea: câte-o babă surdă care pusese pe jar un cartier întreg, plus o liotă de neamuri. Unora le spărsese ușile cu ajutorul jandarmilor, altora le intraseră pompierii pe fereastră ca Moș Crăciun pe horn. Ar fi preferat, în cazul de față, intervenția jandarmilor, numai că majoritatea erau plecați într-o misiune de căutare a unui evadat.

Când nacela ajunse în dreptul celui de-al treilea etaj, toată suflarea strânsă ca la bâlci începu să aplaude. Polițistul se întoarse mustrător spre curioși, făcându-le semn cu degetul să păstreze liniștea. Urmări cum bărbatul în salopetă roșie, odată trecut peste pervazul balconului, scoase din rucsacul atârnat pe umăr câteva unelte. Introduse o dăltiță subțire între ușă și toc, în dreptul încuietorilor, pe rând, apoi apăsă încet, în sus și-n jos. În mai puțin de un minut pătrunse în apartament, făcând semn agentului-șef să vină pe scări, la intrare.

Plin de importanță, Popa își chemă prin stație colegul care fusese responsabil cu redirecționarea circulației: strada fiind cu sens unic, niciun vehicul n-ar fi reușit să treacă de mașina pompierilor. Cei doi polițiști urcară spre apartamentul indicat, alături de medicul Stere de pe ambulanță. Pompierul îi aștepta în prag; misiunea lui se încheiase; avea să completeze un raport despre condițiile în care pătrunsese în locuință și lucrurile văzute acolo. Iar acelea nu erau tocmai ușor de descris: cadavrul unei bătrâne într-o baltă de vomă uscată și mirosul floral grețos, persistent, de parcă femeia înghițise câțiva litri de parfum. Ridică din umeri, dându-le de înțeles celorlalți că le pasa ștafeta, apoi coborî în grabă treptele, două câte două.

Agentul-șef principal îl întrebă grăbit, aproape din instinct:

— Stați așa! Cum ați deschis ușa?

Pompierul se opri la etajul inferior și răspunse, recunoscându-și greșeala de a nu fi furnizat acel detaliu:

— Cu cheia. Era în broască, pe dinăuntru.

— Ok, mulțumesc! primi răspunsul polițistului.

Pe trepte începură să apară vecini ori simpli trecători pentru care intervenția celor de la Situații de Urgență era un adevărat eveniment. Printre ei, îndepărtându-i cu coatele, încerca să se strecoare o tânără slăbuță, blondă, cu părul prins într-o coadă la spate.

Un bărbat masiv îndepărtă cu propriile-i mâini două femei ce se proptiseră de balustradă, nevrând să piardă locul de unde ar fi văzut, sau auzit chiar din gura polițiștilor, detalii importante:

— Dați-vă la o parte, e nepoata doamnei Vlaicu! Apoi șopti doar pentru el: Babe nebune!

Tânăra ajunse în spatele doctorului Stere; tremura, iar ezitarea agentului-șef principal de a intra în apartamentul cufundat în liniște nu prevestea nimic bun. Popa le făcu semn celorlalți să aștepte și merse atent până la fotoliul pe care zăcea bătrâna. Chemă doar medicul și îi șopti ceva la ureche. Acesta dădu din cap în timp ce verifica pulsul. Inexistent.

Polițistul se întoarse alături de colegul său și deciseră să sune la Poliția Municipiului. Stere îi șoptise că acolo ceva nu-i mirosea bine, fiind clar că nu se referea la izul înțepător cu tentă floral ce plutea în jurul fotoliului. Bazându-se pe experiență, încurajat de doctor, Popa închise ușa în urma lor pentru a vorbi mulțimii de curioși:

— Oameni buni, vă rog să mergeți la casele dumneavoastră. Moartea pare suspectă, colegii mei de la Criminalistică vor ancheta cazul. Rog să rămână persoana care a apelat serviciul de urgență și rudele, dacă există.

Tânăra blondă făcu un pas în față.

— Sunt Cora Abrudan, nepoata…

Ezita între a-i spune „victimă” sau „decedată”. Continuă, printre suspine, arătând cu capul spre apartamentul din care Popa abia ieșise:

— Nepoata Miei Vlaicu. Tot eu am sunat la 112.

— O să vă rog să așteptați sosirea colegilor mei și a procurorului.

— Bine, dar… N-aș putea măcar s-o văd?

Agentul-șef principal o luă pe după umeri.

— Credeți-mă că nu v-ajută la nimic. Iar în situația dată e mai bine să intre cât mai puțină lume. După ce se vor preleva probe, se vor… în fine…

— Probe?! Credeți că… bâigui fata.

— Vom vedea, răspunse misterios polițistul.

Cora prinse câteva frânturi din conversația pe care Stere o purta la telefon cu dispecerul de la stația de salvare:

— Ingestie de substanță toxică, voluntară sau nu… Trebuie să aștept criminaliștii, așa mi s-a spus… Nu mă interesează ce fac ei mai departe… Nu, nu putem ajunge la cazul ăla, trimite și tu pe altcineva…

— Deci chiar credeți că s-a otrăvit?! Că a vrut să moară?! întrebă Cora suficient de tare încât să fie auzită de cei ce ezitau să părăsească treptele dintre etaje. O, Doamne, nu mai am pe nimeni, am rămas singură… suspină încet.

Asta dădu naștere unui murmur general generator de speculații dintre cele mai fanteziste. Medicul Stere o luă deoparte și-i explică:

— Domnișoară, ingestia involuntară poate fi și accidentală, adică pacientul, fără să-și dea seama, ingerează o cantitate periculos de mare față de cea prescrisă de medic. Apropo, ce lua bunica dumneavoastră?

— Mătușa! precizează blonda.

— Bine, mătușa…

— Lua niște pastile de tensiune, unele pentru puls și mai avea niște picături…

— Pentru?! întrebă Stere, curios.

— Păi, tot pentru asta și niște migrene, a fost la un homeopat care i-a dat rețeta, schema de tratament… Dar m-a chemat pe mine să-mi explice modul de administrare. În cantități mari, tinctura era letală.

— Serios?! Din ce era?

— Mărgăritar. Lăcrămioare. Știți, florile acelea…

— Da, da, știu, confirmă bărbatul, explicându-și astfel mirosul greu, floral, din încăpere. Dar nu mi-ar fi trecut prin cap că…

— Da, nici mie nu mi-a trecut prin cap că a găsit sticluța…

— Ce fel de sticluță? insistă medicul.

— Una mică, transparentă, cu etichetă roșie și picurător. Știți, ca să poți număra picăturile… Doamne, nu m-am gândit că dă de ea…

Cora Abrudan se îndepărtă de Stere, care, rezemat de perete, încerca să-și amintească ce văzuse în sufrageria

bătrânei. Nu era una dintre camerele acelea îmbâcsite, supraaglomerate de mobilă și de obiecte multe, inutile, bune numai de așezat praful pe ele. În fața fotoliului unde fusese găsit cadavrul, era o măsuță joasă, de lemn. Într-un colț al acesteia, o revistă de integrame deschisă pe la jumătate și un pix. Nici urmă de sticluță, ceașcă, pahar sau cană.

De undeva de la parter, se auzi glasul puternic al unei femei:

— Vă rugăm frumos să faceți loc! Curiozitatea dumneavoastră poate însemna obstrucționarea anchetei!

— Extraordinar! Cine spune asta? întrebă un bărbat din dreptul unei uși de la etajul unu, pe care o ținea întredeschisă, cu piciorul proptit între blat și prag.

— Procuror Ana Mănoiu! Iar dumnealor sunt colegii de la Serviciul Criminalistic. O să-l rog pe agentul de la Secția 2 să vă ia o declarație. Vede el unde încadrează fapta dumitale… insinuă femeia fără a se opri din drum.

— O s-o rogi pe mă-ta! bombăni bărbatul înainte de a se încuia în casă, pe dinăuntru.

Schimbul de replici fusese rodnic; în urma lui, majoritatea curioșilor își amintiseră că aveau câte o treabă sau că se făcuse târziu.

La etajul trei, agentul Popa strânse mâna doamnei procuror, care-i prezentă ceilalți doi bărbați:

— Domnii sunt: comisar Anton Iordan și inspector-șef Sorin Matache. Sunt de la Poliția Capitalei, Sector 2. Au venit în Ploiești pentru trei luni, într-un schimb de experiență. Dacă au nevoie de ajutor cu repere geografice, ceva, mă bazez pe dumneata c-ai să-i ajuți.

— Ajutăm, doamna procuror! o asigură Popa, îndatoritor.

— Câteva detalii înainte de a intra? Apropo, cine e tânăra? vru să știe femeia plinuță, aranjându-și pe umăr toartele genții mari, albastre.

Cora se apropie și se recomandă:

— Sunt nepoata doamnei. Eu am sunat la 112. Mi s-a spus s-aștept.

— Da, da, așa să faci! o îndemnă Ana Mănoiu, căutându-l din ochi pe Popa.

— Du-te dumneata după tehnicieni, te rog, că i-am lăsat să caute un loc de parcare. Cred că l-au găsit la Gara de Sud… aruncă procurorul, întorcându-se apoi spre nepoată.

— Păi, trebuie s-aștepți să se preleveze amprente, să se facă ceva poze, apoi vei da o declarație. În fine… sincere condoleanțe. E un moment tare neplăcut, trebuie să fii tare!

Tânăra dădu din cap și trecu dosurile palmelor peste ochii înroșiți de plâns.

Apoi totul se desfășură într-un ritm mult mai alert: oamenii cu serviete negre dispărură în apartament în căutarea urmelor, cei doi polițiști din București li se alăturară; agenții de la Secția 2 Nord încercau să răspundă întrebărilor puse de oamenii care, după plecarea procurorului, își reluaseră locurile pe trepte, dornici de senzațional. Cora se trezi stând pe o treaptă rece, cu o ceașcă de cafea în mâna dreaptă, adusă probabil de doamna Elefterie, prietena de o viață a mătușii. Parcă o și invitase în casă la ea, dar tânăra refuzase. Trebuia să vină Doru. Îl sunase de ore întregi și el nu mai apărea, nu știa pe unde pierdea vremea, iar ea stătea acolo singură, neștiind ce să facă, privind dezorientată la ușa care nu se mai deschidea. Într-un sfârșit, îi auzi pașii apăsați urcând spre etajul trei; îl auzi, înainte să-l vadă:

— Cora, iubito, ce s-a-ntâmplat?!

Era palid și transpirat, de parcă fugise tot drumul până la ea sau… Îndepărtă din minte orice altă posibilitate și-i răspunse:

— Mia… Mia nu mai e! Am căutat-o toată dimineața la telefon, n-a răspuns și am sunat la… Am sunat…

Începu să plângă, cuibărindu-se la pieptul lui. Cămașa bărbatului avea un iz dulceag, de parcă stătuse vreme îndelungată într-un fum de bețișoare aromate sau… pentru a doua oară în câteva minute, Cora inspiră adânc, nevrând să se gândească la altceva decât la situația în care se afla.

— Noi suntem gata, spuse bărbatul înalt, grizonant, ce le fusese prezentat drept comisarul Iordan. Avem nevoie să ne însoțiți la Poliție, pentru amprentare și declarații.

— Amprentare?! întrebă Doru albindu-se dintr-o dată la față. De ce?

— Din spusele domnișoarei, sunteți singurele rude care o vizitau. După ce sunt prelucrate probele, trebuie să vă eliminăm din cercul suspecților, păstrându-le pe cele

străine. Dacă sunt. Dacă nu… ei bine, o să fie mai complicat… insinuă comisarul.

Telefonul inspectorului-șef Matache bipăi scurt în buzunarul jachetei, dar acesta îl ignoră. Fusese de ajuns pentru a îndepărta atenția celor doi de la spusele lui Iordan.

— Vă luăm noi cu mașina și rugăm un coleg să vă ducă acasă. Aici rămâne agentul Popa să-i aștepte pe cei de la Medicina Legală. Tot el vă va anunța când veți avea acces în apartament, continuă comisarul, uitându-se pe sub sprâncene la subalternul său.

Cora și Doru Abrudan se îndreptară spre mașina cu însemne oficiale, urmați de Matache. Acesta nu se putu abține și verifică, din mers, mesajul primit. Zâmbi scurt în colțul gurii în timp ce căuta, în buzunarul pantalonilor, cheile.

— Mai știi pe unde-am venit, Sorine? întrebă comisarul după ce se așeză pe scaunul din dreapta.

— Sigur, șefu'! Și, dacă nu-mi amintesc, pornesc GPS-ul. Dar nu-i mare scofală, uitați: ieșim de pe strada asta cu sens unic, facem dreapta, apoi la primul giratoriu la stânga și-am ajuns în centru. De-acolo e floare la ureche! răspunse inspectorul-șef.

★

Cora intra pentru a doua oară în clădirea de pe strada Vasile Lupu. Prima oară fusese când ridicase permisul de conducere, cu trei ani în urmă. Puse, ascultătoare, degetele pe ecranul verzui al dispozitivului de amprentare. Habar n-avea că exista așa ceva, își imagina că avea să plece de-acolo cu urme de cerneală neagră pe mâini, cum văzuse în filme că se proceda. Se uită la Doru repetând mișcările ei de mai devreme, dorindu-și să nu mai fi fost nevoit s-o facă, să nu-i provoace amintiri neplăcute ce duceau la coșmaruri, la insomnie, la crize de violență pentru care-și cerea iertare uneori prea târziu, dar atât de convingător…

— Doamnă, urmați-mă în biroul alăturat, vă rog! Soțul dumneavoastră va merge alături, cu colegul meu, spuse comisarul Iordan prinzând-o de deasupra cotului, atent la uitătura speriată din ochii femeii.

Aceasta își căută bărbatul din priviri și primi un surâs de încurajare. Se așeză pe scaunul de lemn indicat

de polițist, cu mâinile în poală. Îl urmări pe acesta cum trage scaunul de pe partea opusă a mesei, își pune ochelarii, apoi deschide agenda și-i netezește paginile cu dosul mâinii.

— Înainte de a trece la declarația propriu-zisă, spuneți-mi dacă aveți nevoie de apă, de cafea, un sandviș… Ați stat acolo niște ore bune… spuse Iordan dregându-și glasul.

— Nu, mulțumesc, veni răspunsul grăbit al tinerei.

— Păi, să luăm o foaie de hârtie și să scriem, atunci! Vă asigur că nu va dura mult. E doar rutină.

Comisarul împinse spre femeie un teanc de coli albe și un pix. Văzând-o că ezită, o întrebă:

— N-ați mai scris declarații, nu-i așa?!

— Nu, recunoscu Cora.

— Începeți cu: subsemnata… numele dumneavoastră, fiica lui… și a… domiciliată în… strada cutare, număr, bloc etc., posesor al cărții de identitate numărul, seria, declar următoarele… și spuneți cum ați căutat la telefon persoana decedată, cum ați luat decizia de a apela serviciul de urgență… cam asta…

Femeia luă cu degete tremurânde pixul și începu să scrie repede, aproape ilizibil.

— Și acum? întrebă după ce așternu aproape o jumătate de pagină.

— Păi, dacă tot suntem aici, scrieți și când ați vizitat-o ultima oară, în ce stare era, dacă v-a spus ceva ce vi s-a părut ciudat… chestii de-astea. O să ne-ajute dacă e ceva de anchetat.

— Ce vreți să spuneți? bâigui Cora.

— Stați așa puțin! o rugă Iordan scoțând din buzunar telefonul mobil.

Deblocă tastatura, își înăbuși un zâmbet și se abținu să răspundă imediat mesajului cu două inimioare.

— Așa… deci, ce spuneam?

— Să scriu despre vizită, despre starea Miei… mă scuzați, mătușii…

— Da, exact! Dacă mă gândesc mai bine, ne puteți ajuta cu tratamentul pe care-l urma, dacă și-l administra singură sau i-l dădeați dumneavoastră…

— A, nu! sări femeia. Numai picăturile-alea i le dădeam eu, pentru că ea mai uita și… na! Era posibil să ia mai multe sau… și uite c-a luat…

Începu să plângă încet, cu fruntea sprijinită în pumni.

— Așa credeți? întrebă comisarul lăsându-se pe spate.

— Păi… așa zicea și agentul care a venit primul… și medicul…

— Mda. Să nu facem supoziții. Analizăm, una câte una, toate posibilitățile și o să aflăm ce s-a-ntâmplat. Apropo! Ușa era încuiată pe dinăuntru. Obișnuia să deschidă oricui sau era suspicioasă de fel?

— Pe tema ușii ne-am certat vreo jumătate de an. Practic, se încuie atunci când se închide. Mai poate fi deschisă doar pe dinăuntru, cu cheia. Am tot rugat-o să o scoată din broască, astfel încât să pot descuia și eu, din afară. Știți, dacă se întâmpla ceva… dar n-a vrut…

— Avea vreun motiv anume? insistă comisarul.

— Nu, adică nu cred, nu… bălmăji Cora Abrudan.

— Nu mi-ați răspuns: deschidea oricui?

— Nu, nicidecum… când mergeam eu o auzeam cum vine, cum se sprijină să se uite pe vizor… Atunci vorbeam cu ea, să-mi audă glasul.

— Bine, atunci scrieți acolo despre medicamente. Nu uitați să adăugați un număr de telefon la care puteți fi găsită. Eventual și de la serviciu, ca să fim siguri că vă găsim! O semnați și… gata!

Iordan asistă la graba tinerei de a încheia declarația. Voia s-o confrunte cu a lui Matache. Stabiliseră dinainte să pună întrebările cu tratamentul, cu ușa, cu ultima vizită… Îi plăcea ancheta încrucișată. De multe ori dădea rezultate neașteptate.

★

— Bună dimineața, domnule comisar! spuse Matache intrând vesel în birou.

Iordan ridică privirea din dosarul deschis pe birou și-l privi pe deasupra ochelarilor.

— Ce-o fi așa de bună? Ai câștigat la Loto, la Uni Play? Ne-au chemat la București mai devreme?

— Nu, șefu', ziceam și eu așa. Mă bucuram c-a mai trecut o zi.

— Ți-e dor de capitală, Sorine…

— Ei, parcă dumneavoastră nu vă e…

Iordan dădu din cap, nelăsând să i se citească nimic pe față. Îi era dor de Denisa, pe care o aștepta în weekend la Ploiești. N-o văzuse de două săptămâni. Număra zilele până la sosirea iubitei. Nici nu-și imagina două zile și două nopți, singuri, într-un oraș necunoscut. Puțin, așa, parcă-i lipsea și familia. Se dezobișnuise să trăiască în liniște, fără țipetele fiicei sau ale soției, fără ușile trântite de Darius în semn de protest. Tuși, apoi îl invită pe Matache să ia loc.

— Sorine, știi ce nu-nțeleg eu? Unde pana mea e sticluța aia. Indiferent ce-o spune raportul autopsiei, eu cred că femeia a murit otrăvită cu nenorocirea aia de tinctură. Mai știi ce putea acolo?

— Nu-mi amintiți, șefu'! dădu din mână inspectorul-șef, înlăturând amintirea neplăcută.

— Fata aia zice că ea avea schema de tratament, că bătrâna mai uita ce făcea… Bănuiesc că n-o ținea la vedere, s-o găsească mătușa. Să zicem c-a găsit-o și a luat, voluntar sau nu, o doză mai mare. Ce-a făcut cu ea?

— Dacă n-a avut intenția de a se sinucide, e posibil s-o fi pus la loc. Apoi a mers pe fotoliul din sufragerie, pregătită să rezolve integrame sau să se uite la televizor.

— Chiar așa, televizorul mergea?

— Cu siguranță nu, răspunse Matache. M-am uitat la marcă și mi-am spus că era un model cam vechi. Era oprit.

— Vreo lumină aprinsă…? sugeră Iordan.

— Nu! zise inspectorul-șef.

— Mda, dar asta nu spune nimic. Putea s-o facă în timpul zilei, când n-avea nevoie de vreo sursă de lumină.

— Dacă-mi permiteți, eu v-aș sugera ceva.

— Zi!

— Să mai dăm o fugă la apartament. O chemăm și pe nepoată și o punem să ne arate: uite, aici țineam aia, aici ailaltă, obișnuiam să fac așa sau pe dincolo… și vedem ce nu s-ar potrivi.

— Și ție-ți par dubioși ăștia doi?

— Nu, chiar deloc, ziceam să vedem dacă e ceva diferit de ce știe ea. Deși… continuă Matache uitându-se fix undeva pe tavan. Deși… mutra lui nu prea mi-a plăcut. Avea o uitătură bănuitoare.

— Mda… hai să mergem!

Comisarul Iordan telefonă la Secția de Poliție 2 Nord pentru a stabili o întâlnire cu agentul Popa la adresa

Miei Vlaicu. Apelă numărul dat de Cora Abrudan și o chemă la apartamentul mătușii.

Cei doi așteptară vreo jumătate de oră în scara blocului, dar acceptară scuzele lui Popa, care fusese chemat la o spargere.

— Stau de azi-dimineață în cartierul Albert, la o vilă. Proprietarii au fost plecați în vacanță și au descoperit, la sosire, că au fost prădați. Niște bijuterii, bani… O mică avere dacă m-ați întreba pe mine. Vreo treizeci de mii de euro.

Inspectorul-șef Matache fluieră a pagubă.

— Și pentru noi e o avere…

Urcară împreună cele trei etaje. Când Popa se pregătea să bage cheia în broască, aparent întâmplător, o bătrână cu un sac de gunoi ieși din apartamentul alăturat.

— Vai, scuzați-mă… spuse repede și dădu să se retragă.

Iordan se grăbi spre ea:

— Doamnă, nu e niciun fel de problemă. Chiar voiam să discutăm, mai devreme sau mai târziu, cu vecinii.

— Deci… așa e?! întrebă femeia cu ochii măriți de groază.

— Ce să fie?

— Vorbește lumea p-aici că a intrat cineva peste Mia, că a silit-o să-i dea bănuții de înmormântare, a otrăvit-o…

— Sorine, ține-o minte p-asta cu bănuții! îl atenționă comisarul pe Matache. Apoi, continuă: doamnă, ancheta e în derulare, nu știe nimeni deocamdată ce s-a petrecut. Poate vecina dumneavoastră s-a săturat de viață, n-a mai vrut să fie o povară și…

— Aiurea! exclamă femeia. Nici gând. Duminică dimineața a venit la mine, la o cafea. Am băut și-o vișinată, ne-am ghicit în cafea… în timpul ăsta eu aveam o musaca în cuptor. Când a plecat de la mine, i-am dat și ei. Greu a mai acceptat-o; tot spunea că o s-o roage pe Cora să-i treacă pe lista de cumpărături niște carne tocată. Pe Cora sau pe… băiatul ăla! Spune dumneata, așa se poartă un om care vrea să moară? Bea cafea, vișinată, comentează serialele, face liste de cumpărături?!

Comisarul ridică din umeri, nedumerit. Din apartamentul Miei Vlaicu, Matache îi făcea semn să intre.

Iordan mai întârzie, surprins de tonul bătrânei când amintise de băiat.

— Doamnă, ați spus că avea de gând s-o roage pe Cora sau pe băiat. Mai are vreun nepot sau vreo cunoștință? Mai venea cineva pe-aici?

— A, nu… Pe Doru, soțul Corei. Dar, știți, nouă nu ne prea plăcea de el, spuse conspirativ, în șoaptă.

— Serios?! De ce?

— Ei, se poate să fi fost nălucirile Miei, dar îmi tot spunea că are o față de mincinos, că venea câteodată Cora și era plânsă… Mia a întrebat-o mereu, dar fata spunea ba că era obosită, ba că salariul întârziase o săptămână și plânsese de ciudă… Atunci vecina apela la pliculeț și le dădea niște bani.

— Împrumut? vru să știe comisarul.

— Ete na, împrumut… ce, copiii sau nepoții se împrumută? Nu, așa, să treacă hopul.

— Am înțeles… Păi, atunci, vă mulțumesc. Îmi cer scuze că v-am ținut din treabă. Ba nu, ar mai fi ceva! spuse comisarul întorcându-se brusc spre ea.

Madam Elefterie se gândi că așa făcea și Colombo în filme, dar ăla era mititel, negricios și purta un trenci murdar. Comisarul ăsta să fi fost trecut de patruzeci și cinci, dar era înăltuț, bine legat, îmbrăcat frumos…

— Dar nu m-ați ținut din nimic, Doamne păzește…

— Când ați văzut-o pe Cora ultima oară venind la mătușa ei?

— De văzut n-am văzut-o, dar am auzit-o duminică pe la prânz, să tot fi fost trecut de unu jumate. Și-a luat rămas bun aici, pe scară. A așteptat să audă ușa închizându-se, după aia a coborât.

— Mătușa i-a răspuns? Pe ea ați auzit-o?

— Da, i-a zis să meargă cu grijă, să nu alunece. Cora i-a răspuns: stai liniștită, că am cizme bune!

— Mda… Păi cam asta a fost! Ne scuzați, dar avem treabă! Domnul agent Popa de la Secția 2 s-ar putea să treacă pe la vecini să pună niște întrebări.

— Să treacă, domnule polițist, să știm odată ce-a fost acolo! Că tare groază ne mai e…

Comisarul nu mai auzi ultimele cuvinte ale femeii, închisese ușa în urma lui, în timp ce-i făcea semn lui Matache cu un deget la tâmplă, de parcă ar fi ținut un pistol.

— Să mor io! Sunt bune babele-astea la amănunte, dar nu mai scapi de ele…

Ceilalți doi bărbați zâmbiră larg. Aveau, sau avuseseră odată, astfel de vecine. Soneria îl împiedică pe Iordan să continue. Cora Abrudan intră în casă cerându-și scuze: nu venise autobuzul, apoi din cauza zăpezii încă netopite mersese foarte încet…

Comisarul dădu din mână, lăsând-o să înțeleagă că nu se plictisiseră.

— Doamna Abrudan, știm că ați suferit o mare pierdere, dar ați fi de acord să vă uitați puțin prin casă, să ne spuneți dacă vi se pare ceva nelalocul lui?

— Sigur! acceptă tânăra.

— Ne-ar ajuta dacă ne-ați spune unde țineați tinctura de mărgăritar.

Femeia intră în bucătărie, luă un scaun, se urcă pe el și deschise ușa unui dulăpior suspendat. Întinse mâna apoi, din spatele unor cești scoase o sticluță mică, cu etichetă roșie, înainte ca Iordan să termine de zis:

— N-o atingeți!

Cora se întoarse speriată, se dezechilibră, dar agentul Popa o prinse de braț să nu cadă. Sticluța îi scăpase din mână, însă inspectorul-șef Matache o prinse în podul palmei, la câțiva centimetri de podea. Scoase dintr-un buzunar o punguță pentru probe și-i dădu drumul înăuntru.

Iordan urmărise neputincios întâmplarea; răsuflă ușurat când văzu că totul se terminase cu bine și îndulci tonul pe care spuse:

— V-am spus să n-o atingeți… În fine, asta e! Om vedea ce amprente găsim.

Matache studia în lumină recipientul.

— Vorbiți limba chineză, doamnă?

— Ăăă… nu. De ce?

— Eticheta e în chineză. De unde știți dozajul? V-ați bazat numai pe doctor?

— Da, de fapt…

— De fapt nu e niciun doctor, nu-i așa?! Ați luat-o de pe piața neagră sau de pe internet, de pe vreun site dubios, preluă Iordan frâiele conversației.

— Da, recunoscu femeia. Pot să mă așez?

— Sigur, luați loc!

Cora se lăsă să alunece pe scaunul de pe care abia coborâse. Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă

încetișor.

— Se plângea de dureri de cap… Se plângea că nu știe unde sunt lucrurile prin casă, că nu știe, uneori, ce zi a săptămânii este… Medicul de familie nu i-a dat niciodată nimic. Doar analgezice ușoare. În timp ce p-astea… p-astea le lua de șase luni. Și se simțea bine. Și…

— E în regulă, nu mai puteți schimba nimic. Dacă vă simțiți în stare, v-aș ruga să vă uitați prin casă, să vedeți dacă lipsește ceva, dacă vreun obiect e în alt loc decât cel obișnuit… o îndemnă comisarul. Dacă economiile sunt la locul lor…

— Ce economii? întrebă Cora, brusc.

— Nu știu, doar ziceam… bătrânii au niște bani de înmormântare, de doctori, știți dumneavoastră…

— A, nu… ea nu prea… aștepta pensia, dar luna asta urma să vină abia pe 19, adică poimâine.

— Niciun ban pus deoparte? Nimic din pensia anterioară? insistă și Matache.

— Ne-a dat nouă câte ceva de Crăciun. Să vedem cu ce-a mai rămas.

Femeia merse la biblioteca din sufragerie, deschise un sertar de sub televizor și scoase de acolo o cărțulie jerpelită. Dintre paginile ei căzură două hârtii de câte o sută de lei.

— Asta-i tot? Nu mai are și alte locuri?

— Nu, eu atâta știu…

Comisarul dădu să mai întrebe ceva, însă îl întrerupse soneria telefonului de serviciu. Văzând numele apelantului, se întoarse în bucătărie și răspunse după ce închise ușa. Reveni alături de ceilalți și întrebă sigur pe el:

— Unde-ați fost duminică seara între orele 19 și… să zicem 23? Duminică, 15 ianuarie 2016!

Cora răspunse calmă, privindu-l în ochi:

— Acasă, cu Doru!

— Ați primit musafiri? Ați comandat pizza, mâncare chinezească?

— Nu… nimic. Am stat la televizor, am lenevit… Voiam să mă odihnesc, de luni urma să mă trezesc iar de dimineață.

— E-n regulă. În cazul ăsta, dacă nu vedeți nimic suspect pe-aici, vă mulțumim că ați putut ajunge și că ați elucidat misterul sticluței buclucașe.

Femeia zâmbi ușurată și dădu din cap. Ieși din sufragerie fără a arunca nici măcar o privire fotoliului pe care murise bătrâna.

— Vreți să vă ducem undeva? se oferi Matache.

— Nu, mulțumesc, mă duc acasă, m-am învoit pentru a doua parte a zilei.

Pașii îi ezitară puțin când auzi din spate:

— Sorine, sună tu la domnul Abrudan și întreabă-l ce a făcut în acel interval orar!

★

— O luăm de la început! oftă comisarul Iordan.

Își suflecase mânecile, închisese telefonul personal și răspândise pe birou pozele din apartamentul Miei Vlaicu. Cele două dosare cu declarațiile nepoatei, soțului și vecinilor stăteau deschise cu fața în jos, în dreptul unor lucruri care i se păruseră semnificative. La biroul alăturat, Matache citea raportul autopsiei.

— O luăm de la început dacă trebuie, șefu'! Avem așa: Mia Vlaicu, 78 de ani, decedată în urma ingestiei unei cantități periculoase de tinctură de mărgăritar. Data decesului: duminică, 15 ianuarie. Ora estimată: intervalul orar 20 – 22. Pe sticluță nu sunt decât amprentele nepoatei, posibil să fi fost lăsate chiar în fața noastră. Nepoata zice că a fost acasă cu soțul în acel interval orar, soțul îi confirmă declarația. Nici vecinii n-au auzit nimic suspect, n-au văzut pe nimeni în seara respectivă. Domnule comisar, eu zic că baba s-a otrăvit! A văzut unde ține fata picăturile, a-nghițit din ele la greu și gata! S-a dus pe fotoliu să tragă un pui de somn și s-a ales cu somnul de veci!

— Sunt de acord cu tine. Spune-mi de ce a șters sticluța! De ce a pus-o la loc?, ca să nu observe nimeni că a umblat cu ea. Ca să incrimineze pe altcineva? Dacă da, pe cine? De ce a stins luminile din casă. În perioada asta se înserează de la cinci. La ora opt orbecăi ca o cârtiță, ai nevoie de un bec, de o veioză, ceva…

— De lanterna de la telefon…

— Pe bune?! Câți ani are mama ta? se opri Iordan din plimbarea prin birou, cu mâinile în șolduri.

— Cinzeșopt, dar de ce? Ce relevanță are?

— Folosește lanterna de la telefon? continuă comisarul.

Matache începu să râdă.

— Mama doar răspunde la telefon și ne apelează pe noi, pe tastele rapide.

— Vezi? Despre asta vorbeam! Crezi că o femeie cu douăzeci de ani mai bătrână ar folosi-o?! Și ia vino să te uiți la asta! Telefonul e pe măsuța de pe hol. Chiar dacă l-a folosit, de pe hol și până în sufragerie tot pe întuneric a ajuns. Asta, bineînțeles, dacă era singură în casă atunci. Ăia doi zic c-au stat ca porumbeii, la vrăjeală, singuri… Nu-i poți contrazice, că n-ai martori, n-ai înregistrări, n-ai… Să-mi bag picioarele! Mi-a venit o idee! Hai cu mine! strigă Iordan și ieși pe ușă fluturând o fotografie, fără a se asigura că e urmat de inspectorul-șef.

Abia în mașină îi dădu tânărului câteva amănunte:

— Sorine, mergem la procuratură. O rugăm pe doamna Mănoiu să ne elibereze o cerere către compania de telefonie mobilă unde au ăștia abonamente. Dacă au vorbit cu cineva în acel interval orar… Ei bine, asta-i poate salva sau îi poate îngropa!

Se opri, apoi întrebă:

— Știi s-ajungi?

— Știu, ieșim în giratoriul de la Catedrală, tot înainte, traversăm strada cu linii de tramvai, apoi dăm de clădirea noului Parchet. În spatele unei bănci. BCR, parcă.

— Bine, lasă, n-am nevoie de amănunte! Dă-i bice!

La ofițerul de pază, comisarul Iordan se legitimă și așteptă bătând din picior confirmarea cerută de acesta prin stație că domnul polițist poate urca la doamna procuror. Abia în fața ușii acesteia bărbatul trase adânc aer în piept, își aranjă gulerul cămășii și ciocăni discret înainte de a apăsa pe clanță.

— Sărut mâna, doamnă! Îmi cer scuze, dar…

Femeia se ridică de pe scaunul din spatele biroului, îl ocoli și se sprijini cu fundul pe blatul de lemn. Nu-l invită pe Iordan să se așeze, dându-i senzația că poate fi aruncat afară în orice clipă. Comisarul nu se lăsă intimidat nici de privirea tăioasă a ochilor albaștri, nici de brațele încrucișate peste pieptul generos. Îi expuse toate motivele care-l îndreptățeau, după părerea lui, să solicite sprijinul companiei de telefonie. După câteva întrebări suplimentare plus vreo cinci minute de privit în gol, obținu aprobarea:

— În regulă! Așteptați la birou, o transmit pe fax imediat ce e redactată.

— Vă mulțumesc din suflet!

Iordan își înghiți restul de cuvinte ce-i mai veniseră în minte, limitându-se la a se lăuda că n-avusese parte de astfel de femei în viața lui. Asta-i aduse aminte de dulcea Denisa și își promise ca, în cel mai scurt timp, să-i dea un mesaj. Un emoticon acolo, ceva, înțelegea ea.

Matache nu se plictisise în mașină, butonase telefonul mobil. Îl aruncă pe bord le vederea șefului. Întrebă curios, mulțumit că nu fusese nevoie de el în biroul procurorului:

— Cum a fost?

— S-a rezolvat, ne-o trimite prin fax.

— Foarte tare! șopti inspectorul.

★

În biroul de pe strada Vasile Lupu, cei patru stăteau în jurul aceleiași mese: comisarul Anton Iordan față în față cu Cora Abrudan, în stânga lui – inspectorul-șef Matache, în dreapta – Doru Abrudan. Comisarul își drese glasul, apoi începu să scoată câte o foaie din plicul maro, de hârtie, cu sigla unei companii de telefonie.

— Am vrut, așa cum v-am spus, să elimin niște posibilități. Mi-am dorit să scap de membrii familiei și să ajung la niște străini, la oameni necunoscuți. Nu e timpul pierdut, încă mă puteți ajuta s-o fac.

Soții Abrudan se priviră adânc, vrând să-și vorbească din ochi.

— Se pare că ne-ați servit niște gogoși sau, altfel spus, ne-ați mințit. V-am urmărit numerele de telefon în după-amiaza zilei de duminică, 15 ianuarie 2016. La ora 19:17 domnul Abrudan răspunde unui apel de pe o cartelă telefonică. Releul îl plasează în altă zonă decât cea de domiciliu. Am cerut explicații: dacă ați fi răspuns de acasă, ați fi fost în raza lui „Spital Județean” sau „Cameliei”. Din păcate, v-a înregistrat la „Km. 6, cartier Albert”.

Doru înghiți în sec, se uită neajutorat de jur-împrejur și spuse grăbit:

— Pe acolo ies să alerg!

— În regulă! admise Iordan. Duminică seara ați alergat?

Câteva picături de sudoare începură să curgă pe tâmplele bărbatului.

— Da, cred că da!

— Veți schimba, deci, declarația, spunând că duminică seara ați fost să alergați și ne veți indica ruta și intervalul orar?

— Absolut! încredință Doru Abrudan.

— Asta înseamnă că, în acel interval orar, nu ați fost acasă, alături de soție!

— N-am fost… admise celălalt.

— Deci ați fost la alergat? vru să stabilească Iordan.

— Desigur! întări, dând din cap, Doru.

Inspectorul-șef Matache interveni, uitându-se spre Cora Abrudan.

— Dumneavoastră aveți un apel către mătușa dumneavoastră, Mia Vlaicu.

— Da, am sunat-o, așa cum făceam în fiecare seară.

— La 21:10?

— Da, posibil…

— Din păcate, și pe dumneavoastră releul vă plasează în altă zonă decât cea de domiciliu. Apare, aici: „Caraiman-Republicii”, același releu cu cel al străzii de domiciliu a mătușii. E corect?

— Habar n-am, am sunat-o cum făceam în fiecare seară! Cine știe ce…

— Doamnă, nu ne duceți cu preșul! se enervă Iordan.

Comisarul se ridică de pe scaun și se așeză în fața femeii, arătându-i foaia printată.

— Nu suntem novici! Ați sunat-o din fața blocului, probabil. Ați rugat-o să vă deschidă, nevrând să faceți gălăgie pe scara aia de pensionari, unde se vede și se aude tot. În același timp, vă asigurați înregistrarea apelului către mătușă. Nu v-ați gândit că vom intra în amănunte. V-ați dus, ați păcălit-o cumva să mai ia o porție de tinctură de-aia, mult mai mare, probabil, v-ați șters urmele și ați plecat! V-ați înțeles cu soțul să vă asigure alibiul! explodă comisarul, nervos.

— Nu, nu eu, de fapt el… îngăimă tânăra.

— El v-a rugat să spuneți că ați stat împreună acasă, în blocul de pe strada Cameliei, așa e? o încolți Matache.

— Da, eu… începu femeia să dea din colț în colț, îngrozită. Doar eu am fost acasă.

— Ați fost pe dracu'! N-a fost niciunul dintre voi! El te-a rugat să-l acoperi, tu ai făcut-o pentru că îl iubești ca o nebună, deși știi antecedentele lui în traficul și posesia de substanțe interzise. Ai fost de acord, gândindu-te că ai propria soluție la problema banilor: moștenirea mătușii. În plus, îți asigurai propriul alibi. Nu v-ați gândit că telefoanele vă vor da de gol! strigă comisarul, lăsând deoparte pronumele de politețe.

Cora Abrudan începu să plângă cu bărbia în piept, fără a-și privi soțul.

— Iar asta se întâmpla în timp ce dumnealui dădea o spargere la o vilă din cartierul Albert! continuă Iordan.

Cei doi soți se priviră în ochi timp de o secundă, apoi lăsară capetele în jos.

— Când am citit raportul companiei de telefonie, mi-am amintit ce-mi spusese agentul Popa: că fusese toată dimineața de marți, 17 ianuarie, în cartierul Albert, la o spargere. Am rugat tehnicienii să compare setul de amprente prelevat lui Doru Abrudan cu cele de la vilă. S-au suprapus perfect! Asta înseamnă că, în timp ce soțul fura bani și bijuterii, soția își otrăvea mătușa, pentru a face rost de bani. Pentru același viciu, al lui! E adevărat? tună comisarul.

Femeia fu prima care încuviință. Bărbatul privi lung într-o parte și înjură.

— Cu cine-ați vorbit, domnule Abrudan? Cu vreun complice? vru să știe inspectorul-șef Matache.

— Pe dracu' să mă pieptene! Era o greșeală!

— Te-a costat curiozitatea asta, tinere… conchise Iordan.

★

În camera de hotel, comisarul deschise telefonul personal și-i răspunse fiicei, Miruna, care-i cerea acceptul să meargă la o petrecere. O lăsă, deși habar n-avea unde era localul respectiv sau cine era Doina, sărbătorita. Își apelă soția stabilind, din două replici, că putea lua orice decizie în lipsa lui. Trimise un mesaj fiului Darius, sfătuindu-l să n-o supere pe mama, deși știa că cerea imposibilul. Apoi, cu un pahar de vin alb sprijinit de piept, începu o conversație pe Messenger cu Denisa: „Scumpa mea, am avut o zi extrem de grea. Acum sunt bine, toate s-au rezolvat, mă gândesc la tine și la buzele

tale fierbinți. N-ai putea să vii de vineri seara? *Please… I miss u so much*…” Ațipi așteptând răspunsul femeii.

Un etaj mai sus, inspectorul-șef Sorin Matache ieși din duș înfășurat doar în prosop, verifică mesageria și decise că numai un cataclism natural l-ar convinge să răspundă tuturor apelurilor. Se trânti pe pat cu o melodie lentă, de dragoste, scurgându-se din televizorul cu volumul dat la minim.

3. Caise și mărgăritar

Toni Iordan închise dosarul și rămase privind în gol, la îmbinarea peretelui de vizavi cu tavanul, fără a da atenție păianjenului care, atârnat în propria-i plasă, se legăna nepăsător, suspendat deasupra tuturor grijilor sau fricilor omenești.

Știa că fusese în casa aceea, că-l izbise aroma dulceagă a tincturii suprapuse peste duhoarea trupului în descompunere. Abia așteptase să iasă afară, să-i fie frig, să inspire, să se curețe. Parcaseră mașina destul de departe de scara victimei și mersese alene, închipuindu-și cum ar fi arătat cartierul vara, când toate grădinile ar fi fost înflorite.

Îi curse o lacrimă din colțul ochiului, dar n-o șterse. Nu știa ce-l emoționa mai mult, faptul că recăpătase niște piese lipsă dintr-un puzzle încă incomplet sau imaginea creată de autor. Cât fusese imaginația aceluia și cât contribuția inspectorului-șef Matache, alături de care lucrase la Ploiești. Cel mai mult îl intriga artificiul cu tânăra Denisa. Nu știa pe nimeni cu numele acela. Poate era mai bine să citească întregul manuscris, apoi să pună anumite întrebări.

Întârzie cu telefonul în mână, tentat să-și sune subalternul când lectura îi era caldă încă în minte. Glisă cu degetul pe ecran și-l apelă fără să mai ezite.

— Ce faci, Sorine?

— Să trăiți, șefu'! Păi… pe-aici, prin casă.

— Te pregătești de vreun club, ceva?

— Ăăă… da, cam așa ceva.

— Bine, nu te țin mult. Unde-ai văzut tu alea două inimioare, mă?

— Care inimioare?!

— Păi în povestea cu otrăvirea apare un schimb de mesaje între mine și Denisa, nu se putu abține comisarul.

— Cine-i Denisa? întrebă Matache aparent sincer.

— Zici că nu știi!

— Jur!

— Bine, Sorine, te-am sunat să-ți spun că știu ce ghete purtam în ziua aia, unele care-mi făcuseră o bătătură la degetul mare. Îmi amintesc și mirosul de

lăcrămioare. Sau mărgăritar, mă rog… Ia zi, femeia aia, nepoata, nu purta o geacă vișinie și blugi negri?

Inspectorul-șef Matache începu să râdă și exclamă:

— Deci merge! Chiar merge!

— Stai, că sunt abia la-nceput. Dar o să refac filmul zilei ăleia în minte, pas cu pas. Important e că m-am văzut pe mine acolo, m-am auzit vorbind cu oamenii ăia, știu cum am adormit în seara în care am scris raportul final.

— Doamne, ce veste!

— Bine, bine, hai că ne bucurăm altădată!

— Cum ziceți!

Încheie convorbirea mulțumit. Avea un punct de plecare. Lucrurile alea încă i se derulau în minte ca niște crâmpeie de vise, dar n-avea decât să și le proiecteze în minte iar și iar, până când refăcea întregul film al cazului de otrăvire. Respiră adânc, știind că asta avea să-i dea junghiuri serioase în coastele strivite. Mai simțise odată, demult, o durere ca aceea. Căzuse dintr-un păr, în grădina bunicilor. Nu putuse să respire timp de aproape un minut, dar alergase spre cei bătrâni cu ochii holbați și gura larg deschisă. Bătrânul îl bătuse încet pe spate, repetat, iar aerul îi pătrunsese în plămâni, îndepărtându-i frica de moarte. Bunica aruncase din mână tava smălțuită pe care abia o spălase și se repezise să-l ia în brațe. Toni se lăsase îmbrățișat, scuturat, smuls, fără a-și dezlipi ochii de la farfurioarele rozalii de dulceață sparte pe cimentul din fața bucătăriei.

Duminica după-amiaza bătrânii aveau musafiri. Scoteau vasele din bufetul din casă și serveau dulceață. Doar atât cât se lua într-o linguriță. El primea, întotdeauna, un supliment. Aștepta cu nerăbdare zilele când cei mari își permiteau câteva ore de taifas cu rudele. În orășelul acela mic, pe strada liniștită din apropierea centrului, nu se întâmpla mai nimic. Duminicile erau ocazii bune de aflat lucruri de demult sau noutăți despre oameni pe care nu-i întâlnise vreodată, dar erau personaje vii în poveștile din mintea lui.

Se înserase; umbre lungi se întindeau pe linoleumul zdrențuit, un cărucior metalic era împins pe hol spre sala de mese. În câteva minute avea să primească o cană de ceai și un sandviș cu brânză topită și salam Victoria. Peste aproape o jumătate de oră avea să se lase iar liniștea, iar

el ar fi putut să se gândească în voie la cazul cu tinctură de lăcrămioare.

— Bună seara, domnule comisar! Cum vă simțiți?

Iordan nu răspunse, zâmbi doar femeii ce se îndrepta spre patul lui.

— Vă ajut să vă ridicați?

— Nu, mulțumesc, mă descurc să beau cu paiul.

— Cum ziceți… Ați primit caise! Ce frumos miros!

— Vi le-aș oferi, știți, eu nu prea mă împac cu ele…

— Vai, dar nu se poate!

— Ba da, doamnă, nu-i păcat de ele să se strice pe-aici?

— Mulțumesc, spuse femeia luând plasa cu fructe și întorcându-se pe călcâie.

Iordan începu să muște tacticos pâinea unsă cu brânză acrișoară. Era zi de post, pesemne, căci salamul Victoria lipsea.

4. Decepție

„L-am omorât ca să nu mai plece!” le-aș striga, urlând. Dar n-am curaj, deocamdată, să-mi asum asta, iar golul pe care-l voi simți până la sfârșitul zilelor va fi mai dureros decât anii lor de pușcărie. Așa că trebuie să stau aici, chircită pe banca de lemn din fața blocului, tremurând de frig, să mă prefac îngrijorată de soarta lui, să accept masca de oxigen ținută de o puștoaică în salopetă roșie, de asistent pe ambulanță.

„N-am nimic, făi fată, nu-nțelegi?! Am ieșit din dormitor cu un prosop peste gură și nas, am trecut pe lângă canapeaua pe care era el întins, i-am presat gâtul ca să simt vreo arteră, ceva, apoi am deschis larg geamurile și am sunat la 112.” Așa că accept pâlnia de plastic atașată la balon, urmărind brancardierul cum scoate targa din mașină. Șoferul îl ajută s-o urce pe scări. Dă o mână de ajutor și un lucrător de la gaze, în salopetă. Un șef de-al lui, probabil, îi urmează. Cred că vor fi ținuți la ușă de agentul ăla de la Secția 2 de Poliție Nord, care ține să aplice legea așa cum scrie la carte. Trebuie să fiu pregătită. Dacă, prin cine știe ce minune l-au readus la viață, mă voi arunca disperată spre ei, să le mulțumesc, să… Paștele mă-sii! Dar dacă vor coborî un sac negru, ei bine… atunci va fi mai greu! Va trebui să-mi ascund ușurarea, senzația aia de fluturi în stomac pe care-am mai simțit-o doar atunci când l-am cunoscut.

— Ne pare rău, doamnă! îngaimă asistenta aplecându-se spre mine, ținându-mă pe după umeri.

O împing ușor și îmi acopăr fața cu palmele când targa trece goală prin dreptul meu. S-a dus! Am reușit! Suspin încet, de parcă mi-ar fi greu să respir, de parcă mi-aș dori să fiu în locul lui. Pe naiba! Eu voi trăi, chiar așa, amorțită, încremenită în iubirea pentru omul care n-a putut să fie doar al meu. Dar cum mă vor mai alina gândurile la ele, la celelalte femei. Vor uda pernele câteva luni de-acum încolo… vor posta pe Facebook citate de-alea cu suflete alese, își vor pune un pătrățel negru la poza de profil și vor spune soților, prietenilor, colegelor de birou, ce om minunat a fost, ce inimă mare a avut, cât le-a ajutat pe ele să obțină diploma, ori să-și găsească o slujbă, ce sfaturi bune le-a dat de-a lungul vremii…

Rahat! S-a folosit de ele, una câte una, ca să le ducă-n pat, să le amăgească pentru o vreme, să le țină la îndemână pentru nopțile când ajungea într-un oraș sau altul și nu voia să doarmă singur. Se vor întreba cum, cu cine era, când a murit… Vor afla, până la urmă, de mine. Și toate vor ști că eu l-am avut în ultimele lui ore, că va intra-n pământ cu atingerea mea pe față, pe piept, pe…

— Doamnă, sunteți sigură că refuzați internarea? mă întreabă medicul, notând ceva într-un carnețel.

Dau din cap, iar el oftează ușurat, atât de răspunsul meu, cât și de apariția celor de la Medicină Legală. Duba lor parchează în diagonală pe stradă, blocând accesul mașinilor care ar veni din spate. De ce m-ar interesa dacă ăia ar avea pe unde să treacă? Urmăresc Salvarea îndepărtându-se și mă descopăr singură, strângând în jurul mijlocului halatul gros pe care mi l-a adus Ștefănească de la parter. O prefăcută! Probabil acum e-n spatele perdelei, spionând. Sau cu ochiul pe vizor. O fi dat telefon la toate neamurile și cunoștințele, să le povestească marea întâmplare: iubitul ăleia de la etajul trei a murit asfixiat la ea în casă. Parcă le-aud: „Vai, dragă, ai grijă, să nu săriți în aer și voi! Dar cum s-a-ntâmplat? Când? Aaa… el nu stătea acolo? Dar de unde era? De ce n-o lua de nevastă? O avea ea ceva, nu se poate… Fetele bune-și iau bărbați, curvele sar din floare-n floare”.

M-aș duce să le liniștesc, să le spun că s-au oprit gazele de azi-dimineață, că Dorel ăla-n salopetă s-a frecat de colo-colo tot verificând, măsurând… Urmează să intre la mine-n casă, să se uite la centrala termică și să descopere filetul slăbit al unui ventil. Mi-au înțepenit degetele pe cheia fixă încercând să-l desfac, dar am reușit. Am făcut-o înainte să vină Grig. După cină l-am răsucit mai mult și am închis geamul de la bucătărie. Apoi am făcut duș, ne-am zbenguit vreo două ore și m-am prefăcut supărată că nu-mi acordă timp suficient. Am plâns puțin, dar nu m-am milogit de el. A plecat singur în sufragerie, să doarmă pe canapea. A închis ușa dormitorului, iar eu m-aș fi întors spre el, să-l mai văd o dată, să-mi mai rămână o imagine-n plus. M-am abținut, am zâmbit larg cu lacrimile alunecând spre tâmple și m-am întins, singură în pat, decisă să mă gândesc la lucruri plăcute care să mă facă s-adorm.

— Doamna Vintilă, o să vă rog să ne-nsoțiți în apartament! îmi spune agentul, dându-și cascheta pe spate.

Se uită cu coada ochiului spre sacul negru ce dispare în dubița parcată de-a-mboulea. Întârzii puțin așa, pentru efectul dramatic, oftând adânc. Mi se umezesc ochii și îi fac polițistului semn spre ușa de intrare pe scară. Urc înaintea lui. Cei doi de la compania de gaze sunt în bucătărie; Dorel tocmai strânge o trusă de scule. Șeful lui vorbește la telefon cu cineva de la dispecerat. Îl asigură că în zonă nu e niciun pericol, evenimentul s-a produs ca urmare a unei defecțiuni la centrala termică.

Rămân pe hol, neștiind încotro s-o iau. Parcă îmi tremură puțin genunchii, dar nu neapărat din cauza pierderii suferite, cât de la vederea sertarului de la dulap pe care l-am uitat întredeschis. Nu trebuie decât să tragă de el, să ridice reclamele la pizza și ar da de cheia cu care am slăbit filetul. La naiba! Cine ar face asta într-o casă străină?

Domnul de la gaze închide telefonul și se întoarce spre mine.

— Doamnă, când ați făcut ultima revizie la centrală?

Trebuie să par surprinsă, deși anticipam că asta avea să fie una dintre primele întrebări.

— Prin noiembrie, nu mai știu exact, însă pot căuta hârtia de la ei.

— Da, chiar v-aș ruga, insistă bărbatul, obținând aprobarea agentului pe care-l zăresc în stânga mea.

Mă îndrept spre bibliotecă și deschid ușa unui minibar; acolo țin actele casei, facturi și alte chestii. Gazele sunt în dosarul cu copertă roșie. Îl scot, îl deschid exact în dreptul hârtiei cu ștampila firmei și numele angajatului, apoi mă duc în bucătărie, să-l arăt celor doi.

— Asta va rămâne la noi, ține să se facă auzit agentul.

Celălalt înțelege că nu poate decât consulta foaia aia, așa că notează câte ceva într-un carnet. Mă uit de la unul la altul. Dorel s-a așezat pe scaun cu mâinile în poală. Șeful lui lasă pe masă o carte de vizită. Tac toți trei, iar din asta înțeleg că, înainte de venirea mea, discutaseră între ei. Asta în timp ce Grig era împachetat în bucata aia de plastic și cărat spre mașina legiștilor. Iar eu stăteam pe banca de lemn, știind că din spatele ferestrelor eram privită de zeci de ochi, iar numele meu era legat de

marele eveniment al zilei: în cartier se opriseră, pentru două ore, gazele.

— Doamna Vintilă, o să vă rog să mergem în sufragerie. Vor veni niște polițiști de la municipiu, pentru câteva întrebări.

Mergem, mergem, dar de ce vin ăia?! A fost un accident, s-a slăbit un filet, a murit un om accidental, absolut-absolut accidental. Eu am scăpat doar pentru că, peste noapte, ne-am certat și am dormit mai departe de centrală. Așa trebuia să fie. Sunt chiar sinceră când întreb:

— Cine vine? Și de ce?

— Păi, știți, așa e procedura în cazul morților în condiții suspecte.

— Suspecte?!

— Da, instalatorul de la gaze spune că ar fi fost destul de greu ca acel filet să se slăbească de unul singur.

— Asta înseamnă că cineva… Că cineva a încercat să ne omoare?! Spun de parcă abia mi-aș reține un strigăt de groază.

— Nu știu, doamnă, colegii mei vor prelua ancheta.

— O anchetă… murmur surprinsă.

Telefonul polițistului sună, iar el răspunde grăbit, îndreptându-se spre ușă:

— Da, domnule comisar, la etajul trei. Apartamentul din dreapta, nouăzeci și cinci!

Se întoarce urmat de doi bărbați în civil. Primul are cam vârsta lui Grig… Are vârsta lui, dar e mai înalt și pare mai suplu. Un tip bine. Un bărbat oarecare.

— Comisar Anton Iordan, se recomandă.

Al doilea e mai tânăr, brunețel, cu freza aranjată cu gel. Frumușel. Genul pe care te aștepți să-l întâlnești într-un club, nu în sediul Poliției. Dacă l-aș vedea în uniformă, m-aș gândi că e vreun model care pozează pentru un calendar. Palmează un telefon mobil cu ecranul încă luminat; probabil nu apucase să termine convorbirea.

— Inspector-șef Sorin Matache, spune, iar mie îmi aduc aminte de ceva sau de cineva vocalele lungite intenționat, a răsfăț.

Dau din cap. N-are niciun rost să mă prezint. Agentul le-a transmis, cu siguranță, toate datele mele.

— V-aș ruga să luăm loc, doamnă, spune comisarul.

Eu ezit să mă așez pe canapea. Asta așa, de fițe, dacă ei n-ar fi acolo, m-aș tăvăli dezbrăcată pe cearșaful care a alunecat de pe spătar, pe plușul roșu, gros, al cuverturii.

Să-l mai simt o dată, să-mi mai aduc aminte. Poate m-aș și atinge, așa puțin, imaginându-mi că-i mâna lui… Ups! Nicicum nu trebuie să-mi vadă vreo urmă de zâmbet. La un moment dat vor pleca, iar eu voi rămâne singură. Voi avea timp doar pentru mine.

Aleg unul dintre fotolii. Comisarul se așază pe celălalt, iar inspectorul pe un scaun din bucătărie, adus de agentul de la Secția 2. Cel din urmă rămâne în cadrul ușii, sprijinit de toc. Canapeaua e goală.

— Victima locuia cu dumneavoastră? începe brusc Iordan.

— Nu, era prietenul meu, venea doar când avea treabă în Ploiești.

— Are domiciliul în…? așteaptă frumușelul răspuns.

— În Câmpina.

— Știți, ne-ar ajuta un act de identitate al domnului.

Mă prefac încurcată. Aduc geanta lui de pe cuierul din hol, fără s-o deschid. Oricât de mult mi-aș fi dorit, n-am făcut-o niciodată. Absolut niciodată în ultimii trei ani de când Grig rămânea la mine. Comisarul trage fermoarul și scoate portofelul. Studiază cartea de identitate dând din cap. O bagă la loc, apoi portofelul în geantă. O așază lângă cotul lui drept, va pleca cu ea.

— Aveți idee cum am putea lua legătura cu familia? Cu cineva din Câmpina?

Hai că asta-i culmea! Nu, n-am niciun fel de idee. Nici n-aș vrea să am. Dau din cap, șoptind:

— Nu, îmi pare rău…

Inspectorul-șef pare că se prinde mai repede.

— Doamna Vintilă, ca să spunem așa, aveați o relație deschisă? Știți cum spun tinerii pe Facebook, de frică să nu-i creadă alții luați pe vecie.

Acum pot zâmbi. Chiar o fac și admit:

— Da, exact așa.

Comisarul se uită de jur împrejur prin cameră.

— De când durează relația?

— De vreo trei ani.

— Aha! Și… ați discutat vreodată să schimbați statutul? V-ați gândit la căsătorie? Sau să vă mutați împreună?

Eh… acum trebuie să fiu ca Maia Morgenstern în *Patimile lui Iisus:* demnă, credibilă, cu o urmă de tragism în voce, împăcată cu destinul implacabil. Sper să-mi iasă.

— Nu, n-am discutat, ne era bine așa, aveam libertate.

Risc un surâs stins în colțul buzelor. Șterg o lacrimă la rădăcina nasului.

— Ne puteți spune cum ați petrecut seara, respectiv noaptea care au trecut? întreabă Iordan.

În buzunarul de la piept al gecii îi vibrează telefonul; tresare aproape insesizabil, dar alege să-l ignore, cu ochii pe mine.

— Păi… Grig a venit pe la șapte. Mi-a spus că n-a mai avut răbdare să aștepte microbuzul spre Ploiești și a luat o ocazie.

— Nu avea mașină?

— Nu, nici permis de conducere.

— Aha… Cu ce se ocupa? vrea să știe comisarul, trăgând o ocheadă spre dormitor.

Patul e răvășit, așa cum l-am lăsat de dimineață. Pusesem așternuturile lila, de satin, care-i plăceau lui. Păcat că le-a șifonat doar vreo două ore.

— Era inginer mecanic. Împreună cu fratele lui, conducea o firmă de profile metalice. Mai avea un contract de colaborare cu Universitatea de aici. Preda niște cursuri, o dată la două săptămâni. Mergea prin țară să încheie diverse contracte…

— Călătorea mult.

— Așa e, admit, amintindu-mi ce crize de gelozie făceam la început când era în alt oraș și nu mă suna sau nu-mi dădea măcar vreun mesaj.

— O să vă pun o întrebare incomodă, însă extrem de necesară, spune Iordan foindu-se pe fotoliu.

— Înțeleg, răspund cu capul plecat, încercând să anticipez.

— E posibil ca domnul Grigore Luca să fi fost implicat și în alte relații din acestea, deschise?

— E foarte posibil, spun privindu-l în ochi.

— Nu vă deranja acest fapt? După cum știu eu femeile… e cam greu să accepte astfel de situații.

Cred că oi știi dumneata femeile, domnule comisar, dar nici eu nu m-am născut alaltăieri. În plus, am văzut *Pe aripile vântului* de vreo zece ori, am exersat îndelung în oglindă privirea de Scarlett O'Hara aparent inocentă și afectată.

— Nu, am luat-o ca atare. Era un episod din viața mea.

— Mda… bombăne Iordan neconvins pe deplin.

Tinerelul urmărește discuția tăcut. Ia din mâna agentului dosarul meu cu actele instalației de separație de gaze și îl îndreaptă spre mine.

— Ca să revenim la revizia centralei… Din noiembrie și până acum ați simțit ceva scăpări de gaze? Ați detectat vreun miros neobișnuit?

— Nu, absolut deloc! De fapt, eu sunt fumătoare. Geamul bucătăriei e deschis mai tot timpul, pentru că acolo fumez. Deci încăperea e ventilată…

Asta nu trebuia s-o spun. Sper să treacă repede peste starea ferestrei. Important e să improvizez din mers.

— A fost deschis și azi-noapte?

— Probabil că da. Nu-mi amintesc…

Agentul ia poziția de drepți.

— Permiteți, domnule comisar! Când am intrat în apartament cu echipa medicală, geamul era deschis…

— Bine, să trecem peste asta. Vorbeam de programul serii de ieri. Spuneați că domnul Luca a venit pe la șapte.

— Da, cam așa. A făcut un duș, apoi am băut o sticlă de vin. Am stat de vorbă, am mâncat niște răcituri, apoi am stat o vreme în pat.

— Ați stat?

— Cam câtă vreme?

Întreabă în același timp. Le răspund amândurora.

— Două ore, poate mai mult… Am făcut dragoste, mă fâstâcesc îmbujorată.

Comisarul dă din cap zâmbind. Își drege glasul, dând de înțeles că ori nu crede așa ceva, ori timpul ar fi mult mai scurt în cazul lui. Din punctul ăsta de vedere, Grig a fost un campion. O să-mi lipsească. Cred că-s nebună. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la asta. La naiba! Parcă nu m-am gândit!

— Cum a ajuns domnul Luca să doarmă în sufragerie? V-ați certat?

— Nu, e mult spus ceartă. Ne-am aruncat niște cuvinte aiurea, niște prostii. Nici nu-mi mai amintesc prea bine. O fi fost și vinu-ăla de vină, habar n-am! Se plângea și de o durere de cap…

— Era afectat? Vi s-a părut c-ar fi avut vreun motiv să ia vreo decizie nelalocul ei, să spunem? sugerează Iordan.

— Nu, nu foarte afectat…

Înțeleg destul de târziu unde bate și mi se pare o pistă potrivită pe care ar trebui s-alerg. Trebuie să-mi repar spusele din mers, să nu pară făcătură.

— Grig era un om foarte sensibil. Credeți că… că ar fi putut să-și facă rău singur? întreb cu ochii mari de uimire, trăgând în jos de colțurile gurii care s-ar întinde dinspre o ureche spre cealaltă.

Bună sugestia asta cu sinuciderea. E mai bine că n-a plecat de la mine.

— Nu cred nimic, doamnă, vreau doar să aflu cât mai multe, să rezolvăm cazul.

— Înțeleg, spun încet, frământându-mi mâinile.

Cei doi polițiști se ridică în picioare aproape în același timp.

— Doamna Vintilă, am avea nevoie de lucrurile domnului. Să le dăm familiei, adaugă tinerelul.

— Desigur.

Aduc din baie blugii și puloverul. Caut ciorapii în coșul de rufe murdare, ocazie numai bună ca să îndes acolo cămașa. Cea verde cu carouri mici, negre. O păstrez. Traversez sufrageria și trec grăbită printre comisar și agent, pentru a ajunge în bucătărie. Desfac de pe rola de saci de gunoi vreo doi, iar agentul mă ajută să-i umplu cu hainele, cu pantofii lui Grig. Desprind și geaca din cuier. Când încerc s-o împăturesc, din buzunar îi cade o hârtiuță mototolită. Frumușelul mi-o ia din mână și ridică sprâncenele.

— Ce-i aia, Sorine? vrea să știe superiorul lui.

— Un bon fiscal de la o companie de taxi.

— Aha! Păi, pune-l la loc, ne uităm la birou, odată cu celelalte bunuri personale.

Rămân cu mâinile goale, așteptându-i să plece.

— O să vă rog să nu părăsiți localitatea fără să ne anunțați. Oricum, mâine dimineață vă așteptăm să dați o declarație. Vă sunăm noi.

— O declarație? întreb și mă sprijin de perete.

— Se impune în cazul unei morți suspecte, mă lămurește comisarul. Așteptăm autopsia și mai vedem. Aveți grijă de dumneavoastră!

Dau din cap, în timp ce mă gândesc să sun la birou, să-mi iau câteva zile de concediu. E normal să vreau să fiu singură, să-mi bocesc iubitul. Să sărbătoresc, adică!

Încui ușa, ascult pașii cum se pierd pe scări în jos. Scot din frigider sticla de vin, îi trag dopul cu dinții, iau

câteva înghițituri din licoarea rece, apoi o las pe măsuța de lângă canapea. Smulg de pe mine halatul de la Ștefănească, pijamaua cu flori de liliac și mă grăbesc spre baie, să mă-nfășor în cămașa lui Grig. E moale, caldă, poartă parfumul lui ușor dulceag, care mă enerva la culme acum trei ani. De-atunci m-am îndrăgostit de toate mirosurile lui, m-aș fi drogat cu ele, ca să-l simt și pe dinăuntru… pe dinafară… Mă arunc peste cearșaful mototolit, cu sticla în mâna dreaptă, fără să vărs pe mine vreo picătură. O sprijin de piept, o simt rece și grea ca pe mâna lui Grig după ce ne-am întors de la plimbarea prin zăpadă.

Dar pielea mea frige cum frigea și atunci de dorință, vinul mi se scurge, înghețat, pe esofag și-mi vine să plâng, dar n-o fac. Grig rămâne al meu pe vecie. Îmi frec obrazul de perna cu iz de after-shave, apoi îmi trec degetele peste față, cu ochii închiși, cum o făcea el după ce, aparent extenuat de sexul cu mine, mă lipea de pieptul lui și mă strângea în brațe. Ascultam, cu ochii închiși, lucrurile fără noimă pe care mi le-ndruga. Doar despre noi. Niciodată despre alții, niciodată despre viitor.

Mă prindea de bărbie, îmi ridica fața spre a lui și mă săruta lung, plimbându-și limba peste dinții mei, mușcându-mă ușor de buze. Mâna dreaptă îi cobora spre piept, iar sânii mi se culcușeau, pe rând, în podul palmei lui. Mă dureau de plăcere, se voiau alintați, frământați, iar și iar… Deschei nasturii cămășii cu stânga și dau peste cap ultimele picături de vin. Las sticla să se rostogolească pe covor, iar eu mă înfășor în cearșaf, mi-l trag peste cap, ca și cum m-aș teme să nu fiu văzută. Închid ochii ca să nu văd nici eu pe cineva sau ceva. Mă ating, neștiind ce fel de vină mi se strecoară chiar acum prin gânduri. Sfârcurile întărite între degetele mari și arătătoare mă asigură că nu-i niciun fel de vină: nici pentru moartea lui, nici pentru modul în care o să mi-l amintesc mereu. Strâng cu putere, ignorând durerea dulce ce-mi contractă mușchii bazinului.

Respir sacadat, gâfâi și e ciudat să mă aud doar pe mine, să n-am ecou la geamătul scurs printre buze. Îmi apăs doar brațul stâng peste piept, mișcându-l ușor. Pe dreptul îl cobor peste abdomenul fremătând, iar degetele își croiesc singure drum spre locul acela cald și umed, dornic să-și ostoiască o văpaie ascunsă. Nu mi-e prea ușor să mă simt pe mine însămi și dinăuntru, și dinafară.

De-aia într-o iubire e nevoie de două trupuri, de patru mâini și două guri. Mă așez mai bine, ridicându-mă ușor pe pernă. Arătătorul alunecă singur spre sâmburele ăla de catifea. Dacă l-aș vedea, așa cum îl vedea el când se apropia pregătit să-l sărute, cred că ar fi incandescent, gata să pocnească. Îl alint cu degetul mijlociu înainte, înapoi, înainte… Jos, tot mai jos, ating un punct pe care nu bănuiam să-l am. Apăs. Ciupesc. Doare atât de plăcut, că-mi mușc buza de jos.

Acolo îl simțeam pe Grig când vorbeam la telefon: nici înăuntru, nici afară, pregătit să intre, jucându-se răutăcios cu mine, tachinându-mă. Câțiva milimetri pătrați de piele negăsită de altcineva vreodată. A mea, înainte, a lui, înapoi, a noastră, cercuri concentrice, egale. Cu diametrul cât un vârf de deget, de buză, cât o amintire, cât… Oh… iartă-mă, Doamne!

★

În biroul de la etajul trei al clădirii de pe Vasile Lupu, comisarul Iordan se plimba gânditor în dreptul ferestrei, urmărind forfota oamenilor ce intrau și ieșeau din sediul Poliției. Se uita nervos la telefonul care se încăpățâna să rămână mut. Primise de dimineață câteva mesaje de la Denisa. Răspunsese după prânz, însă ea se prefăcea probabil supărată. Ar fi putut s-o sune, însă nici el nu și-ar fi călcat pe mândrie. În definitiv, ea trebuia să știe că, la ora aceea, putea fi implicat într-o anchetă sau chiar într-o urmărire. Putea să interogheze vreun criminal periculos…

— Auzi, Sorine, tu ce părere ai de femeia aia? Crezi că l-a pedepsit pe Casanova sau tomnaticul gigolo a ales o metodă comodă să părăsească scena?

Luat pe nepregătite, inspectorul-șef ridică privirea de la monitorul calculatorului.

— Nu știu ce să zic, părea destul de confuză.

— Măi, acum s-o spunem p-aia dreaptă: îi murise iubitul în casă, în urma unei intoxicații cu gaz. Ceva vapori s-or fi strecurat și spre dormitorul ei, cu toată ușa închisă. Mă tot întreb…

— Ce? se grăbi Matache urmărindu-și șeful cu atenție.

— Evident, cineva a slăbit filetul. Lucrătorul de la gaze a dat o declarație în care spune clar că a fost o

intervenție, nu o defecțiune care putea apărea accidental. Avem doi oameni care ar fi putut s-o facă: Luca și madam Vintilă.

— Așa… care-i întrebarea? De fapt, am și eu una, plusă inspectorul.

— A mea e asta: ce gânduri i-au trecut prin cap celui care-a făcut-o, știind că omoară pe cineva sau se sinucide. Cât de mult să urăști pe cineva, sau să te urăști pe tine însuți, ca să pregătești o moarte lentă? A ta care e?

— De ce excludeți o a treia persoană? Dacă altcineva a folosit cheia fixă, cu scopul de a se răzbuna pe ea, însă Luca a căzut victimă din întâmplare?

— Nu exclud total un terț, dar cel ce a lăsat gazul să scape a închis și fereastra. Nu uita ce ne-a spus madam Vintilă: fiind fumătoare, geamul era mai mereu deschis, fie iarnă, fie vară, cald sau frig. O fi fumat și înainte să vină Luca la ea – știi cum sunt femeile: nervoase, nerăbdătoare – sau chiar după aceea. Indiferent cine s-a jucat la centrală, în momentul când geamul s-a închis, în casă erau doar ei doi.

— Mda, aveți dreptate.

— Știam, jubilă comisarul Anton Iordan. Zi mai bine ce-ai aflat despre bonul ăla fiscal.

— A fost eliberat ieri, 19 februarie, la ora 14 și 18 minute. Firma se numește Gallaxys. Am sunat la dispeceratul lor, m-au pus în legătură cu patronul și am luat legătura cu șoferul. Vine la noi după ora șase, că are de luat fetița de la dansuri.

— Ok. După șase?! Trebuie să stăm amândoi ca să-l luăm la întrebări?

— Nu, șefu'… rămân doar eu.

— Buuun. 14 și 18 minute. Madam Vintilă zice că musafirul a ajuns în jur de ora șapte. Ce motiv ar avea să mintă?

— Poate că nu minte. Poate Luca a ajuns în Ploiești la două, dar la madam Vintilă mai pe seară.

— Ai și tu dreptate. Hai să vedem, poate aflăm ceva din telefon. Ce apeluri are duminică? Sau mesaje, mă rog.

Matache luă de pe birou telefonul victimei și începu să citească:

— Apeluri efectuate: Vintilă M la 10 și 10, Oproiu S la 11 jumate, John Livrare la 12 fix, Brother la 1 și 20, Oproiu S la 14 și 3 minute, Vintilă M la șapte fără un sfert.

— Oproiu S! Pe pista asta aș merge! ridică Iordan palma.

— Da, și eu, mai ales că, la apeluri efectuate, regăsim același contact de trei ori: la 9 dimineața, la 11 și la 12 jumate.

— Și mesaje?

Matache glisă cu degetul pe ecran, accesând mesageria.

— Are un schimb cu Vintilă M, la opt dimineața, înainte s-o sune. El zice: „Ne vedem azi, iubire”. Ea răspunde: „Abia aștept, am vin alb și buze roșii”.

— Ptiu, drace! exclamă Iordan așezându-se pe cel mai apropiat scaun.

Trebuia să șteargă din telefon mesajele schimbate cu Denisa. Dacă i s-ar fi întâmplat, vreodată, ceva, nu i-ar fi fost tocmai comod soției să le citească. Poate că o idee și mai bună ar fi fost să nu le mai scrie, dar cum să-și astâmpere dorul de ea, de fundul ăla bombat, de limba jucăușă ce-l gâdila la baza urechii…

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă, îngrijorat, Matache.

— Nu, nimic, scuză-mă! Zi mai departe!

— Așa… pe de altă parte, Oproiu S pare a fi tot o femeie, tot o „iubire”, ca să zic așa. Numai că, să vă fac așa, un rezumat, ea îl cheamă, el se dă ocupat; ea îl amenință că vine în Câmpina, el o asigură că-și va întrerupe călătoria spre Buzău ca să treacă s-o vadă; ea îi dă un fel de ultimatum, el o asigură de iubire.

— Buzău? Ce știm de Buzău? întrebă comisarul încruntându-se.

— Nimic, e prima oară când aflu că ar fi avut drum pe-acolo.

— Bun, deci am anunțat Poliția din Câmpina să ia legătura cu familia. Taximetristul vine la șase. Ce-ar fi să vorbim cu Oproiu S? sugeră Iordan.

— Și ce-i spunem?

— Nimic, ne recomandăm, spunem că Luca a avut un accident, fără să dăm detalii și că telefonul lui e în custodia Poliției. Întrebăm despre starea lui de spirit de ieri.

— Nu vă supărați, dar eu nu mă bag, se retrase inspectorul-șef.

— De ce, Sorine? Te sperie femeile? zâmbi comisarul malițios.

— Nu, dar… E o situație delicată.

— Delicată sau nu, un om a murit, iar noi trebuie să aflăm cum și de ce. Uite, vorbesc eu.

Iordan luă celularul din mâna subalternului și derulă lista de apeluri. Când era pregătit să sune la contactul Oproiu S, îl opri telefonul fix de interior care începu să țiuie enervant. Comisarul răspunse și, timp de câteva minute, doar ascultă, spre disperarea lui Matache. Inspectorul-șef venise alături de superior, încurajat de expresia de uimire a acestuia, ce se accentua de la o clipă la alta. Ba chiar își apropie urechea de receptor, vrând să audă noutățile. Se îndepărtă dezamăgit când Iordan încuviință din cap și încheie convorbirea.

— Mulțumesc mult, domnule doctor! Rămân dator dacă-mi dați pe e-mail raportul preliminar!

Lăsă mobilul victimei pe birou și se trânti pe un scaun. Cu coatele sprijinite de genunchi, îi împărtăși subalternului veștile:

— Cauza morții pare a fi infarct miocardic, nicidecum intoxicație cu dioxid de carbon. O să primim o ciornă a raportului cât de curând.

— Pe bune?! exclamă Matache. Ce ghinion!

— Mda… Cică inima i-a explodat, pur și simplu. La laborator au analizat cutiuța de plastic cu separatoare pentru medicamente pe care-o ținea Luca în gentuță. E goală, dar caută urme de prafuri, de… în fine… Poate avea o afecțiune pe care o trata. La patruzeci și nouă de ani te poți aștepta să nu mai funcționeze toate ca unse.

— Ei, acum puteți s-o sunați pe femeia aia. Nu trebuie să-i dați prea multe amănunte. Nu implicați pe nimeni altcineva, cum ar fi madam Vintilă.

— Ce mai contează? Murea oricum, spuse Iordan lăsându-se pe spate.

În buzunar, telefonul vibră scurt, iar el deschise imediat mesajul abia primit: „Iartă-mă, baby, am stat trei ore la dentist”. Comisarul trimise rapid o inimioară, urmată de promisiunea că avea s-o caute mai pe seară, după program.

— Contează, nu se lăsă întrerupt inspectorul. Ați spus că e de datoria noastră să știm cum și de ce a murit un om. Poate infarctul l-a făcut tocmai pentru că avea ceva pe suflet, ceva ce nu-i dădea pace! Poate familia ar vrea să știe asta.

— Măi Sorine, de când stăm la Ploiești, ai devenit sentimental. O să-ți spun ce cred eu că avea el: niște

femei, și nu pe suflet, ci pe altceva, iar eu mă îndoiesc că doamna Luca, dacă există vreuna, ar vrea să știe asta. O să-i fie destul de greu să se împace cu locul unde și-a găsit soțul sfârșitul.

— Bine, nu-i spunem, dar parc-ar fi păcat să n-o vedem și p-asta, p-a doua…

— Matache, tu vrei de fapt să-ți satisfaci curiozitatea, nu-i așa?! Vrei să vezi o parte din haremul lui Luca.

— Ei, nu, dar…

— Bine, mă, o sun!

Comisarul Iordan căută în lista de apeluri femeia și apăsă hotărât pe cerculețul verde. Răspunsul veni surprinzător de repede:

— Grig?!

Iordan își drese glasul înainte de a se recomanda:

— Bună ziua, doamnă, mă numesc Anton Iordan, comisar la Poliția Municipiului…

— I s-a-ntâmplat ceva lui Grig? Are vreo problemă?

Glasul subțire al femeii, precipitat, era în perfectă concordanță cu mesajele acelea în care amenința victima cu vizite la Câmpina, cu dezvăluiri. Comisarul spuse repede:

— Domnul Luca a avut un accident.

— Vaaaai! E bine? Unde e?

— Doamnă…

— Domnișoară! îl puse la punct vocea.

— Poate ar fi mai bine să ne întâlnim. V-am găsit numărul în telefonul lui, care acum e în custodia Poliției. Pentru că ieri ați avut un schimb îndelungat de apeluri și mesaje, ne-am gândit că ne-ați putea ajuta. Să ne spuneți cum vi s-a părut ieri, în ce stare era.

— Ne întâlnim, desigur, însă trebuie să știu dacă e bine sau… Sau ce e cu el.

Iordan și-o imagină cu o mână proptită în șold, bătând nervoasă din picior. Decise să-i răspundă.

— Din păcate, nu e bine deloc, de fapt… de fapt, accidentul a fost mortal.

— Vai, Doamne… se înmuie glasul, bănuindu-se câteva lacrimi în spatele lui.

— Domnișoară, sunteți bine?

— Da, sunt. E groaznic ce-mi spuneți dumneavoastră. Dar știți ceva?! Nu sunt obligată să vă cred. Puteți fi un hoț care l-a atacat, i-a luat telefonul și

urmează să-mi cereți niște bani. Așa că eu voi merge chiar acum la Poliție și voi depune o plângere.

Bănuind că apelul lui ar fi putut părea suspicios, Iordan răspunse rapid:

— Domnișoară, chiar vă rog să faceți asta. Veniți la sediul de pe Vasile Lupu și întrebați, la poartă, de comisarul Iordan. Eu o să las vorbă și veți fi condusă în biroul meu. Apropo, care este numele dumneavoastră complet?

— Sonia Oproiu!

— Foarte bine. În cât timp ajungeți?

— În zece minute, sunt la cumpărături în Omnia.

— Vă aștept!

Comisarul încheie convorbirea și lăsă telefonul pe birou. Se uită lung la Matache care râdea în palme.

— Unde zicea că e? Și ce-ai de râzi?

— Omnia îi zicea magazinului pe vremuri, acum sunt Galeriile comerciale Winmarkt.

— A, da, știu! La o aruncătură de băț. Dar ce te amuză?

— Aprigă, domnița! Bietul om n-ar fi vrut-o prea mult în preajmă.

— Mda… Hai, lasă asta! Cât e ceasul?

— Trei fără zece.

— Bun. Stau până la patru, am o treabă. Te descurci singur, nu-i așa?

— Mă descurc, șefu', nu vă faceți griji! Ies la o țigară. Anunț eu la poartă s-o îndrume pe domnișoara Sonia, aruncă inspectorul-șef din mers, cu mâinile vârâte pe jumătate în mânecile hainei.

— Perfect!

Peste doar zece minute, Matache se întoarse, însoțit de o tânără slăbuță, blondă, tunsă scurt, pe care o prezentă încă din prag, parcă vrând să savureze efectul intrării:

— A venit domnișoara Sonia Oproiu.

Iordan o privi lung, gândindu-se că i-ar fi putut fi fiică lui Grigore Luca. O invită să ia loc și o întrebă, uitându-se la Matache.

— Să v-aducem ceva? Un pahar cu apă? O cafea? Un ceai?

— Apă ar fi perfect, mulțumesc! răspunse tânăra aranjându-și geanta pe genunchi.

Inspectorul-șef se oferi să-i aducă din frigiderul comun. Reveni repede, dornic să nu piardă începutul

convorbirii. Iordan îl aștepta, ba chiar avu răbdare ca Matache să lase sticla de apă în fața tinerei și să se așeze pe scaunul din spatele biroului.

— Deci, vă numiți Sonia Oproiu. Domiciliată în Ploiești?

— Da, pe strada…

— Nu e relevant, deocamdată, spuse comisarul ridicând degetul arătător.

— Deocamdată? Va trebui să dau vreo declarație?

— Nu cred că e necesar. La nevoie, avem numărul dumneavoastră de telefon.

— Da, răspunse blonda respirând ușurată.

— Vârsta?! întrebă Iordan doar ca să-și satisfacă o curiozitate.

— Treizeci și doi, veni răspunsul scurt, cu fluturări de gene.

— Aha…

— Da, știu că nu-mi arăt anii, pentru că sunt vegană și practic mult sport.

— V-ați întâlnit ieri cu domnul Grigore Luca? Pe la ce oră și pentru cât timp? reveni comisarul la motivul pentru care o chemase.

— De pe la două și ceva până pe la șase jumate.

— Șase jumate? ridică Iordan sprâncenele în timp ce făcea un calcul simplu.

Luca mersese într-o singură zi de la o iubită la alta. Poate nu numai programul impus de activitatea la firmă l-ar fi extenuat, ci și consumul nervos pentru a se purta cu fiecare femeie ca și cum ar fi fost unica din viața lui.

— Erați prieteni? Cam de când?

— Da, era iubitul meu de șase luni. Aștepta să se pronunțe divorțul de soție, apoi… Cine știe, poate că m-aș fi mutat la Câmpina.

— Mda… mormăi comisarul. Cum vi s-a părut? Era preocupat de ceva? V-a împărtășit vreo problemă sau…

— A, nu! Grig nu mă implica niciodată în chestii de genul ăsta. Am băut un ceai verde, i-am făcut un masaj de relaxare, însă n-a mai avut răbdare… De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, mi-a spus că are o migrenă. Să-l iert dacă o să fie puțin morocănos.

— Pentru ce n-a mai avut răbdare? interveni inspectorul-șef, atent la povestirea femeii.

Aceasta se fâstâci, își trecu de câteva ori prin păr degetele cu unghii violet și șopti cu ochii în pământ:

— Ne-am iubit. Îi era dor de mine. Și mie de el.

— Ah, da, mă scuzați! își recunoscu Matache gafa. Era normal. Bine, și în restul timpului?

— Care rest? îl întrebă Sonia cu ochii rotunjiți a mirare.

— Păi, na! Ați petrecut aproape patru ore împreună.

— Grig era un adevărat atlet în pat, dacă mă-nțelegeți. Un maratonist! Nu vreau să mă gândesc cum era în tinerețe.

Iordan își drese glasul, recunoscându-și în gând ușoara invidie față de victimă. Tânăra reveni la tonul înțepat din convorbirea telefonică:

— Aveți de gând să-mi spuneți ce i s-a-ntâmplat sau vreți detalii din partidele de amor?

— Grigore Luca a decedat în urma unui infarct miocardic, trânti Iordan răspunsul, pentru a reteza aplombul femeii.

— Vai, ce nenorocire! Dar unde, cum?

— Ăăă… domnișoară, deocamdată nu putem dezvălui anumite aspecte ale cazului, însă imediat ce…

— Am înțeles! La o femeie, nu? Din moment ce anchetează Poliția din Ploiești, s-a întâmplat aici, înainte de a pleca spre Buzău. Poate nici n-avea de gând s-ajungă acolo. Doar m-a păcălit. Hm… N-are cine să fie decât grasa aia roșcată care îi tot dădea like la poze pe Facebook. Despre care mi-a spus că era o rudă îndepărtată.

Femeia curmă rafala de replici gâfâind mânioasă. Părea că vestea morții omului iubit pierduse teren subit în fața urii față de o rivală. Ură care, în lipsa definitivă a bărbatului, n-ar mai fi fost justificată. Se ridică dintr-odată de pe scaun și întrebă, înfigându-se pe tocurile de zece centimetri ale cizmelor:

— Mai aveți treabă cu mine sau pot pleca?

— Concluzia e că ieri, 19 februarie, ați petrecut cam patru ore cu domnul Luca? se așeză comisarul Iordan în drumul ei spre ușă.

— Da, la apartamentul meu din Mihai Bravu.

— Nu ați discutat despre problemele dumnealui? Eventual, de sănătate?

— Nu, absolut deloc. Am făcut planuri pentru un weekend la munte.

— În cazul ăsta, puteți pleca.

— Mulțumesc, la revedere!

Inspectorul-șef Matache urmări mut de uimire viteza cu care femeia părăsi biroul, fără a se uita înapoi. Rămase pe gânduri, jucându-se neatent cu un capsator de hârtii.

— Păi, mai avem nevoie de șoferul de taxi? Că mie mi-e clar, a venit mai devreme în oraș, a marcat la matineu cu blonda și a înnoptat la madam Vintilă, spuse într-un târziu, uitându-se în gol.

— Mai avem, cine știe ce putem afla. Nu mai trage concluzii pripite!

— Ok… admise inspectorul-șef. Auziți, femeia aia de azi-dimineață vi s-a părut grasă?

— Ce-ai, Sorine?

— Nimic, mă gândeam, așa, cât de îndurerată să fi fost blonda dacă n-a stors o lacrimă, dar a făcut imediat supoziții legate de alte posibile relații.

— Te pui cu femeile?! Și nu, nu mi s-a părut grasă, dar având în vedere că se apropie de patruzeci de ani, cred că nici ea nu se vede vreun top-model.

— Mda…

★

Iordan se uită la ceas. Era aproape patru și jumătate. Întârziase la rugămintea medicului legist care-i spusese că din moment în moment avea să-i trimită raportul preliminar. Meritase să stea la birou pentru a-l citi împreună cu Matache. Dacă ar fi deschis e-mailul de pe telefon, când ar fi fost singur, n-ar fi avut parte de reacția amuzantă a inspectorului-șef; acesta-și trăsese o palmă peste frunte și exclamase:

— Într-un fel sau altul, tot sinucidere se cheamă!

În urma analizei sângelui, cei de la medicină legală aflaseră că decesul lui Grigore Luca se produsese cu certitudine în urma unui atac de cord, pe fondul unei predispoziții la hipertensiune și al consumului de substanțe care accelerau activitatea cardiacă.

— Hai să-nnebunesc! ridicase mâinile Matache, pe măsură ce citea lista semnată de un medic laborant. Deci lui Casanova nu-i erau de ajuns partidele de sex ca să se mențină în formă! Bine, nu mai spunem că se ajuta de Viagra, probabil, după cum sugerează oamenii ăștia! Dar mai lua și pastile de slăbit… Măi nene, unii chiar n-au limită?! Nu se uită-n buletin? Le-a trecut vremea… gata!

— Ce vrei să spui? îl privise Iordan pe deasupra ochelarilor, cu o față inexpresivă.

— Aăăă… nimic! Mă iertați! Adică… nu și dumneavoastră, nu-i așa?!

Iordan se dezlănțui într-un râs în hohote, bucuros că reușise să-l păcălească. Fața stacojie a inspectorului-șef era dovada clară că acesta avea să se gândească de două ori înainte de a aborda subiecte legate de vârstă și diverse performanțe în discuțiile cu șeful.

— Nu, mă, eu încerc să m-abțin de la mâncare, nu iau pastile de fotbaliști disperați. Mai știi scandalul cu Mutu? Atunci auzeam de sibutramină de zeci de ori pe zi în jurnalele de știri sau în talk-show-uri. Cât despre sex… cât m-o mai ajuta mama natură, mă bucur de ce am. Când n-o mai fi… aia e! Habar n-aveam că sildenafilul e substanța activă din Viagra. Uite c-am aflat acum! Mai rămâne să vedem dacă erau pastile originale sau contrafăcute. Acestea fiind zise, eu m-aș cam retrage. Tu vezi ce are de spus șoferul de taxi și… ne vedem mâine!

Abia revenindu-și din sperietura strașnică, Matache concluzionă candid:

— Și nici ceai verde să nu bem, șefu', că are mai multă cofeină decât cafeaua!

— Nu bem, Sorine, o dăm pe agheasmă!

Amintindu-și curcubeul de culori ce-i traversase fața subalternului, comisarul Iordan ajunse în fața fostului Cinemascop și urcă scările, pe o intrare laterală, spre Pub-ul unde mergea să-și piardă, din când în când, vremea. Îi plăceau podeaua și mobilierul de lemn, clientela diversă, de la tineri liceeni veniți să atârne pe-o bere câteva ceasuri, până la oameni trecuți bine de prima tinerețe, care-și dădeau, probabil, întâlnire acolo să discute despre fotbal, box și echipe de succes pe vremuri ale Ploieștiului. Îi mai plăcea și mâncarea, dar și faptul că patronul, fost boxer de performanță, zis Moșul, trecea pe la fiecare masă să-și salute clienții.

Comisarul se așeză la o masă de două persoane, gândindu-se la Grigore Luca. Cu siguranță luase Viagra sau un înlocuitor într-o doză destul de mare, dar și pastile de slăbit și băuse ceai verde. Un cocktail mortal. Se gândise vreodată la consecințe, sau alesese să se bucure de fiecare moment? Iordan oftă; victima era doar puțin mai mare decât el. Cine știe ce schimbări ar fi putut surveni în perioada aia scurtă?

Realizând că o chelneriță aștepta să-i ia comanda, iar el rămăsese privind în gol cu meniul în mână, comisarul ceru o salată Caesar și o apă plată. Era timpul să înceapă să aibă grijă de el. Iar drumul de la hotel până la clădirea de pe Vasile Lupu trebuia să-l facă pe jos. În definitiv, ajungea în maxim zece minute de mers susținut. Mai greu era când avea să se întoarcă în București. Dar mai avea până atunci, așa că începu să amestece ingredientele din farfuria ce-i sosise într-un timp extrem de scurt, trăgând cu urechea, fără să vrea, la discuția celor de la masa vecină. Patru pensionari se plângeau că Petrolul nu mai era ce fusese odinioară, rememorau meciuri de pe vremuri și numele unor fotbaliști de mult plecați dintre cei vii.

★

Denisa era într-o dispoziție bună. Acceptase, în cele din urmă, că Iordan nu putea ajunge în București în weekend și prezentase ca pe un compromis oferta de a veni ea, măcar pentru o noapte, în Ploiești. Comisarul nu știa ce-o convinsese mai mult: vorbele lui sau promisiunea câtorva zile la Sinaia, ei singuri, imediat ce și-ar fi putut lua câteva zile de concediu.

Vru să-și sune și copiii, însă înainte de a apăsa butonul verde, primi un mesaj de la inspectorul-șef Matache. Voia să știe dacă putea vorbi fără să deranjeze. Iordan îl apelă, curios în legătură cu noutățile lui Matache sau absența acestora.

— Să trăiți, șefu'! răspunse inspectorul.

— Ia zi, Sorine, cum a fost cu șoferul?

— Nimic spectaculos. A luat clientul de la Cablul Românesc, adică de la intersecția aia, cea mai mare dinainte de ieșirea din oraș spre Câmpina. Luca s-a urcat în mașină, a dat un telefon, dar noi avem apelul către Oproiu S la 14 și 3 minute, deci cu ea a vorbit. I-a spus c-a ajuns și că vine spre ea. Femeia a zis ceva de un ceai, la care Luca se pare că n-a reacționat prea bine, ar fi răspuns ceva de genul: mai bine beau o cafea decât zeama aia.

— Vezi?! El i-a spus, săracul! Dacă-l asculta, femeia îl mai avea și-acum! îl întrerupse Iordan, neputând să-și stăpânească un zâmbet. Așa, și?! Mai departe?

— Mai departe, nimic, l-a dus în cartierul Mihai Bravu, Luca i-a lăsat un bacșiș generos și fiecare și-a

văzut de drumul lui.

— A zis ceva de starea victimei? Au vorbit? S-a plâns de ceva? Știi cum e, mai stai la un semafor, mai vezi o gagică, îți amintește de o iubită din tinerețe, mai faci o confesiune, că na… cine știe când sau dacă te mai întâlnești cu omu-ăla…

— Nu, n-au vorbit, doar că la un moment dat clientul a scos din borsetă o cutiuță de plastic din care a luat o pastiluță. A înghițit-o așa, fără apă. Taximetristul a făcut o remarcă vizavi de stresul și de poluarea la care trebuie să facem față, iar Luca a dat din mână spunând că n-are decât o durere de cap.

— Da, da, de cap… Se pregătea pentru blondină. Auzi tu, Sorine, patru ore! Maratonist! Ptiu, drace! exclamă comisarul.

Nevrând să mai facă o gafă, inspectorul încheie:

— Păi, cam asta a fost tot. Am plecat și eu spre casă. Deși… parcă aș face o plimbare, vreau să verific ceva.

— Du-te, Sorine, ne vedem dimineață! Am făcut rahatul praf de lunea. Am rezolvat o sinucidere. Suntem tari!

★

După ce-au plecat polițiștii, am golit sticla de vin. Asta-mi amintesc. Asta și somnul greu, fără vise, pe canapeaua pe care-a murit Grig. Nu știu cum am ajuns în dormitor, când am fumat toate țigările rămase în pachet sau cum am băut mai bine de un litru de apă minerală. Am un mesaj de la Clementina, colegă-mea: „Fată, ai grijă de tine, șefa a înțeles, îți facem noi un bon de cinci zile. Sună când poți”. Înseamnă c-am vorbit cu cineva de la birou, le-am spus de concediu.

Mi-e foame, dar nu pot mânca nimic. Mi-e frig, dar nu pot sau nu vreau să port altceva decât cămașa lui Grig, asta verde cu pătrățele negre. Îi stătea atât de bine cu ea… Trebuie neapărat să mă schimb și să ies după țigări. Iau două pachete. Cu siguranță fac o noapte albă, am nevoie de tutun.

Trag pe mine o pereche de blugi în care îndes poalele cămășii. Orice-ar fi, n-o dau jos. Mă încalț pe fugă cu ghetele – fără șosete, nu-mi îngheață picioarele până la colț, la Maya și înapoi, și îmbrac, pe deasupra, geaca groasă. Iau doar o hârtie de cincizeci în buzunar –

poate-mi pică ochii pe vreun chips, ceva – și cheia, cu tagul de la intrare.

Nu e nimeni pe stradă. Nici în magazin, văd. Pușitoaicele astea se pregătesc de închidere. Nu, nu chipsuri am să-mi iau, ci o ciocolată. Una mare. O Milka cu fulgi de cereale e perfectă. O pun pe bandă, sub privirile plictisite ale casieriței. Da, o ciocolată, atât am luat! Care-i problema? Se mai îmbunează când îi cer două pachete de țigări. Le bag și p-astea în buzunar, las să alunece pe lângă ele restul aruncat pe bandă și intru pe străduța mea. Iar sunt mașini parcate pe ambele trotuare. N-o fi foc dacă merg pe mijlocul străzii, să evit bălțile lăsate de ultima ploaie.

Aud, din spate, motorul unei mașini, dar îmi spun că am timp să mă strecor în spatele Daciei vechi, lăsate pe trotuar de vecinul de vizavi încă de anul trecut. Am, pe naiba! Ăsta ori nu mă vede, ori e nebun. Din dreptul scării vecine sare un bărbat slăbuț care mă împinge în gardul viu. Mă cuprinde în brațe, îi simt corpul în spatele meu, dar nu pare să vrea să mă atace, ci mai mult să mă protejeze. Nu știu cum mă pot gândi la toate astea deodată, pentru că șoferu-ăla nebun a trecut accelerând prin locul unde-ar fi trebuit să fiu eu și frânează brusc în fața unei mașini de Poliție ieșite din parcarea dintre blocuri.

Uite, domnule, că se poate! îmi zic în minte. Simt cum bărbatul își desprinde mâinile de pe mine, se îndepărtează și mă întreabă dacă sunt bine. Sunt, dar nu pot vorbi. Mă întorc ușor spre el și-l recunosc. E frumușelul de azi dimineață, inspector-șef Sorin Nu-știu-cum. Asta mă cam sperie. Mă uit lung când la el, când la șoferița pe care doi polițiști în uniformă abia o țin. Pare a fi beată, sau drogată, cine știe… Nu-i disting trăsăturile, văd doar unghiile lungi, violet, înfipte în părul blond, scurt. Țipă incoerent uitându-se spre mine.

Frumușelul îmi spune că aveau un caz în apropiere și că ar fi bine să merg în casă. Îl ascult fără să-mi pun alte întrebări. Urc treptele spre ușa de la intrare și abia acum realizez că-mi tremură genunchii. Mă rog să pot ajunge sus, la trei, să nu mă prăbușesc pe scări. Aud țipetele femeii; parcă-parcă disting numele lui Grig. Ajută-mă, Doamne, să mă văd în casă! Știu c-am luat o viață dată de Tine, dar… acum ajută-mă, te rog! Mă pedepsești mai târziu…

★

Inspectorul-șef Matache îi ajută pe cei doi agenți să încătușeze femeia aflată în plină criză de isterie. O lăsă pe mâna lor, cu indicații clare s-o ducă pe Vasile Lupu, la Municipiu. Se urcă la volanul mașinii ei, o parcă în siguranță pe un loc liber, apoi o încuie. Avea de gând să meargă pe jos până în centru. Se lăudă în gând pentru presimțirea care-l trimisese în cartierul doamnei Vintilă. Nu i se păruse deloc de bun augur atitudinea blondei vegane ce nu-și arăta vârsta. Apelă numărul comisarului Iordan și, ignorând vocea somnoroasă a acestuia, spuse mulțumit:

— Șefu', la sinuciderea aia rezolvată putem adăuga și o tentativă de omor. Cu premeditare!

Dădu, apoi, toate amănuntele cerute de superior: cum i se păruse lui ciudată atitudinea blondei, cum bănuise că avea s-o caute pe „grasa roșcată de pe Facebook", cum stătuse aproape o oră jumate ascuns în boscheții de pe strada cu sens unic, urmărind-o de departe pe madam Vintilă mergând la magazin și înapoi, cum văzuse mașina intrând cu motorul ambalat pe stradă și, în final, cum se aruncase asupra roșcatei, s-o împingă cât mai departe de șoferița pusă pe răzbunare.

Când povestea se apropia de sfârșit era deja în parc, la Mihai Viteazu. De acolo mai era o aruncătură de băț până la giratoriul de la Catedrală, apoi încă una până la sediu. Ascultă sfaturile șefului și aprobă: și el credea că Sonia Oproiu trebuia găzduită o noapte în arest. Așa, să-i treacă pofta de vendete personale. Iar a doua zi, să-i regizeze o întâlnire întâmplătoare cu văduva lui Luca.

5. Prea multă dragoste

Comisarul era deja treaz când asistenta din tura de zi deschisese ușa și anunțase că era timpul ca pacienții să se ocupe de igiena personală. Iordan avusese de așteptat infirmiera. Se lăsase pe mâinile femeii solide care-i plimbase de-a lungul corpului un burete înspumat, apoi un prosop umed, urmat de altul uscat. Atât cât nu era acoperit de ghips. Acceptase ligheanul smălțuit deasupra căruia se spălase pe dinți și pe față, cu apă călâie turnată de ea dintr-o cană de plastic. Nu-i plăcea asta. Pentru el, apa trebuia să fie ori foarte rece, ori foarte fierbinte.

Gândul că peste o săptămână, în apartamentul său, putea decide temperatura lichidului, îl mai mângâia. Strecurase o hârtie de zece lei în buzunarul halatului plușat ca din întâmplare în apropierea mâinii sale drepte, mulțumise, apoi așteptase micul dejun. Se delectase cu doi crenvurști însoțiți de o felie de pâine neagră. Ceaiul leșinător de dulce îi alunecase anevoie pe esofag, iar el zâmbise amar. Nu mai băuse ceai de peste treizeci de ani.

Bunica fierbea plantele uscate peste vară într-o cratiță adâncă, stingea focul, punea deasupra o farfurie sau un capac, să se odihnească, apoi turna lichidul în căni. Toni primea două linguriță de zahăr, iar bunicul o pastilă de zaharină, pentru că avea diabet. Băiatul sorbea încetișor între două înghițituri de pâine cu unt alături de care ronțăia miez din nucile sparte de bătrân chiar atunci, pe un fund de lemn sprijinit de colțul mesei. Erau vremuri grele; uitându-se în urmă, se mira cum de nu-i fusese foame niciodată, cum reușiseră cei ce-l crescuseră să aibă mereu ceva gustos pe masă. Uneori ajuta și el, îi însoțea la cozile formate de la trei dimineața. Cel mai des mergea cu părinții; bunicii îl lăsau să doarmă, să se bucure de copilărie.

Toni Iordan înlăturase senzația de răcoare plăcută din diminețile de vară când vacanța avea fix trei luni, iar el devenea un provincial răsfățat. Ignorase și mirosul de omletă cu ceapă și mărar din cuptorul încălzit, când bătrânii erau deja în grădină, lucrând la brazdele de legume.

Încercase să-și pună ordine în gânduri, refăcuse în mod mecanic cazul cu otrăvirea din Ploiești. Dar atât.

Restul amintirilor se încăpățânau să rămână ferecate, mai ascunse decât aurul dacic. Deschisese dosarul, mult mai încrezător că lectura avea să-i fie de folos. Citise cea de-a doua povestire, mirat de inventivitatea de care dăduse dovadă autoarea. Fusese o femeie, cu siguranță. Puțin nebună, după părerea lui. Un bărbat ar fi descris experiența din ceea ce știa, ce trăise, ar fi oferit varianta de „dacă e să se-ntâmple, se va-ntâmpla… dacă nu, alta la rând!" Știa sigur că, atunci, de fapt nu rezolvaseră nimic, eventual preveniseră o crimă din gelozie.

Acum, la aproape jumătate de oră de când rezemase manuscrisul de piept și căutase în minte senzațiile vechi de neputință, de mirare, încercate pe durata anchetei, vedea chipul blondei cu unghii violet cum se schimonosise de furie la prima vizită în biroul lor. Trecuseră luni bune de atunci, ce se alesese oare de femeia aia disperată? Dar de cealaltă, care se pare că scăpase nepedepsită? Ar fi avut ocazia să comită crima perfectă dacă acel cuceritor de Câmpina n-ar fi vrut să marcheze în mai multe porți. Adevărul era ascuns doar în mintea ei, nimeni altcineva nu știa ce se întâmplase cu adevărat.

Se uită la ceas, era zece și jumătate, așa că-i trimise un mesaj inspectorului-șef Matache: „Tare faza cu fantele mort de inimă din prea multe pastile de dragoste". Primi imediat un răspuns: „Ceva… ceva…?!" Tastă la fel de repede: „Vag, dar trag speranțe. Te anunț". Citi zâmbind replica lui Sorin: „Sunt pe recepție, indiferent de oră! Aștept vești. Bune".

Îi plăcea tinerelul, care ținea să fie aproape întotdeauna îmbrăcat impecabil, în pas cu moda, spilcuit, frezat, spiritual. Îi mergea și mintea, uneori îi amintea de el când era tânăr.

Dacă era ceva ce-l deranja la textele aduse de Dan, era modul în care fusese văzut din exterior. Adică… nu erau foarte comode referirile la mesajele cu necunoscuta Denisa, mai trimisese instrucțiuni soției sau mustrări copiilor, dar nu considera că fusese atât de pătimaș. Dacă asta era opinia lui Matache, trebuia să poarte o discuție serioasă. Erau niște lucruri care nu se prea potriveau cu imaginea pe care și-o crease. Uneori își punea problema că, la vârsta lui, trebuia să beneficieze de noile legi și să-și facă planuri de pensie, de crescut nepoți – cât de

curând, de grădinărit în fața blocului sau de mers la meciuri cu foștii colegi.

Numai că trupul acela părea să nu-i aparțină, sufletul i se simțea captiv într-o carcasă care începuse să scârțâie. Asta în timp ce, uneori, ar fi mers pe stradă strigând: „Lume, lume! Am aproape patrușopt de ani, dar iubesc ca la optișpe, vreau să alerg, să cânt, să dansez, să fac dragoste cu cea mai dulce femeie din lume! Nătăfletul ăsta grizonant pe care-l vedeți e doar un Păcălici, o glumă a vieții!”

Probabil așa ar fi făcut și Grigore Luca, numai că el și-a dorit mai mult, n-a acceptat slăbiciunea trupului și și-a grăbit, fără să știe, moartea. Iar aceasta, vicleană, a lăsat păcatul asupra lui, nu asupra femeii. Atunci, la Ploiești, Iordan se gândise cât era disperare, dependență și egoism în fiecare iubire. Sau relație. Comisarul accepta cu greu sentimentele profunde. Își iubea părinții, bunicii, copiii, însă femeile din viața lui, oricât de mult s-ar fi străduit, nu trecuseră de stadiul de poftă fizică, de exprimare a posesiunii. Avusese nevoie de unele în adolescență, plânsese și el ca orice novice în ale amorului, dar găsise întotdeauna resurse să-și canalizeze energia în alte direcții: făcuse sport, cochetase cu alpinismul… Multe activități solicitante care să-i pompeze în vene alt fel de adrenalină.

Era ciudat să se gândească la toate astea acum, după douăzeci de ani de la nuntă, perioadă transformată ușor din rozaliu în nuanțe de gri. Se așezase la casa lui, cum fusese sfătuit, se concentrase pe anchete, în paralel cu schimbatul scutecelor, iar mai târziu cu plimbările la patinoar sau la mall. În prezent media doar niște conflicte casnice fără speranța unei rezolvări reale.

— E timpul pentru tratament! Sunteți pregătit?

Întrebarea asistentei îl făcu să tresară. Femeia îi luă dosarul și-l puse pe noptieră, apoi începu să injecteze în punga de perfuzie diverse lichide din seringile deja pregătite.

— Am auzit că ați pleca peste o săptămână, încercă femeia să înceapă o conversație.

— Așa mi-aș dori. Nu că mi-ar fi displăcut aici, dar… glumi comisarul.

— Ar fi o ironie să vă spun că vă mai așteptăm, dar măcar în vizită mai puteți trece din când în când, insinuă asistenta afișând un surâs complice.

— Ei, asta-i altceva. În vizită, cu plăcere… o asigură Iordan în timp ce scotea cu abilitate o altă hârtie de zece lei de sub cearșaf, ca s-o plaseze în cel de-al doilea buzunar al zilei.

Rămas singur în rezervă, se răsuci să ia manuscrisul. Își propusese să citească o povestire pe zi, doar că nu mai avea răbdare, reconstituise aproape imediat cazul cu pastilele și gazul, așa că se simțea pregătit de o nouă provocare. Trimise un mesaj scurt, „miss u”, apoi desfăcu ambalajul pachetului de biscuiți primit la gustare și, rontăind dintr-unul, se lăsă prins de cel de-al treilea text.

6. 305

Mașina fără însemne oficiale opri în fața blocului de pe strada Cibinului. Inspectorul-șef Sorin Matache verifică adresa notată în agendă, apoi căută un loc de parcare în apropiere. La ora aceea, când majoritatea locatarilor erau plecați la serviciu sau la școală, reuși să lase autovehiculul destul de aproape de scara pe care urmau să intre. Se uită cu coada ochiului la comisarul Iordan. Acesta nu fusese prea comunicativ de când părăsiseră sediul Poliției, iar subalternul lui bănuia că tăcerea șefului avea legătură cu ceva ce se întâmplase în weekend.

Erau de două luni în Ploiești, în cadrul unui schimb de personal inițiat de Inspectoratele de Poliție. Anchetaseră câteva furturi, câteva crime, însă nici măcar în București nu se implicaseră în dispariții de persoane. Epidemia de enteroviroză ce trimisese acasă o bună parte din agenții ploieșteni îl obligase pe comandant să solicite angajaților implicarea în domenii cu care nu erau foarte familiarizați. Bucureștenii Iordan și Matache primiseră sarcina de a lua declarația preliminară în cazul unei dispariții, dar și promisiunea că aveau să fie ajutați de colegii lor pe parcursul anchetei.

Inspectorul-șef opri motorul apoi coborî trântind ușa, nu atât de tare încât să pară nepoliticos, dar suficient cât să atragă atenția bărbatului înalt, grizonant, adâncit în gânduri. Iordan deschise portiera, apoi o lăsă să se închidă singură. Porni singur pe aleea străjuită de gard viu, fără să se uite în urmă după Matache. Formă un cod de două cifre la interfon; abia când primi semnalul sonor întârzie cu mâna pe bara metalică, așteptându-și subalternul. Urcară în tăcere cele patru etaje. În dreptul apartamentului cu numărul 20, erau așteptați de o femeie slăbuță, în vârstă de aproape cincizeci de ani. Avea cearcăne vinețiii și ochii înlăcrimați. Șopti, în timp ce întoarse încet capul spre ușa de pe care abia ieșise:

— Bună dimineața, domnilor polițiști! Vă mulțumesc mult că ați venit. Am ceva să vă spun.

Comisarul nu răspunse, iar inspectorul-șef mormăi ceva, așteptând bănuitor confesiunea femeii. Cu voce joasă, gazda îi lămuri:

— Locuiesc împreună cu fiul meu mai mare, George. El e… bolnav. Diagnosticul actual e psihoză atipică, însă în copilărie boala lui a fost catalogată schizofrenie infantilă. În prezent, medicul i-a oprit tratamentul, pentru a lua cele mai bune decizii. E tragic că s-a întâmplat exact în perioada asta, cu dispariția lui Andrei… Atât voiam să vă rog: nu-i pot cere să discut singură cu dumneavoastră, el va fi de față. Orice am avea de spus, trebuie să folosim un ton calm, să nu-l agităm. Vă promit că voi răspunde oricărei întrebări, vă voi ajuta cu tot ce pot, însă…

Iordan o opri, spunând primele cuvinte din dimineața respectivă:

— Nu vă faceți griji! Bine că ne-ați spus.

Apoi puse o mână pe umărul femeii și-i dădu de înțeles că ar fi fost cazul să intre în casă. Cei doi polițiști pătrunseră în apartament în urma ei, unde fură întâmpinați pe hol de un tânăr înalt, cu părul blond destul de lung cât să fie prins într-o coadă la spate. La vederea nou-veniților, mută un obiect din mâna dreaptă în cea stângă și întinse palma goală spre comisar. Acesta se prezentă privindu-l în ochii mari, albaștri. Răspunsul pe care-l primi nu fu un nume sau o formulă de salut, ci o serie de enunțuri scurte, întărite de atenționări ale degetului arătător:

— 305! Exact 305! Și 222! Adunați, dau 527! Ieri a fost 27! Rămâne 5, care poate fi 05. Și așa ne întoarcem la 305!

Iordan dădu din cap înțelegător și-l lăsă pe Matache să strângă degetele reci ale bărbatului care repetă întocmai cele spuse mai devreme. Comisarul întrebă din ochi mama dacă știa ce însemnau acele cifre, însă femeia dădu din cap, neputincioasă. Îi invită în sufragerie. Polițiștii se așezară pe canapea, iar cele două gazde pe câte un fotoliu. Mobila nu era foarte nouă, însă bine întreținută. Un televizor cu ecran LED rămăsese pornit pe un canal de știri. Pe monitorul laptopului de pe masă era deschis un fișier de tip text. Lângă tastatură, câteva dicționare deschise, cu fața în jos, arătau că doamna Verbinschi tocmai își întrerupsese activitatea. Văzând că inspectorul-șef întârziase cu privirea asupra cărților, femeia îl lămuri:

— Știți, eu lucrez de acasă. Traduc texte pentru o editură. Mai scriu diverse referate sau lucrări pentru

studenți… A fost cea mai bună soluție ca să pot sta cu George. El nu e niciodată singur, iar eu îl pot supraveghea.

— Și tatăl…? lăsă comisarul întrebarea în aer.

— Ne-am despărțit când Andrei abia intrase la școală. Pentru el a fost foarte greu, nu s-a putut adapta. Se temea, în fiecare zi, că și Andrei ar putea fi bolnav. Îl îngrozea gândul la doi copii care necesitau observație permanentă. A plecat.

George sări dintr-o dată în picioare ca să le arate obiectul micuț din mâna stângă. Era o mașinuță metalică, acoperită cu vopsea albastru metalizat. Rosti rar, ca pentru a fi sigur că era bine înțeles, trecând cu jucăria prin fața fiecăruia:

— 222! Exact! Andrei a plecat! 305!

Mama lui îl prinse de mâini când ajunse în dreptul lor și îi spuse pe un ton egal:

— Domnii ne ajută ca Andrei să vină înapoi acasă. Sunt ca polițiștii buni din serial. Pentru asta, trebuie să le povestim despre Andrei. Vrei să începi tu?

Tânărul dădu din cap cu tristețe. Își reluă locul pe fotoliu, unde rămase privind un punct fix de pe perete. Spuse, încet:

— Ieri a fost 27! Rămâne 5, sau 05! Andrei a plecat!

Inspectorul-șef încercă să reia discuția de unde rămăsese deși, în timp ce vorbea, începu să realizeze că nu fusese prea inspirat:

— Cum vă descurcați cu banii? Tatăl vă ajută material? Vreau să spun, ar fi posibil ca Andrei să fie, pur și simplu, în vizită la tatăl lui? Sau plecat pe undeva cu acesta?

— Fostul soț a fost una dintre primele persoane pe care le-am sunat ieri după-amiază. M-a asigurat că nu știe nimic de băiat. Părea îngrijorat. Știți, el nu m-a menajat niciodată. Dacă fiul lui ar fi ales să stea cu el, dintr-o dată, m-ar fi anunțat bucuros, mi-ar fi râs în nas.

— O să vă rog să faceți o listă cu persoanele – rude sau prieteni – pe care Andrei le-ar fi putut vizita. De asemenea, avem nevoie de o declarație amănunțită privind programul dimineții de ieri. Sau orice credeți dumneavoastră că ne-ar putea ajuta în anchetă: discuții sau neînțelegeri cu colegii, ceartă cu prietena, obiceiuri noi… sugeră Matache.

— Doamnă, poate n-are nicio legătură cu ancheta, dar… cum se împăcau cei doi frați? Care era relația dintre ei? vru să știe Iordan, străduindu-se să nu privească prea insistent la George, care plimba mașinuța pe brațul fotoliului, cu un aer absent.

— Fiul meu cel mare n-a comunicat niciodată prea bine cu cineva. Când a apărut Andrei era într-o fază în care își manifesta agresivitatea față de sine însuși, dar mai ales față de ceilalți. Tratamentul a fost destul de dur, era aproape sedat tot timpul. Andrei a crescut alături de el luându-l ca atare. Îl implica în joaca lui, fără să țină cont că George nu-i acorda atenție. După ce a mai crescut, mergea cât mai aproape de fratele mai mare, citea din cărțile de povești sau lecțiile de la școală. Asta, bineînțeles, sub ochii mei sau ai bunicii. Pe vremea aceea aveam serviciu, lucram la o bibliotecă, cu jumătate de normă. N-o să știu niciodată cum vede el lumea, ce simte sau dacă simte ceva pentru altă persoană, însă prezența lui Andrei îl calma, răspunse femeia.

Tânărul se duse în dreptul ferestrei, dădu perdeaua la o parte și își sprijini coatele de pervaz. Mama lui preciză:

— Așa îl urmărea pe Andrei, dimineața, când pleca spre școală. Habar n-am cum știa, dar tot acolo îl aștepta în fiecare zi, indiferent câte ore avea, sau dacă mergea la pregătire… Ieri a stat patru ore cu ochii ațintiți afară, pe alee. M-am temut să nu facă o criză. S-a lăsat convins, în cele din urmă, și a acceptat să ne uităm la unul din serialele lui preferate. Asta în timp ce eu dădeam telefoane peste tot pe unde-am știut…

Doamna Verbinschi începu să plângă ușor. Își șterse ochii, inspiră adânc și le spuse polițiștilor, privindu-i pe rând:

— Vă rog frumos, găsiți-mi băiatul!

Inspectorul-șef o asigură:

— Doamnă, vom face tot ce ne stă în putere!

— Vă mulțumesc! Uitați, aici am notat ora la care a plecat ieri Andrei, ora la care ar fi trebuit să se întoarcă, precum și numerele de telefon ale tuturor rudelor sau prietenilor pe care i-am sunat. Traseul pe care mergea dimineața, până la stația de tramvai, cel pe care se întorcea… cel puțin cele de care știam eu… zise femeia ridicând din umeri.

— De ce mergea cu tramvaiul? Am văzut o stație de autobuz aici, în apropiere. Știți, noi venim din București,

nu prea ne-am învățat cu orașul, se scuză Matache.

— A, e simplu! Se întâlnea cu alți doi colegi care veneau cu tramvaiul. În plus, stația din centru a acestuia e mai aproape de liceul lui decât cea de autobuz. La întoarcere, veneau pe jos dacă era frumos afară, mai pierdeau vremea pe stradă, dar nu atât cât să mă îngrijorez. În definitiv, era… adică este major de mai bine de șase luni.

Iordan sesiză schimbarea de nuanță, tentația femeii de a se referi la fiul său la trecut. Se ridică de pe canapea având în mâna dreaptă declarația gazdei, completată dinainte și semnată în fața lor.

— Aș mai vrea să știu ceva. Pentru mine, așa… Ce înseamnă numerele pe care le spune George?

— În copilărie, halucinațiile constau în personaje pe care le vedea numai el. Nu le-a descris niciodată, a făcut doar niște desene din care n-am înțeles dacă ar fi umane sau nu. Unele erau bune, altele erau rele. Primele doar își făceau de lucru prin cameră; celelalte erau agresive, îl îndemnau pe el să-și facă rău, sau să-i rănească pe cei din jur. N-aveau nume obișnuite, ci apăreau ca niște numere. Cele pare, de exemplu, erau de sex masculin. Cele care conțineau cifra 2 erau rele. Trei de 2 e răul suprem. Numai că o însemna bun sau necunoscut.

— Prin analogie, cele impare sunt femei? plusă comisarul.

— Da, exact!

— La femei, 0 își păstrează valoarea?

— Da, răspunse mama oftând. Știți, pe la vreo șase ani a fost testat de niște medici din Italia. Au spus că avea un IQ de 143. Din păcate, boala îl lăsa să acumuleze și să proceseze informația, dar nu s-o aplice în viața de zi cu zi sau în relațiile cu cei din jur.

— Personajele astea l-au însoțit toată viața?

— Nu, au dispărut acum vreo cinci ani, când i s-a schimbat diagnosticul și tratamentul. A dispărut și tendința de agresivitate. Numai că nimeni nu știe pentru cât timp.

Cu mâna pe clanța ușii, pregătit să părăsească apartamentul, Iordan se întoarse:

— Ați spus că au dispărut acum cinci ani. Când au reapărut?

— Ieri. Ieri dimineață. Am sunat medicul care-l îngrijește, însă el mi-a spus că e posibil să existe niște

manifestări recurente, să aibă niște simptome apropiate de cele ale debutului bolii. Asta m-a dărâmat: s-o iau cu el de la-nceput, Andrei nu mai venea…

Femeia înghiți în sec, nevrând ca fiul s-o audă din nou văitându-se. George rămăsese sprijinit de pervaz, cu mașinuța ținută strâns în pumnul drept, cu fruntea lipită de geam.

În fața blocului, Matache oftă:

— Șefu', mai bine veneam pe jos, mergeam pe traseul băiatului, arătam poza pe-aici, prin cartier… Nu se știe de unde sare iepurele.

— Nu ne oprește nimeni să facem asta. Lăsăm mașina aici și facem câțiva pași până pe strada aia îngustă care iese la sensul giratoriu, la parcul Mihai Viteazu.

Inspectorul-șef zâmbi.

— Haideți că, venind atât de des în zona asta, am început să știm locurile.

— Da, dar nu eram chiar dornic de așa noutăți!

— Haideți, șefu', că mai avem o lună și scăpăm.

— Mda, mi-ești tare drag când te văd așa optimist.

Ieșiră amândoi pe aleile înguste dintre blocuri, pe strada Andrei Mureșanu, în dreptul stației de autobuz. În spatele refugiului acesteia erau parcate trei taxiuri. Matache merse cu poza lui Andrei Verbinschi spre primul șofer.

— Bună dimineața! Inspector-șef Matache, de la Poliția Municipiului. Aș vrea să vă arăt poza unui tânăr dispărut de la domiciliu ieri dimineață, în jurul orei opt.

— Arătați-mi, da io nu prea stau p-aici, vin așa, din când în când, spuse bărbatul coborând geamul portierei și uitându-se mai de aproape la fotografie. Nu, nu-mi spune nimic, îmi pare rău, recunoscu după aproape un minut.

Nici de la ceilalți taximetriști nu primiră un răspuns favorabil. Unul dintre ei susținea că îl știa din vedere, dar nu-și amintea să-l fi văzut de curând.

— Să mergem la chioșcul de ziare, poate avem mai mult noroc! propuse comisarul.

Lângă toneta cu însemnele unei companii de livrare a presei, pe gărdulețul metalic, stăteau trei bărbați. Beau cafea din pahare de plastic și dezbăteau o dispută între doi prieteni absenți. Matache merse mai întâi la ei cu fotografia. Unul dintre ei se grăbi să spună:

— Da, e Andrei, de la mine de pe scară! Ce-a făcut?

— Sperăm că n-a făcut nimic, mama lui i-a reclamat dispariția.

Bărbatul se lovi cu palma peste frunte, apoi scoase grăbit o țigară din pachet. După ce și-o aprinse, îi lămuri și pe tovarășii lui:

— Andrei, mă, de-a fost în clasă cu frate-miu aici, în generală, la școala 23! Cum să dispară, că ăsta era tocilar, așa… Frate-miu s-a dus la un grup școlar la mama naibii, ăsta a ajuns în buricu' centrului, la Caragiale!

Ceilalți doi dădură din cap, parcă-parcă își aminteau ceva. Unul, mai brunețel, se adresă polițiștilor, mijind ochii:

— Când ziceți c-a dispărut?

— Ieri.

— Păi da, că ieri dimineață l-am văzut io. Eram tot aici-șa, singur-singurel, i-așteptam pă băieți. Am discutat puțin cu Bogdan, da era aglomerat, că tot venea lume să ia bilete, țigări, ziare, de-astea… M-am tras ușurel într-o parte și mă uitam după preteni. Băiatu-ăsta și-a luat un pachet de țigări și până colo, când să dea colțul pe Andrei Mureșanu, și-a și aprins una. Da' după aia nu mai știu, că mi-a dispărut din vizor.

— Cine e Bogdan? întrebă comisarul.

— E băiatu' de-aci, de la ziare.

— Aha! Păi, să-l întrebăm și pe el.

Auzindu-și numele, vânzătorul ieși din gheretă, nevrând să vorbească cu polițiștii prin ochiul de geam pe care servea clienții. Auzi vestea dispariției și confirmă spusele brunetului:

— Da, ieri dimineață a fost aici, a luat țigări și-un pachet de gumă. După aia n-am văzut încotro a luat-o, că veniseră o grămadă după ziare, țigări, bilete… Dar chiar a dispărut? Adică, na, îl știu de când era-n căruț…

— Mda, așa s-ar părea, spuse Iordan.

Lăsă câte o carte de vizită celor trei cafegii, dar și vânzătorului de la tonetă, cu rugămintea de a telefona dacă își aminteau mai multe.

Trei pași mai încolo se opri și se întoarse spre inspectorul-șef. Scoase din buzunar hârtiuța dată de doamna Verbinschi, apoi întinse mâna spre colțul spre care Andrei fusese văzut că mersese, aprinzându-și țigara.

— Aici l-a văzut ultima oară bărbatul ăla. Până la stația de tramvai are de mers câteva sute de metri pe strada aia îngustă, apoi să traverseze jumătate de

bulevard. Din păcate, n-a mai ajuns la colegul care-l aștepta. Uite, Răzvan Vodă a declarat mamei că l-a așteptat pe Andrei, apoi văzând că nu vine la ora stabilită, l-a sunat pe mobil. A primit un răspuns din ăla cu „abonatul nu poate fi contactat”, semn că telefonul era închis sau descărcat. În cele din urmă, pe la opt și-un sfert, mult după ora stabilită pentru întâlnire, a decis să plece singur. S-a îngrijorat oarecum că celălalt n-a ajuns la școală, dar n-a considerat c-ar fi trebuit să anunțe pe cineva. Doi dintre colegi lipseau deja de o săptămână, luaseră varicelă. A bănuit că și Andrei se îmbolnăvise și zăcea la pat, cu telefonul închis.

— Mda, practic am putea spune că băiatul a dispărut pe un traseu mai scurt de un kilometru, admise inspectorul-șef. Încotro o luăm? Spre firma tatălui?

— Da, răspunse monosilabic comisarul, îndreptându-se spre locul unde parcaseră mașina.

— Eu n-am văzut pe bucățica asta de stradă decât niște case, o clădire cu reclamă la pizza doar cu livrări la domiciliu și acolo, spre capăt, lângă trecerea de pietoni, un bloc care avea la parter vreo două cabinete stomatologice și o cizmărie. Greu de crezut că alea ar fi deschise la opt dimineața. Cu atât mai puțin restaurantul mare, din rond, banca sau agenția de turism.

— Îhâm… veni răspunsul lui Iordan, căruia îi sunase telefonul personal.

Bărbatul se lansă într-o discuție cu soția, care se plângea de neînțelegeri cu copiii și îl soma să se întoarcă acasă, să pună ordine în lucruri.

— Știi ceva?! Și io-mi doresc la fel de mult ca tine să mă-ntorc. Dar, odată ajuns acasă, o s-o luăm de la-nceput, eu o să-i cert, tu o să-i pupi în fund și se duce dracului și respect, și tot! Până când nu ne vom purta amândoi la fel, nu vom rezolva nimic. Și, dacă vrei să m-asculți pe mine, e cam târziu să facem asta. Deja ni s-au urcat în cap, spuse plin de năduf în încheiere.

Matache conducea atent, mult sub limita vitezei legale, spre parcul Mihai Viteazu. Își atrase, astfel, câteva claxoane și probabil un noian de înjurături de la șoferii grăbiți din spate. Unii dintre ei îl depășiră și, întorși spre dreapta, îi spuseră lucruri pe care nu le auzea, dar erau lesne de imaginat. Mări viteza abia după ce trecu de sensul giratoriu și porni spre centru pe linia de tramvai. La parterul blocurilor din fața stației erau sedii de bănci

cu obloanele trase încă, plus o casă de pariuri cu lacătul pe ușă.

— Unde are Verbinschi-tatăl sediul firmei? întrebă Iordan.

— Habar n-am, pe undeva pe la ieșirea spre Petrotel, afară din oraș.

— Păi dacă nu știi, unde mă duci, Sorine?

— Nu vă faceți griji, șefu', am salvat adresa pe GPS, îl pornesc mintenaș, îl liniști inspectorul-șef în timp ce ținea volanul doar cu mâna stângă, iar cu dreapta butona telefonul mobil și îl monta în suportul de pe bord.

„Mergeți înainte 800 de metri", se auzi vocea Ioanei din aparat, iar Matache făcu un semn din ochi, un fel de „V-am spus eu!"

Ajunseră la domnul Verbinschi după ce trecură de secretara ce voise să vadă legitimațiile amândurora și le deschisese ușa spre biroul patronului-director însoțindu-și gestul de o uitătură rece, impersonală. Din spatele unui birou masiv se ridică un bărbat abia trecut de patruzeci și cinci de ani, cu doar câteva fire albite în dreptul tâmplelor. Purta o cămașă galbenă cu mâneci lungi și pantaloni cu dungă impecabilă. Era o diferență imensă între imaginea lui de om de afaceri și cea a soției care alesese varianta lucrului de acasă pentru a sta alături de fiul bolnav. Femeia îmbătrânise înainte de vreme.

Cei doi polițiști se prezentară, iar gazda îi invită să se așeze pe două scaune din lemn, cu spătar înalt.

— Când ați vorbit ultima oară cu băiatul dumneavoastră? întrebă comisarul.

— De Crăciun. Eu l-am sunat. El nu dă telefon niciodată.

— A trecut ceva vreme de-atunci… remarcă Matache.

— Aveți dreptate, n-am o relație tocmai bună cu fosta familie.

— V-ați refăcut viața?

— E relevant pentru anchetă? pară Verbinschi.

— Orice poate fi important. Plătiți pensie alimentară?

— Da, pentru cel mic, atâta timp cât va urma o formă de învățământ, oftă bărbatul.

— Cred că asta ar trebui să vă doriți, să plătiți cât mai mult timp, asta-i va asigura un viitor bun, remarcă

sec Iordan, cu gândul la fiul lui, care abia scăpase de o corigență pe vară.

— Da, da, normal, numai că… mama lor i-a îndepărtat de mine, cu banii e tot mai greu…

Cei doi polițiști se uitară de jur-împrejur la mobila scumpă, la colecția de vaze chinezești din bibliotecă, precum și la covorul gros demn de un birou din centru. Stânjenit, directorul firmei de construcții se ridică și formă un număr scurt pe telefonul interior.

— Anemona, adu te rog trei cafele și trei ape!

— Nu, mulțumim, nu avem de gând să întârziem prea mult, spuse Iordan, amuzat de numele suav al acriturii de secretară.

— Vorbeam de bani și de greutăți, domnule Verbinschi, spuse Matache privindu-l senin.

— N-am zis că am greutăți, ci că viața e grea, în general.

— Deci vă merge bine? Apropo, n-ați răspuns la întrebarea cu noua familie.

— Cu familia e bine, nu m-am recăsătorit, sunt împreună cu logodnica mea de șapte ani. Poate nici n-o să-mi devină soție. Amândoi am lăsat în urmă câte un mariaj nefericit.

— Așa… și cu firma?

— Merge, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Verbinschi clătinând din cap.

— Chiar și așa, cu conturile blocate de ANAF? aruncă bomba inspectorul-șef.

— A, aia… se va rezolva în câteva zile. Am un client rău platnic; imediat ce-mi livrează datoria și taxele mele restante vor fi reținute din ea, conturile redevin active.

Iordan se uita de la unul la celălalt, nevrând să arate că habar n-avea de situația firmei lui Verbinschi. Matache își făcuse temele, însă tot merita o săpuneală zdravănă pentru că nu-l anunțase dinainte. Bine, poate și inspectorul avusese motivele lui să procedeze așa, văzându-și superiorul fără chef de vorbă.

— Nu cred că nu mai aveți niște conturi personale, ceva pentru zile negre… sugeră comisarul.

— Nu, nu mai am. Prietena mea are unul, însă…

Nu mai apucă să continue, pentru că telefonul comisarului sună insistent. Doamna Verbinschi îl anunță, precipitată, că tocmai primise o poză a lui Andrei și o cerere de răscumpărare. Bănuia că George era pe undeva

pe aproape, pentru că în glasul mamei se ghiceau atât disperarea cât și teama de a-și da frâu liber emoțiilor.

— Doamnă, ne întoarcem imediat la dumneavoastră! o asigură Iordan. Sorine, hai să mergem, avem treabă!

Înainte de a părăsi biroul directorului, vru să se asigure:

— Deci nu știți nimic de Andrei? Nu aveți niciun fel de idee unde ar putea fi?

— Absolut niciuna!

— În regulă. Vă lăsăm cărțile de vizită; în caz că aflați sau vă amintiți ceva, nu ezitați să sunați, indiferent de oră.

— Sigur că da! E vorba de copilul meu! îi asigură Verbinschi, deloc convingător.

Pe drumul spre mașină, Sorin oftă:

— N-am apucat să-l întrebăm de partenerul de afaceri, directorul adjunct…

★

Se înserase de câteva ore. Comisarul Iordan și inspectorul-șef Matache rămăseseră singuri în biroul de la etajul doi. Clădirea de pe Vasile Lupu avea doar câteva ferestre luminate. Iordan băgă în gură ultima înghițitură de pizza și închise capacul cutiei. Ieși din birou, să lase ambalajul într-un coș de la toaletă. Bună mâncarea, însă fusese cam grasă. Trebuia neapărat să se spele pe mâini.

— Sorine, îți aduc o apă, ceva?

— Una plată, șefu', mulțumesc mult!

Admira voința tânărului de a respecta o dietă echilibrată și a păstra kilogramele cu care venise. Iordan, în schimb, de când descoperise Pub-ul de lângă hotel, al boxerului zis Moșul, acumulase ceva greutate. În weekend, Denisa îi reproșase că începuse să facă burtică. Apoi avuseseră o discuție referitoare la cât de rar se vedeau, la weekendurile când Iordan se ducea în București, dar avea diverse obligații de onorat cu familia, iar timpul pentru ea era din ce în ce mai scurt… se adunaseră toate premisele unei discuții serioase, soldate cu lacrimi, reproșuri sau chiar amenințări.

Comisarul îndepărtă din minte imaginea apetisantă, de altfel, a femeii și se întoarse în birou. Se așeză pe scaun, rezemat doar pe picioarele din spate, cu spătarul

lipit de perete. Văzând privirea nedumerită a inspectorului-șef, îl lămuri:

— Nu pot gândi prea bine cu burta plină. E un fel de siestă.

Celălalt dădu din cap reluând căutarea pe calculator. Abandonă după câteva minute și se întoarse spre șeful lui.

— Hai să recapitulăm, Sorine!

— Cum ziceți!

— S-a reclamat dispariția tânărului Andrei Verbinschi, în vârstă de optsprezece ani și jumătate, luni, 27 februarie 2017, în jurul orei opt. La opt fără zece a plecat din casă, câteva minute mai târziu e văzut mergând spre stația de tramvai. Unde nu ajunge, pentru că e așteptat până la opt și-un sfert de colegul de clasă. Andrei are 1,80m și 72 de kilograme. Îmbrăcat în blugi și geacă albastră de fâș. În seara zilei de luni, mama sună la Poliție, însă i se spune că mai devreme de 24 de ore nu i se poate înregistra cererea. Marți dimineață, 28 februarie, mergem la domiciliul dispărutului și obținem declarația mamei. De acolo plecăm la tatăl-patron de mare firmă de construcții. În jurul orei nouă și jumătate, mama primește o poză pe WhatsApp de pe numărul fiului, cu o cerere de răscumpărare.

— Nu știu de ce, mi se pare a fi un amator. N-are legătură cu lumea infracțională, dar respectă șabloane văzute-n filme.

— Ce vrei să spui? interveni Iordan.

— Așa mi s-a părut. Băiatul e cu spatele la un perete alb, arată spre obiectiv ceasul care indică 9 și douăzeci de minute, iar în mână ține un ziar de azi, cu data încercuită cu roșu.

— Da, partea bună e că tânărul nu prezintă urme de lovituri sau alte agresiuni fizice. E speriat, dar nu terorizat.

— Credeți că-i cunoaște pe răpitori? întrebă Matache.

— Naiba știe, e posibil. Colegii de la STS spun că telefonul lui a fost pornit doar pentru trei minute. Adică exact cât să-i facă poza și s-o trimită. Au depistat releul și zona, cu aproximație. E în centru, pe lângă tribunalul vechi.

— Sunt șanse mari să fie ținut pe-acolo, pe undeva. Așa cum mesajul putea fi trimis din mașină, în timp ce stăteau la semafor. Mi-e somn de-mi pică ochii-n gură,

dar nu mă-ndur să plec. Din moment în moment poate veni al doilea mesaj. În plus, sunt curios ce descoperă băieții de la laborator analizând fotografia, spuse inspectorul-șef întinzând mâinile deasupra capului și căscând zgomotos. Mi-ar plăcea să-l acuz pe tată, dar era cu noi la ora când se dădea mesajul. Iar complice, se pare că nu i-a fost domnișoara Anemona. Poate asociatul. Sau logodnica. Să-i verificăm!

— De unde pana mea cred ăștia că poate o femeie singură să scoată cinșpe mii de euro? Deși, așa cum am văzut-o, ar face pe dracu-n patru pentru băieții ei. Înclin să cred că nu e neapărat unul care are nevoie de bani, ci unul care vrea s-o distrugă. Sau poate și una, și alta. Dar de ce-ar face asta? bombănea Iordan plimbându-se de la un capăt la altul al camerei, cu mâinile la spate.

— Candidatul principal e fostul soț. Are nevoie de bani, nu-i pasă de fosta familie… plusă Matache căscând cu trosnet de fălci. Eu pun un pic capul pe birou, șefu', mă treziți dacă e ceva, vă rog.

Inspectorul-șef își sprijini fruntea de brațele îndoite pe blatul de lemn. Știa că urma să-i amorțească brațele și avea să se trezească mai obosit decât atunci când închisese ochii, însă își asumă riscul. Comisarul îi respectă nevoia de somn; se opri din plimbat. Se așeză pe scaun și începu să butoneze telefonul. Denisa dormea, cu siguranță, în patul ei încăpător din dormitorul din București. Abia aștepta să mai petreacă acolo câteva ceasuri. Intră în istoricul mesajelor pentru a admira pozele cu femeia în diverse ipostaze: în parc, la mare, la concerte. Fu trezit din reverie de exclamația subalternului său:

— Șefu', m-am gândit la ceva!

Iordan tresări și-i aruncă o privire pe sub sprâncene:

— Ptiu, drace! Credeam că dormi! M-ai speriat!

— Mă scuzați! aruncă Matache grăbit. Mă duc să-mi iau o cafea și vă spun ce idee mi-a venit.

— Așa, așa, bagă-mă-n boale și-apoi lasă-mă baltă! mormăi comisarul.

La vederea tânărului cu două cafele mari, chinuindu-se să închidă ușa biroului cu piciorul, Iordan se mai îmbună. Acceptă ofranda de pace și puse telefonul deoparte, pregătit să asculte.

— Tot stând aici după-amiază și așteptând raportul STS și al laboratorului, am căutat diverse chestii pe net.

Despre schizofrenie. Cică apare ca diagnostic la copii în mai puțin de 5% din cazurile depistate. Sunt asociali, nu se atașează de cei din jur și au porniri violente. George însă pare a avea o legătură specială cu fratele său.

— Da, știu, asta ne-a spus și mama lor. De-aia mi-ai crescut tensiunea?

— Nu chiar, răspunse Matache zâmbind. Dacă fratele bolnav ne dă indicii? Ce știm noi? Că-l urmărea pe Andrei în fiecare dimineață, pe geam, când pleca. E posibil ca George să fi văzut ceva. Ceva sau pe cineva. Care i-a amintit de perioada halucinațiilor. Neputând să descrie persoane sau să spună numele lor, face referiri la lucruri care-i sunt familiare.

— Zi, zi mai departe, că nu sună rău! îl încurajă comisarul.

— Avem așa, un bărbat rău asimilat cu 222. Poate fi tatăl. A creat o situație tensionată în casă, o fi generat certuri, agitație, apoi a plecat. Sau poate fi alt bărbat apropiat de-al tatălui, ori prezent în acea perioadă. Aduceți-vă aminte că băiatul a sărit de pe fotoliu când mama ne povestea de plecarea tatălui, repetând numărul par. Mai avem o femeie. Ori e bună, ori necunoscută. Partenera acelui bărbat. Dar cel mai important mi se pare calculul pe care l-a făcut. Care pare a fi pornit invers, înțelegeți? Asociat cu mașinuța albastră…

— Am înțeles, vrei să spui că Andrei a fost urmărit de un bărbat și o femeie dintr-o mașină albastră cu 05 la număr în dimineața zilei de 27 februarie, așa e? George a văzut asta, dar nu știa cum s-o transmită, spuse Iordan entuziasmat.

— Exact așa! Și mi-a pierit și somnul! Mă duc la o țigară și…

— Du-te, aștept eu mesajul de la laborator!

— Când mă-ntorc, trebuie neapărat să caut date despre partenerul tatălui, mai adăugă Matache din cadrul ușii.

— Nu te mai obosi, am listat eu tot istoricul, de la înființarea firmei. Până vii, caut câte ceva despre celălalt bărbat.

Zece minute mai târziu, inspectorul-șef reveni zâmbitor.

— Am trecut pe la laborator. Băieții sunt tot acolo. Zic că au găsit ceva interesant! În cadranul ceasului lui Andrei e reflectată imaginea unei femei. Brunetă, cu

ochelari. Posibil, cea care a făcut poza. Analizează, pixel cu pixel, să recupereze cât de mult se poate. Spun că de-aia au întârziat.

— Foarte tare! se entuziasmă Iordan. Știi ceva?! Când s-o termina povestea asta și ducem băiatu-acasă, mergem la Pub, la Moșul, și te cinstesc! Eu îmi iau o votcă mare! Tu poți să-mi ceri finețuri de-alea de-ale tale! Îți iau și desert!

— Sper să se-ntâmple cât mai repede, ca să nu uitați, șefu'! îi făcu inspectorul un semn cu ochiul.

— Ești nebun?! Mâine-poimâine, așa simt… îl asigură superiorul său. La prima oră sunăm la doamna Verbinschi și-i mai facem o vizită. Poate se implică și George în discuție. În același timp, ar trebui să aflăm cine e, dar mai ales unde e, partenerul de afaceri al tatălui.

— Am notat! exclamă Matache ridicând pixul de pe foaia agendei.

Răsfoi câteva pagini în urmă și surâse în colțul gurii.

— Știți ce m-a amuzat? Că atât vecinul ăla care bea cafeaua la toneta de ziare, cât și colegii sau diriginta lui Andrei îl consideră așa, puțin tocilar. E posibil ca toată situația asta să-i schimbe statutul, adică să-i crească și lui acțiunile pe piață, dacă mă-nțelegeți…

— Vrei să spui că și-a înscenat singur răpirea doar ca să pară și el un băiat rău? Sau să i se dea atenție? Nu cred… clătină comisarul din cap.

— Nu, nici eu, spun doar că așa s-ar putea întâmpla, continuă Matache.

★

Doamna Verbinschi îi pofti pe cei doi în apartament. Își reluară locurile din ziua anterioară, cu excepția lui George, care intra și ieșea din sufragerie agitat, frecându-și palmele. Din buzunarul de la piept al tricoului ieșeau roțile de cauciuc ale mașinuței albastre.

— Doamnă, credeți că am putea discuta cu George? începu Iordan.

— Da, dar nu vă bazați prea mult pe spusele lui. Cum v-am zis ieri, acum nu ia niciun fel de tratament. Mai am o săptămână în care să-l observ și să notez ce i se-ntâmplă. După care medicul va face schema.

— Nu e nicio problemă, vrem doar să verificăm niște suspiciuni de-ale noastre.

— Desigur! George, poți veni câteva minute pe fotoliu, te rog?

Tânărul își continua mersul cu pași apăsați, fără a părea s-o fi auzit. Inspectorul-șef se duse la fereastră și se așeză în poziția în care-l văzuse pe celălalt cu o zi înainte. Începu să vorbească, ca pentru sine:

— Sunt multe mașini în parcare. Multe din ele pleacă devreme, dimineața. Le știu pe toate. Câteodată, dar foarte rar, apare câte una nouă. Alaltăieri, de exemplu, pe 27 februarie, era una roșie. Roșie ca focul.

George veni pe la spatele lui, îl prinse de umeri și îl îndepărtă de fereastră. Scoase mașinuța din buzunar, apoi o lăsă încet pe pervaz.

— Albastră! 222 și 305! Absolut 305! Andrei a plecat! Albastră.

— Deci, mașina în care ieri dimineață ai văzut doi oameni, era albastră? își încercă Matache norocul.

Tânărul se întoarse spre inspector și spuse rar, răspicat, avertizându-l cu degetul:

— Adunați, dau 527. Luni a fost 27. Mai rămâne 5. Sau 05!

— Mașina albastră avea 05 la număr?

— Exact 305! Și 222! continuă pe ton răstit.

— Condusă de o femeie. Una necunoscută. Să fi fost brunetă? nu se lăsă inspectorul-șef.

George se trânti pe fotoliu cu capul în mâini. Se legăna înainte și înapoi, dând din cap a încuviințare. Apoi începu să geamă, iar mama îi merse alături, îl luă în brațe încercând să-l oprească șoptindu-i la ureche. Cei doi polițiști se priviră în ochi, având o confirmare a bănuielilor lor.

Își luară rămas bun, promițând că aveau să anunțe imediat ce ar fi avut noutăți. Matache își ceru scuze pentru întrebările care-i provocaseră suferință băiatului, însă doamna Verbinschi îl asigură, cu ochii în lacrimi, că avea să se descurce. Fusese la fel de uimită ca și ei că tânărul observase niște lucruri pe care nu știuse cum să le transmită. Coborâseră aproape un etaj, când se auziră strigați. Matache se întoarse și îl văzu pe George în tocul ușii, cu mâna întinsă spre el. Acceptă mașinuța albastră, metalică și îi promise că avea să i-o dea lui Andrei, s-o aducă acasă. Băiatul se îndepărtă frecându-și palmele, ca și cum n-ar fi auzit.

În fața blocului, comisarul Iordan își expuse planul de bătaie:

— Sorine, intră tu pe la vecini și vezi dacă mai confirmă cineva prezența mașinii albastre cu 05 la număr, luni dimineața. Eu o să folosesc stația să cer ajutor celor de la Circulație. Până ne-ntoarcem de la Verbinschi, sper să ne facă o listă.

— Așa repede, șefu'?

— Dar ce-o fi așa mare greutate? Din lista mașinilor cu 05 la număr le alegi numai p-alea albastre. Câte pot fi în toată Prahova?

— Deci ziceți că-i de-aici, de pe plan local…

— Da… Greu de crezut c-ar fi venit unul din Suceava să ceară cinșpe mii de euro… Bine, mai e o variantă, dar nu vreau să mă gândesc la ea.

— O mașină cu numere bulgărești, nu?! sugeră Matache. Sau englezești, că s-au umplut șoselele…

— În fine… să sperăm că nu e nici bulgărească, nici englezească. Hai, bagă viteză, că eu mă duc să lansez cererea!

★

Secretara Anemona le adresă o privire mai prietenoasă și nu ținu să revadă legitimațiile. Îi conduse direct în biroul șefului. Verbinschi se ridică, le veni în întâmpinare, dar nu mai părea la fel de entuziast ca în ziua anterioară. Cămașa era, de data aceasta, albastră, pantalonii mai deschiși la culoare, însă tot cu dungă impecabilă. Bărbatul părea obosit sau frământat. Răpirea fiului putea fi un motiv plauzibil.

— Domnule Verbinschi, mai avem câteva întrebări, începu comisarul. Am vrea să știm cum se numește asociatul dumneavoastră și cum poate fi găsit.

— Daniel Maxim, prieten din facultate. N-a venit săptămâna asta la birou, are o viroză, ceva…

— Aha! E acasă sau s-a internat în vreun spital?

— Acasă, din câte știu…

— Adresa?

— Strada Democrației, nr. 718. Vă pot da o carte de vizită de-a lui, cu adresă și numere de telefon.

— Ar fi perfect, admise Iordan, apoi răsuci între degete cartonașul alb tocmai primit. A doua întrebare ar

fi: fosta soție v-a solicitat ajutorul, în cazul în care ar trebui să facă rost de banii de răscumpărare?

— Ăăă… nu!

— Nu vi se pare normal să fi apelat la dumneavoastră?

— Ba da, dar… N-aș fi știut de unde să scot atâția bani. Casa e a logodnicei mele, mașinile sunt cumpărate pe firmă, conturile sunt blocate. Ea, cel puțin, are apartamentul ăla din Cina, mama ei are, de asemenea, apartament.

— Deci, mai degrabă ar găsi ea, o femeie singură cu doi copii, dintre care unul necesită îngrijire permanentă, decât dumneavoastră, un om de afaceri?

— Ironic, da, mai degrabă ar găsi ea.

— Vă mulțumim! Nu uitați, dacă se-ntâmplă ceva sau aveți ceva de spus, aveți numerele noastre de telefon, spuse comisarul părăsind încăperea fără să salute.

Matache îl urmă îndeaproape, nu înainte de a vedea grimasa de pe fața gazdei. Se așeză la volan și așteptă ordinele șefului.

— Hai la Maxim, să-i luăm temperatura! glumi Iordan.

Vru să mai spună ceva, însă un mesaj primit pe telefonul mobil îl opri. Colegii de la STS depistaseră telefonul pornit în zona de nord a orașului. Câteva secunde mai târziu, doamna Verbinschi anunță primirea unui nou mesaj. Era amenințată să nu mai implice poliția dacă voia să-și revadă fiul în viață. I se stabilise și un termen: până la ora 20 trebuia să facă rost de bani. Tot atunci aveau să-i dea și instrucțiuni. Iordan încercă s-o liniștească, neștiind prea bine ce să spună. Undeva, adânc în sufletul lui, simțea că totul avea să se termine cu bine.

— Sorine, dă-i bice pe Democrației! Mi se pare curios cum dau ăștia mesajele când noi suntem la Verbinschi. De parcă ar ține morțiș să îndepărteze bănuielile de el, ori, și mai și, să-l înfunde mai tare!

— La asta m-am gândit și eu, spuse inspectorul-șef.

Apoi apăsă pedala de accelerație, nerăbdător să-l vadă pe misteriosul Maxim. Casa acestuia era, de fapt, pe o străduță laterală, atât de scurtă, încât preluase numele străzii principale, Democrației. Fusese renovată conform noilor idei de peisagism urban, dând impresia unui tot unitar plăcut: gardul avea aceleași inserții metalice precum balcoanele, ușile exterioare aveau partea

superioară tăiată sub forma unui semicerc, la fel ca porțile.

Comisarul apăsă pe butonul alb al soneriei încastrate în stâlp. Poarta se deschise, iar polițiștii intrară în curte. Una dintre ușile casei se deschise încet, iar în spatele ei apăru un bărbat cam de vârsta lui Verbinschi. Era înfofolit într-un trening gros, cu șosete de lână în picioare. Își ceru scuze pe un ton fonfăit:

— Știți, eu pot fi molipsitor.

— Nu-i nimic, nu ne temem noi de atâta lucru, îl asigură Iordan cu mâna pe clanță, vădind dorința de a pătrunde în casă. V-a anunțat asociatul dumneavoastră că o să venim, nu-i așa?

— M-a sunat să mă-ntrebe cum mă simt. Printre altele, da, mi-a spus că ați putea veni, răspunse gazda și strănută zgomotos.

— Așa fac partenerii între ei, mi se pare normal, spuse comisarul sarcastic.

Dădu să mai adauge ceva, însă un nou mesaj, de data aceea de la laborator, îl întrerupse. În alte condiții, s-ar fi enervat. În cazul acela, și-ar fi dorit să fie întrerupt la fiecare minut. Cu atât mai mult cu cât colegii îi furnizaseră o imagine aproape clară cu femeia brunetă cu ochelari. Fără să-și dea seama, chipul acesteia se reflectase în cadranul ceasului și la a doua poză. Zâmbi mulțumit și-i propuse lui Maxim:

— N-ar fi mai bine să discutăm înăuntru? Să nu vă fie frig…

— Da, desigur, poftiți, îi invită acesta în living-room, fără prea mult entuziasm.

Comisarul nu se așeză decât după ce trecu prin dreptul șemineului pe care tronau poze cu Maxim și o femeie ale cărei trăsături îi păreau familiare. Arătă una dintre ele:

— Soția?

— Da, sunt poze din vacanță.

— Aha! Anul ăsta… cam greu cu vacanța, așa-i?! Conturi blocate, economii ioc!

— De fapt, de ce-ați venit? se burzului Maxim, foindu-se nervos.

— Inițial, să vă cunoaștem! Acum, sunt convins că am venit să vă acuzăm de răpirea lui Andrei Verbinschi!

Fu rândul inspectorului-șef să se uite mirat la comisar, întrebându-se pe ce se baza acesta.

— Voi cere imediat un mandat de percheziție și unul de aducere, pentru dumneavoastră.

— Dar eu nu… eu habar n-am… și mai sunt și bolnav…

— Ce mașină aveți?

— Un Opel albastru, din 2014.

— Numărul?

— PH-05…

— E de-ajuns! În condițiile astea, află că mi se rupe de boala dumitale. Unde ții băiatul?

— Nu știu ce vreți să…

— Bun, atunci să pun altă întrebare: unde ți-e soția? Pentru că mi-e foarte clar, răspunsul e comun.

— Nu sunt obligat să vă spun.

— Nu, nu sunteți, numai că veți primi un mandat de arestare pentru 29 de zile, care se poate prelungi dacă o impune desfășurarea anchetei, veți fi trimis în judecată și pedepsit conform legii. Iar doamna va fi dată în urmărire generală, va fi vânată și, în cele din urmă, vi se va alătura în boxă.

Daniel Maxim se lăsă să cadă pe un scaun tapisat. Tremura, de frig sau de frică.

— Deci, domnule Maxim, unde e băiatul?

— Pe Cameliei, la soacra mea.

— Adresa completă! îl somă comisarul formând numărul de telefon al comandantului.

Primi acceptul de a apela la serviciile colegilor din Jandarmerie și comunică acestora adresa furnizată de Maxim, din zona de nord. Ceru apoi, la Procuratură, cele două mandate. Îl rugă pe Matache să meargă după ele.

★

— George, și cum stăteam eu așa și citeam din cartea de istorie, că altceva n-aveam în ghiozdan decât p-aia și franceza, am auzit niște bubuituri în ușă. Un tip striga tare: „Deschideți! Jandarmeria!” Și femeile-alea s-agitau prin casă, se certau, cred că s-au și păruit, dar n-au intrat acolo unde mă-ncuiaseră pe mine. De vreo trei ori a strigat tipu-ăla, după care a spart ușa. Prima, p-aia de la apartament. A doua, a camerei unde eram eu. Și-au năvălit vreo patru mascați, m-au luat pe sus, m-au dus la dubă…

Fratele cel mare râdea necontrolat pe fotoliu, privind un punct fix, pe tavan. Își freca palmele mișcându-se înainte și înapoi. Andrei stătea pe covor în fața lui; povestea peripețiile salvării, ținând strâns în palmă mașinuța albastră. Inspectorul-șef i-o dăduse la sediul Poliției, unde fusese adus băiatul.

— Îți dai seama, George, dacă nu erai tu, cine știe cât mai dura să mă găsească! Dacă mă duceau dintr-o casă-n alta… adică…

Se opri, realizând că afirmația lui i-ar putea afecta pe cei doi polițiști. Iordan dădu din mână:

— Nu-ți face griji! Ai dreptate, dacă nu erau indiciile fratelui tău, n-aveam cum să-i acuzăm atât de repede pe cei doi.

— Deci fostul meu soț a plănuit totul? întrebă doamna Verbinschi, vrând să fie sigură.

— El spune că doar a aruncat o vorbă, la un chef. Soții Maxim au prins-o din zbor și au păstrat-o pentru zile rele. Când au pus planul în aplicare s-au asigurat de complicitatea Anemonei, momind-o cu o sumă de bani. L-au implicat și pe cumnatul lui Maxim, fratele doamnei brunete cu ochelari care s-a lăsat văzută în poze fără să-și dea seama. El a însoțit-o în dimineața aceea când l-au pândit pe Andrei. Au așteptat să iasă din bloc, l-au urmărit îndeaproape și, sub un pretext sau altul, l-au făcut să urce în mașină. Prima destinație a fost casa de pe Democrației. Apropo, felicitări, tinere!

— Mie? De ce? întrebă Andrei.

— În camera aia de la mansardă am găsit un creion de lemn, cu capătul ros, ascuns sub pat. Avea suficiente urme de ADN astfel încât să poată fi legat de tine.

— A, da, mulțumesc! Păi, am văzut un documentar, pe Discovery, cu o fată răpită și dusă undeva legată la ochi. A atins cele mai greu accesibile locuri prin baie, pe holuri, ca să-i fie găsite amprentele. Am făcut și eu asta, dar am lăsat și creionul, știind că toți aveau să mă descrie ca fiind tocilar, răspunse băiatul dintr-o suflare.

George se aplecă brusc spre el, îl îmbrățișă și începu să-l bată puternic pe spate. Mama lor sări de pe canapea încercând să-i separe. Andrei o liniști gâfâind:

— Nu-ți face griji, sunt ok! Gata, George, mă doare, eu nu-s așa puternic cum ești tu, șopti pentru fratele schizofrenic.

Cu greu, celălalt se îndepărtă și începu să râdă trosnindu-și degetele.

7. Nerăbdare

Darius Iordan dădu ușa de perete și năvăli în salonul unde tatăl lui moțăia, cu un dosar colorat deschis dincolo de jumătate, sprijinit de bărbie. Băiatul își invită și sora să intre, apoi rosti ceva ce semăna cu o formulă de salut:

— Ce faci, bătrâne, ești mai bine?

Nemulțumit de apelativul primit, comisarul Iordan hotărî să le prelungească așteptarea, prefăcându-se încă adormit. Miruna șopti:

— Eu zic să ieșim, să-l lăsăm să doarmă.

— Ești nebună?! Am doar un sfert de oră liber, apoi mă duc…

— Unde te duci, băiete? întrebă Toni Iordan fixându-l cu privirea.

— Ei, unde să mă duc, ziceam și eu așa, știam că ești treaz…

— Da, iar marmota învelea ciocolata în staniol, completă tatăl.

— Mama ne-a spus că vii acasă peste-o săptămână. Așa e? schimbă vorba fata.

— Da, e posibil, dar asta ține de mai multe lucruri. Om vedea. V-o fi dor de mine…

Adolescenta lăsă privirea în pământ:

— Nu neapărat, dar e mai bine să te știm acolo.

— Bine, bine… Spuneți-mi ce faceți voi, că mama e destul de rezervată în ce vă privește.

— Păi… ca de obicei, se eschivă tânărul.

— Adică tu prin cluburi și ea după haine, prin mall-uri?

— Hai, mă, tata…

Comisarul Iordan terminase de citit povestirea cazului cu răpirea și se gândise, de nenumărate ori: „Doamne, bine că ai mei sunt sănătoși!” I se părea curios că, mai întâi de toate, își amintea ce-i trecuse prin minte în anumite momente ale investigațiilor respective, apoi mici amănunte legate de înfățișarea protagoniștilor, abia la urmă completa imaginea de ansamblu cu faptele în sine sau imagini ale locurilor pe unde fusese. Sfârșitul acela de martie în Ploiești, de exemplu, îi lăsase gustul amar al vederii unei familii destrămate. Se frământase îndelung întorcând propria-i viață pe toate părțile, punând în

balanță trăirile sale și consecințele lor asupra celor din jur.

— Tata… insistă Miruna.

— Da, scuză-mă! șopti Iordan ca trezit dintr-un vis.

— Nu ne-ai spus cum te simți.

— Minunat! Dacă n-aș avea piciorul stâng în ghips până la șold, două coaste fracturate și o grămadă de mușchi anchilozați, zău c-aș ieși la jogging în fiecare dimineață, glumi bărbatul.

— Voiam să știu dacă te doare…

— Ei, așa puțin, îmi dau suficiente calmante ca să nu-mi pese prea tare. Hai, fugiți! M-ați văzut, v-am văzut, mai sunați-mă și pe mine, ca să știu de voi.

— Poți fi sigur! spuse Darius grăbindu-se spre ieșire.

— Știi, voiam să mai întreb… se întoarse Miruna.

— Zi!

— După ce te-ntorci o să stai mai mult pe-acasă?

— Până-mi vor scoate ghipsul, sunt convins că voi sta. După aia… parcă-parcă m-aș întoarce la muncă, că avem nevoie de bani.

— Mda… se resemnă fata, deloc convinsă.

Iordan bănuia că nu la asta se referise, nu știa nici cât aflaseră ei despre pierderea memoriei. S-ar fi bucurat să se simtă dorit alături de ei, însă lucrurile nu se schimbau peste noapte.

— Să mă sunați! strigă, sperând să fie auzit.

Verifică mesageria și constată că nu primise niciun răspuns, mesajul îi apărea necitit. Îi scrise lui Matache: „Am bifat și răpirea. Se pare că metoda funcționează”. Citi în secunda următoare: „Mi-nu-nat! Dați-i bice!”

Ca să-și ia gândul de la altele, Iordan încălcă regula impusă chiar de el și atacă încrezător cea de-a patra povestire.

8. Argentina

Forfota de luni dimineața se resimțea din plin și pe Bulevardul Castanilor din Ploiești. Șoferi grăbiți claxonau de cum apărea culoarea verde a semaforului. Nici cei de pe autobuze nu făceau excepție, de parcă viețile pasagerilor atârnau de câteva secunde, cât i-ar fi luat unui începător să nimerească viteza-ntâi.

Inspectorul-șef Sorin Matache părea să nu sesizeze goana nebună a celorlalți. Conducea mecanic; la un moment dat coborî parasolarul și își reluă rapid poziția – rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile încleștate pe volan și privirea în gol, peste mașinile din față.

— Ce-ai, Sorine? Necazuri în Paradis? întrebă comisarul Anton Iordan când aproape ajunseseră în centru, la semaforul din dreptul Poștei Centrale.

Celălalt mormăi dând din cap.

— Nici mie nu-mi place, mă, să ne-ntoarcem aici, da'… în pana mea… mai avem o lună și gata. Revenim la București.

— Îhâm… răspunse Matache scurt.

Iordan petrecuse un weekend destul de agitat în familie; se împărțise între certurile copiilor și cele dintre ei și mama lor. De când fusese delegat la Ploiești, soția i se tot plânsese la telefon că-i era din ce în ce mai greu să se înțeleagă cu Darius și Miruna, că lipsa tatălui de acasă cu săptămânile îi făcuse mai obraznici, mai pretențioși.

Iordan compensase, oarecum, toate acestea, cu vizita la Denisa de duminică dimineața. O prelungise până spre prânz. Motivase plecarea de acasă cu predarea unui raport către superiori, cu activitatea din Ploiești și anchetele în derulare acolo. De fapt, predase situația de vineri de la prânz, dinainte de a pleca spre București. Se bucurase de câteva ore în compania femeii care nu-i punea întrebări, nu voia mai mult decât să-l aibă alături. Leneviseră între cearșafurile ei în culori pastelate, întotdeauna altele când comisarul venea s-o viziteze, dar toate îmbietoare la sieste lungi. Oftă adânc rememorând clipele când, pe jumătate adormit, lipise trupul femeii de al lui și inhalase cu nesaț parfumul dulceag al acesteia.

Oftă și Matache, din motive numai de el știute, ceea ce-l făcu pe comisar să mai încerce o dată să-l scoată din

mutenie.

— Să mor io dacă te mai bag în seamă, Sorine! Dă-o-n pizda mă-sii, de când te știu nu te-am văzut așa! Ai pățit ceva? Pot să te-ajut? Lasă-mă-n pana mea, că mă bagi și pe mine-n depresie! Intră dracului pe Facebook, pe Skype, pe ce vă mai dați voi, ăștia tinerii, agață gagici, lasă-te agățat, dar revino-ți!

Inspectorul-șef îl privi strângând din buze. Într-un târziu, șopti întorcând capul spre parbriz:

— Mi-am furat-o, șefu'! Ca un agarici d-ăla cu caș la gură!

— Du-te, mă! Te-o fi părăsit careva?!

Iordan îndulci tonul, vrând să afle continuarea poveștii care-i întristase subalternul.

— Parcă nu știi și tu că lumea-i plină de femei? Cu corpu-ăsta al tău, de manechin, cu șarmul și inteligența ta, vin altele în cârduri, Sorine!

Se temu că efectul avea să fie invers decât cel scontat, drept pentru care continuă:

— Uite ce e, suntem bărbați, știm cum vine treaba asta. Dacă vrei să-mi povestești, să te mai răcorești, eu sunt deschis. Nu prea-mi stă în fire să fac asta, dar… în fine, știi, și eu am cam găsit pe cineva. Adică, știi tu, pe altcineva…

Matache începu să râdă dând capul pe spate.

— Pe bune, șefu'?! Zău că n-am bănuit!

— Ce vrei să zici? tresări Iordan.

— Ei, nimic, doar că din primăvara trecută consultați mesageria pe telefon mai des, oftați citind niște vorbe de pe-acolo, rămâneți cu ochii-n gol… Cam de-astea… Ah, în plus, v-ați lăsat și de fumat!

Comisarul deveni brusc serios; reflecta la spusele tânărului, gândindu-se cât de mult văzuseră și ceilalți din toate cele descrise de Matache.

— Așa fac?

— Ei, câteodată, doar…

— Mda, mersi că mi-ai zis, oricum! Auzi, dar parcă-mi povesteai de tine!

— Nu, terminasem de povestit, dar fie! Am petrecut trei săptămâni de vis în Ploiești, am programat o vizită de-a ei la mine-n Băneasa, numai că de vineri seară nu mai dau de ea nicicum. Urma să mă sune, să-mi spună cu ce vine: tren, microbuz, ca s-o aștept. Am stat ca prostu', cu ochii beliți când pe e-mail, când pe Facebook sau

WhatsApp. Telefonul ei e mort, pe conturi n-a mai intrat de trei zile. Asta e: mi-am luat țeapă! fu nevoit să recunoască inspectorul-șef, în timp ce căuta un loc de parcare în fața clădirii de pe Vasile Lupu.

— Nu pot să cred! exclamă superiorul său, cu mirare sinceră. Știi unde stă? Du-te la ea acasă, caut-o la serviciu, vezi ce-a apucat-o!

— Noo… n-am de gând! Dac-a apucat-o ceva, să-i fie de bine! Dacă-și revine și mă caută, o să fac și eu pe prostu'… Numai că nu-nțeleg cum poate trece de la starea aia de încântare maximă că o să stea două zile la mine, la asta, în care mă ignoră total. N-am avut niciun fel de discuție în contradictoriu, nu-mi amintesc să fi spus ceva aiurea… În fine… dădu tânărul din mână, cu lehamite.

— Nu mi-ai zis: cum e? Blondă, brunetă… Slabă, rotunjoară…

— Mai contează?

— Sunt și io curios, îl bătu Iordan pe umăr.

— Blondă, șefu', cu ochi verzi. Minionă, cu sâni măricei pentru statura ei, dar absolut naturali. Frumușică, aparent sinceră. Aparent, oftă Matache.

— Bună la pat?

— Naiba știe, că nu… Adică n-am… că voiam s-o facem la mine, cu lumânări, cu de-astea…

— Aha! Io rămân la părerea mea: s-o cauți după-masă, încolo… Astea cu ochi verzi sunt rare, concluzionă comisarul, neconvins pe deplin că între cei doi chiar nu se întâmplase nimic.

— Eh, om vedea! răspunse inspectorul-șef și începu să urce scările spre primul etaj. Era curios ce date adunaseră agenții peste weekend în legătură cu crima de pe strada Zorilor.

Se simțea pregătit să stea cu nasul în dosare ceasuri întregi, să nu se mai gândească la nazurile Lorenei.

★

De când se știa, Argentina fusese fermecată de fetele blonde cu ochi verzi sau albaștri. Dacă mai aveau și sprâncenele întunecate, în contrast cu pielea feței, intrau în categoria „exponate de muzeu", la care s-ar fi putut uita cu orele. Asta mai demult, prin adolescență, pentru că, odată cu trecerea anilor, începuse să-și dorească să se

apropie de ele, să le miroasă, să le atingă puful de piersică dinspre ureche, linia conturată a gurii.

Se ferea de Ronaldo, el ar fi bătut-o cu lanțul sau ar fi trimis-o înapoi acasă, la taică-su, neținând cont că i-o puseseră în brațe pentru totdeauna după o noapte de beție și poker. Atunci, tânărul câștigase cât pentru zece vacanțe la Mamaia, golise sticlele de whisky una câte una, iar dimineața ieșise în curtea lui Vasile, zis Tamango, să se ușureze. Când tocmai se întorcea spre casă pregătit pentru o mână nouă, a văzut-o pe Argentina. I s-a așezat în față, cu mâinile în șolduri și ochii fixați pe sfârcurile ei întărite de frig ori de frică.

Acum, după mai bine de zece ani, femeia recunoștea că se temuse al naibii de tare când îl întâlnise. Toate fetele erau înnebunite după Ronaldo, avea el șmenurile lui din care ieșea întotdeauna cu capul sus, schimba mașinile la lună, plătea femei să-i danseze în poală ore întregi; după ce se plictisea de ele, le făcea cadou prietenilor din cartier, să aibă de-o distracție. Numai că în dimineața aceea, nici freza geluită nu-i mai stătea așa de bine ca atunci când ieșea cu decapotabila pe străzi, nici ochii negri nu mai păreau misterioși sub genele lungi, răsucite, nici buzele nu mai îmbiau la vreun sărut pasional.

O apucase de mijloc, îi strivise gura încercând să-i strecoare limba printre dinți, dar Argentina înfipsese mâna între picioarele lui și strânsese cât putuse de tare. O palmă zdravănă peste urechea stângă și obraz îi înăbușise țipătul, o amețise, neputând să se opună când bărbatul o târâse de păr în magazie. Nu-și mai amintea prea multe, în afara senzației sfâșietoare de durere când Ronaldo o pătrunsese pe la spate dintr-o dată, de apăsarea degetelor lui pe ceafă și a mirosului de haine împuțite ale maldărului de țoale în care-i îndesase fața. Nu de el se temuse atunci, se temuse să nu moară așa, sufocată în zdrențele vărului Tamango.

Când terminase cu ea, îi dăduse un picior în spate și-o scuipase cu năduf: „Ce n-ai zis, fă proasto, că ești domnișoară?!” În timp ce el trântea cu obidă ușa magaziei, Argentina șuierase: „Te distrug, să moară mama!” Asta era așa, o vorbă la ei, nu și-ar fi dorit să moară Stela, mai ales atunci, când pentru rușinea Argentinei ceruse judecată împotriva lui Ronaldo.

Și așa s-a ajuns la nuntă. Decât să fie gonit din țigănie și lăsat fără sprijinul tovarășilor de-o viață,

Ronaldo o luase de nevastă. Cu chef, cu paranghelie, cu tot tacâmul. Singura declarație de dragoste fusese un „Iartă-mă, fă, eram și io beat…”, dar asta nu venise odată cu petrecerea ori cu luna de miere la Yaki, ci vreo doi ani mai târziu, când se stinsese Stela, iar Argentina se întorcea, lividă de plâns, de la priveghi.

Toate astea îi treceau prin minte femeii de aproape douăzeci și cinci de ani și-i dădeau o usturime, așa, în colțurile ochilor. Dar Argentina nu voia să plângă, se întreba la ce se gândise de-ajunsese, de la fetele blonde și frumoase, la moartea maică-sii. A, da, plecase de la gândul că Ronaldo i-ar lua gâtul dac-ar ști cât îi plac ei femeile, cum crede el c-o ține ca pe-o proastă să-i păzească fetele „de export” sau să le treacă granița. Cum rânjește el când îi aruncă un teanc de euroi și-i zice: „Du-te, fă, pân’ la Paris, cu sor-mea, să respirați și voi alt aer!”

Ea se duce, că nu-i de colea să te-mbraci din magazine franțuzești, să mănânci bucățele de-alea mici de carne și legume puse pe ditamai farfuria, care costă de te-ndoaie. Nu aerul de-acolo o atrage, ci oricare altul de una singură. Pe cumnată-sa, Zambila, i-o dă pe post de-nsoțitor, să nu-i vină Argentinei vreo idee să-și pună poalele-n cap. Apoi se-ntorc în țară și-l ajută pe Ronaldo. El aduce fete, ea le păzește, stă cu zilele până când „se crapă de dimineață”, adică e drumul liber la vamă să le ducă dincolo, la unguri. Da-n tot timpu-ăsta, fără televizor, fără telefon, de plictiseală, se mai bucură și ea de o țâță, de-un picior… Că ele-s năuce de la droguri, dorm mai tot timpul. Asta-i bine, că nu cer de mâncare, de băut, n-au nevoie la baie, să le aducă Argentina găleata, apoi s-o care, s-o deșerte în veceul din spatele casei.

Când se trezesc, se uită lung și zâmbesc tâmp către oricine-ar fi de față, trag încetișor de glezna legată cu lanț de țeava de la pat, iar dacă se mai opintesc o dată, primesc o palmă peste ochi de le-adoarme la loc. Nici în mașină, când pleacă spre unguri, nu prea mișcă. Are Ronaldo turele lui, Argentina trebuie să ajungă în vamă la o oră anume, nici mai devreme, nici mai târziu. O și salută malacu-ăla de vorbește stricat românește, zâmbește într-un peș și-o mai întreabă: „Tot cu surorile la plimbare?” Ea face pe proasta; numai că odată, când el se aplecase și încercase să se uite în spate, unde avea vreo patru slăbănoage înghesuite, Argentina îi șoptise printre

dinți: „Când nu m-oi mai plimba io cu surorile, belești și tu pula!” Zambila, pasager în dreapta, se speriase atunci, o dată de tupeul lui, că nu mai făcuse așa niciodată, a doua oară de al Argentinei. Se vedea că era nevasta lui Ronaldo, ăl mai tare din cartier.

La gândul feței uluite a bărbatului în uniformă, îi veni să zâmbească, însă iar se întrebă de unde plecase de-i venise asta în minte. De la aia cu Parisul, probabil. Uite, cu o fată ca asta din pat, s-ar fi plimbat prin parcurile alea de n-apucai să le parcurgi într-o singură zi. S-ar fi pierdut cu ea mai spre seară, când apune soarele, printre boschețiii ăia înalți, tăiați la linie, de parcă erau sculpturi, nu plante. S-ar fi jucat de-a prinselea cu ea, s-ar fi lăsat găsită sau ar fi folosit vreo scurtătură, doar-doar ar fi avut motiv s-o îmbrățișeze de bucurie, să-i simtă coastele, coapsele, sânii sub palme.

P-asta o adusese Ronaldo cu o seară înainte. O injectase deja, așa că o scosese din mașină pe umăr, ca pe un sac. Deschisese poarta mică, de la grădină, cu piciorul și strigase: „Argentino! Unde ești, fă, futu-ți morții tăi de spanioloaică?!” Aveau vorbele lor. Se fereau de vecini, mai ales că de la o vreme românii începuseră să prindă tupeu, își ridicau case tot mai aproape de ale lor. Veneau patronași din ăștia de magazine, zugravi din ăia de-și rupseseră oasele prin Irlanda și băgau toată agoniseala într-o viluță cu etaj. N-aveai ce să furi de la ei că nu se face să ia țiganul de lângă casă, dar câte-un cauciuc din când în când tot mai spărgeau. Sau un geam. Sau furau ștergătoarele de la jeepuri. Așa, de-ai naibii, că oricum le aruncau cât colo, pe câmp.

Când Ronaldo venea cu marfă, parca în spate și intra prin grădină. Dacă auzea Argentina înjurătura aia cu morți, trebuia să stea în casă, că avea bărbat-su câte ceva de ascuns. Dar dacă o băga și p-aia cu spanioloaica, trebuia să lase orice și să-l urmeze în bucătăria de vară. El aștepta, cu „coletul” pe umăr sau strâns binișor sub braț, dacă era vreun copil, cât împingea ea dulapul de lemn și deschidea trapa spre beci. Îl urma, pe scările înguste, nu înainte de a aprinde becu-ăla chior din capul treptelor. Să nu se-mpiedice omul, să paradească bunătate de exemplar de export.

Se uita cum o arunca pe pat, cum o lega de picior și ofta, gândindu-se câte zile avea să stea acolo, sub pământ, paznic la muieri. Toate romînce, că astea se cereau afară:

să aibă piele albă și ochi colorați. Acum, dacă-i aveau căprui ca toată lumea, dar erau frumușele, nu se supăra nimeni, doar că prețul era mai mic. Așa și la copii. Ăia mici și bucălați, cu bucle ca-n reclamele de la televizor, erau trufandale curate. De la un plod i se trăsese Argentinei de stătea singură, n-o mai avea pe Zambila la schimb. Era gravidă, proasta, dar nu știa. Adusese Ronaldo doi gemeni frumușei, ca îngerașii ăia de pe cutia de bomboane de-o ținea Stela sus, pe bufet. A stat Zambila peste noapte cu ei, iar dimineața, când cumnată-sa a venit s-o-nlocuiască, a găsit-o roșie și umflată de plâns de mila la mucoșii ăia. A zăcut cu fierbințeli vreo două zile, după care a lepădat de inimă rea.

Argentina nu voia copii. La-nceput, o-nvățase Stela cum să se ferească, cum s-o scoată p-a lui Ronaldo din ea chiar înainte s-o împroaște, cum să i-o strângă între pulpe ca să nu se prindă fraierul. Nu era greu, că bărbat-su venea la ea din an în Paște, mai mereu beat și nu treceau mai mult de trei minute de când îi trăgea chiloții și până gâfâia ca un apucat. După câțiva ani ajunsese și ea la un doctor, plătise consultația cu niște bani pe care-i pusese deoparte și-i spusese să-i dea niște pastile. Odată la trei luni venea acasă cu medicamentele de pe rețetă, le ascundea prin șifoniere sau dulapuri și seara avea grijă, la ora fixă, să înghită o bulină. Când stătea în beci, cutia de la doctor era primul lucru pe care-l punea în geantă. Dar chiar și așa, tot nu-l lăsa s-o spurce pe dinăuntru. O făcuse o dată și, mai devreme sau mai târziu, avea să plătească.

Tânăra din pat dădea semne că s-ar fi trezit. Pleoapele îi tremurau, iar brațele îi alunecaseră în lături, pipăind. Negăsind nimic în jur, deschise ochii. Argentina se străduia să-și stăpânească bubuitul inimii. Văzuse ea bine că românca avea ochii verzi, dar în penumbra beciului păreau ca frunza teiului după ploaie. Numai ce clipea din genele alea lungi și se mai întunecau puțin. Sprâncenele arcuite se încruntară, iar gura se deschise, lăsând să se vadă un șirag de dinți albi, perlați.

„Hai, să moară mama, asta face peste cinci miare!” aprecie țiganca în gând. „Dacă mai e și ne-nceută, o dă cu zece!” plusă, în timp ce se ridica de pe scaun, să se apropie de saltea.

Ochii verzi o urmăreau speriați.

— Unde sunt?

— Ești bine, fată, la oameni buni. Ai avut un accident.

— Un accident? mai spuse, iar capul îi căzu înapoi pe pernă.

Conținutul unei seringi tocmai i se descărcase în branula fixată pe picior, pe o venă de deasupra degetelor. O altă venă, mai grosuță, pulsa slab la baza urechii. Tresălta anevoie pe sub pielea aproape transparentă, iar Argentina se apropie să o atingă cu buzele. Fata gemu încet în somnul acela forțat și întoarse capul, într-o mișcare involuntară. Gura celeilalte simți răsuflarea caldă și nu se putu abține să guste pielea rozalie crăpată de sete, s-o umezească cu propria-i limbă, uimită de fierbințeala ce-i cobora din stomac în jos, tot mai jos. Asta era senzația de care-o văduvise Ronaldo în urmă cu zece ani, dorința de a atinge pe altcineva, de-a se lăsa atinsă…

Dar nu, nu de-atunci i se trăgea, poate bărbat-su doar retezase violent șansa ei de a-și dori plăcerea, poate n-ar fi simțit niciodată asta pentru vreun bărbat. De-aia-i plăceau femeile? Posibil. Atâta timp crezuse că erau bune numai de privit, de admirat, cum o admira pe Elena din capul străzii, de-o făcuse maică-sa cu un român. Când murise ăla într-un accident, ea se-ntorsese în țigănie. Avea Elena un păr galben, sârmos și niște ochi albaștri-gri… Păcat că plângea mai tot timpul, că fetele de pe stradă o tot numeau „spălăcită” și o luau la bătaie de câte ori ieșea din casă.

Cu fiică-sa de mână, Stela le oprise odată, luase spălăcita de mână și-o dusese la ele acasă. Mâncaseră amândouă dude negre pe acoperișul unui coteț de găini, iar asta era una dintre cele mai dragi amintiri ale Argentinei. Cum stătuse cu fata românului pe țigla încinsă, cum făcuseră planuri de răzbunare pe jegoasele din cartier. Așa tremuraseră atunci și pleoapele Elenei, ca ale fetei alături de care se întinsese, ca s-o simtă caldă, neputincioasă și dulce.

Blonda tresări, iar o undă de parfum dulceag-acrișor o făcu pe cealaltă femeie să închidă ochii și să se lipească de trupul ei. O mână cu degete ciocolatii se întinse timid peste tricoul ușor umezit de transpirație. Se apropie de marginile lui, apoi se strecură pe dedesubt. Argentina se ridică în cotul stâng, să admire pielea sidefie dezvăluită de sub bucata de bumbac. Ezită puțin, însă împinse tivul mai sus, spre gâtul celeilalte, doar atât cât să elibereze

mugurașii sânilor plini. Îi dezmierdă, așa cum făcea cu florile din curte primăvara, iar un fior necunoscut îi trimise o durere dulceagă în sfârcuri, dorindu-și să fie atinși.

Auzi un zgomot deasupra, așa că trase în jos bluza celeilalte, înainte de a se ghemui pe fotoliu. Într-un minut, se trezi cu Ronaldo în fața ei. Se prefăcu morocănoasă, abia trezită din somn.

— Ce faci, fă, ce-ai de gâfâi?

— O am pă mă-ta! Dormeam, n-ai văzut?! Tu cum ai fi dacă te-ar trezi un prost așa, dintr-odată?

— Las-o, fă, pă mămica, n-o mai pomeni, să nu-ți vie noaptea-n vis! Ia zi, ce face iepurele? întrebă bărbatul, arătând din cap spre blonda adormită.

Fetele erau iepuri, copiii – indiferent de sex – erau veverițe.

— I-am băgat o seringă acu' vreo cinci minute.

— Alta nu-i mai dai, să nu crape, dracului, că-i o mână de om.

— Ți-o fi milă, nebunule! rânji Argentina.

— Cum să nu-mi fie, fă, că asta, dacă-i și vergină, duce spre cinșpe mii!

Femeia făcu ochii mari; subestimase marfa mai devreme.

— Oho! O grămadă de bani! spuse cu voce tare.

— Păi da, că de-aia am venit, s-o-ncerc, să văd ce le zic la ăia de dincolo.

— Hai, lasă c-o-ncerc io, că tu, cu deștele-alea groase… lăsă Argentina fraza în aer.

— N-ai zis, fă, că ți-e scârbă?

— Îmi e, da' dacă mă duce o zi în plus la Paris sau la Roma, știi cum îmi trece?!

— A dracu' cioară, te-ai spurcat la străinătățuri! Vrei la Roma de-acuma! Poate te trimit la Herculane!

— Și io pă tine la Mărgineni, la țuhaus!

Mâna lui Ronaldo i se înfipse în gât. O duse mai mult târâș și o propti de un perete de pământ.

— Fă, dacă vreodată ciripești ceva, mor cu tine de gât. Da' nu numai io, toți frățiorii mei îți ia neamu' la pulă de n-o să știe de ei!

— Dă-mi drumu', zăpăcitule, că era doar o vorbă, așa! Parcă aia cu Herculane era vreo glumă bună!

Învățase să nu se mai teamă de el, să-i înfrunte privirea, să-i arunce vorbe cu două înțelesuri ca să-l irite,

apoi să-l liniștească. Strânsoarea degetelor slăbi, iar ea își sprijini palmele pe genunchi, respirând precipitat.

— Hai, fă, leșinato, încearc-o p-asta, că trebuie s-o lansez pe piață, mâine seară are tură prostu-ăla la Nădlac, o să te trimit singură, doar cu ea.

— Cum singură, mă, da' Zambila ce-are?

— Are pă dracu' s-o pieptene, e-n spital!

— Cum așa? se prefăcu Argentina interesată de soarta cumnatei sale.

— A bătut-o dobitocu-ăla azi-noapte, e-n ghips…

— Aoleu!

— Lasă, fă, nu te speria, că nu moare asta dintr-atât. Da' nici el, că i-am mai lăsat patru dinți în gură, să aibă cu ce mesteca…

Femeia se îndreptă spre pat, mulțumită că nu fusese de față la bătaie. Se așeză în genunchi lângă blondă, cu spatele la Ronaldo.

— Încearc-o, fă, că m-ai văzut doar pă mine cum se face!

— Hai, bine, gata, lasă-mă să simțesc!

Argentina se aplecă doar cât să simtă mirosul de femeie și săpun scump, apoi se întoarse îmbujorată:

— E marfă tare, e ne-ncepută!

— Să mori tu?! Dă să văd!

— Dă-te, mă, încolo, c-o strici! Dacă zic io, așa-i!

Bărbatul își înfășură părul ei lung în jurul încheieturii și trase.

— Fă, dacă minți sau ești proastă și-mi bat ăia obrazu' că le-am trimis iepure de câmp, nu d-ăla de casă, de pumnul meu mori!

— Să moară mama de nu-i a-ntâia! icni Argentina, cu capul pe spate.

— Cine să mai moară, fă, că Stela-i oale și ulcele! Hai, mai rabdă nițel, vezi când s-o trezi s-o ții de vorbă, s-o aburești, că nu vreau s-o pierd! o amenință Ronaldo, descleștându-și mâna din părul ei.

— Dă-te dreacu' de paranoic… bombăni Argentina, masându-și pielea capului.

— Te duci pe sus? Nu ți-e foame, nu ți-e sete?

— Nu mi-e, mă, nu mai muri de grija mea!

Pentru nimic în lume n-ar fi lăsat frumusețea aia pe mâna lui Ronaldo. Simțea ea, așa, că toate se legau într-un fel: fata aia ce-o răscolise, Zambila care zăcea bătută

de-al ei, punga doldora de bănuții ascunși sub stinghia putredă de la acoperișul veceului și câte și mai câte.

Așteptă ca bărbatul să urce treptele spre bucătăria de vară, apoi să audă dulapul de lemn împins peste trapă. Luă o gură de apă din sticla de lângă fotoliu, se mai foi pe lângă pat și, în cele din urmă, se întinse alături de fata blondă. Cu tâmpla stângă sprijinită în palmă, își spunea că ar fi putut sta cu orele să admire tenul ăla de porțelan, curbura fină a bărbiei ce cobora spre piept, dealurile sânilor tremurând sub respirația ușoară, abdomenul plat, ori locul acela unde betelia blugilor lăsa să se vadă pielea moale de dedesubt, acoperită de chiloții tanga din dantelă roșie.

Argentina strecură doar un deget să simtă țesătura elastică, îl plimbă dinspre un șold spre celălalt, lăsându-l la fiecare mișcare să alunece puțin dedesubt, spre locul călduț și catifelat pe care-l explorase cu câteva minute mai devreme. Și-ar fi dorit ca cealaltă s-o privească cu ochii ăia când de mere verzi, când de frunză de tei, să-i zâmbească.

Blonda tresări, iar ea își retrase mâna, dar nu de tot. O strecură din nou pe sub tricou și alintă, pe rând, sfârcurile întărite. Apoi le atinse pe ale sale și dintr-odată, fără să știe cum, se trezi deasupra fetei, încălecând-o. Își lăsă bazinul peste al ei, împinsă de fierbințeala dintre pulpe. O deranja nasturele metalic al blugilor și se mută mai într-o parte, mișcându-se încet de sus în jos. Se opri când pleoapa stângă începu să se zbată din ce în ce mai repede.

I se mai întâmplase asta când căzuse Stela de pe scară și alergase într-un suflet, de la casa lui Ronaldo la cea a părinților. Își găsise mama inconștientă, întinsă pe pământ, cu picioarele îndoite sub ea. Strigase cât putuse de tare, pân-o auzise Tamango. Ăla nu voise să sune la Salvare, că abia ieșise din pușcărie, dar se oferise să o pună pe soră-sa să alerge la vecini, să-i anunțe.

A doua oară, pleoapa îi tremurase o jumătate de zi când îl prinseseră pe Ronaldo la unguri, cu trei fete. Nu se liniștise deloc până nu l-au adus în țară, până n-a aflat că avea să stea doar trei luni la pârnaie, că nu depusese nimeni plângere.

Iar acum… Se trase deoparte, pe marginea patului, cu genunchiul îndoit peste bazinul celeilalte. Sub coapsă o împinse ceva, iar Argentina retrase piciorul și căută în

buzunar. Dădu peste un ciot de dermatograf negru, cu vârful bont, protejat de un căpăcel de plastic. Îl băgă la loc, având încredere în Ronaldo. Cu siguranță și el o căutase pe blondă prin buzunare. Argentina verifică, totuși, mai mult din dorința de a-și apropia mâinile de corpul tinerei, decât sperând că avea să găsească ceva. În afară de dermatograful negru nu mai era nimic.

Se ridică și făcu doi-trei pași prin beciul scund. Își masă pleoapa care tot tremura, încercând să înlăture senzația de neliniște. Parcă o vedea pe Stela în ziua aia de toamnă, dinainte de începerea școlii, când o chemase pe Elena să-i arate sarafanul cel nou. Românca stătea rezemată de șifonier, cu brațele încrucișate și-o aștepta să tragă uniforma peste cap. Argentina tot întârzia, bombănind-o pe maică-sa că i-l luase cam mic, că nu-i încăpeau țâțele. De fapt, îl mai strâmtase ea pe laterale, iar atunci voia să-i arate spălăcitei cât crescuse ea într-o vară: de la cupa 0 la 2B. Simțea răcoarea din cameră, știa că pielea i se făcuse broboane-broboane, mai ales sfârcurile movulii. Se prefăcea că se luptă cu bucata de material, ba o rugă pe româncă să vină s-o ajute, să tragă de sarafan în jos. I-ar fi plăcut să-i simtă, așa puțin, degetele.

Atunci intrase maică-sa, Elena tresărise și făcuse un pas în spate, iar Argentina, ca prin minune, reușise să se îmbrace. „Ce faceți, fă, acilea?” o întrebase, cu mâinile în șolduri. „Nimica, făi mămică, i-arătam lu’ asta uniforma nouă”, răspunsese ea dintr-odată. „Să n-o rupi, fă, până-ncepe școala, că mai vedem noi din pulă bani de la tac-tu, de alta!” „Taci, bre, că nu-i fac nimica!” o asigurase fata. „Hai, leapăd-o de pe tine și nu mai sta despuiată, așa! Și pune-ți dracului suten, nu mai umbla cu tâțili fleaura prin țigănie, că nu ești Roza lu’ Ardiles să dansezi goală pă mese!”

Argentina se așeză pe fotoliu; bătăile inimii i se mai potoliseră, dar ochiul tot i se zbătea, iar ea făcu rapid trei cruci mari. Șopti întorcându-se spre partea unde credea ea că-i Răsăritul: „Ajută-mă, Doamne și Măicuța Domnului!” Mai trase o dușcă din lichidul ce începuse să se încălzească, apoi ridică picioarele pe pat și închise ochii. Recapitulă în gând ce avea de luat cu ea: două-trei schimburi de haine, ca de obicei, portofelul cu acte și banii ascunși. Un gând nebunesc îi crescu iarăși pulsul și-o aruncă în picioare: dacă păstra blonda pentru ea? Dacă

n-ajungea la graniță, s-o dea pe mâna ungurilor care-o duceau în Austria sau cine mai știe pe unde?

Greu de crezut că romînca n-ar fi alergat într-un suflet la primul polițist să-i depene prostii de răpire, de trafic, afaceri de-astea de le zicea într-un fel în lege și în alt fel pe limba lui Ronaldo și-ai lui: vânătoare de iepuri, coteț pentru iepurași. E drept, ar fi fost mai greu să facă asta dacă i-ar fi dat pastile de-alea de le dădea Tamango la fetele din oraș de făceau numai ce voiau ei, nici nu le mai interesa cine le călărește, cine le bate, cine le crestează cu cuțitul doar ca să lingă dâra aia subțirică de sânge. Îi auzise odată vorbind de „tratamentu' lu' mămica", dar mă-sa lu' Ronaldo crăpase de ani buni, trebuia să însemne altceva. Mai trăsese cu urechea la unul, la altul și legase cuvintele-ntre ele: aduseseră din China niște pilule care, odată luate, nu te mai interesa de nimic, trăiai așa, ca-ntr-un vis frumos.

Bine, dar câte pastile ar fi putut avea Ronaldo? Pentru cât timp i-ar fi ajuns blondei? Și unde le ținea? De fapt, căpătase atâta încredere în nevastă-sa, încât n-avea decât vreo două-trei ascunzători. Argentina spera să le găsească într-una dintre ele. Și când s-ar fi terminat? Ar fi omorât-o p-aia și-ar fi plecat mai departe. Unde mai departe? Chiar așa, nu se gândise la nicio destinație. Îi plăcea cuvântul ăsta, destinație. Parcă era la agenția de voiaj și stabilea un traseu prin Europa. Nu, nu era bine, ea nu știa nicio limbă străină, abia o rupea nițeluș pe franțuzește. Trebuia să rămână în țară. Prăpădea mașina într-o râpă pe drumul spre graniță și pleca cu blonda la „ia-mă, nene!" Asta până ajungea într-un oraș mai mare. De-acolo lua o mașină. N-o cumpăra, să economisească banii. O deschidea cu sârmulița, cum o-nvățase frate-su, Corrado, apoi o pornea de jos, de la fire. Una mai veche, așa, că astea noi au alarme, sisteme GPS, cutii capsulate… Tot frate-su o-nvățase cuvintele-astea.

Zâmbi spre tânăra ce dădea semne că s-ar fi trezit. Se vedea căutând cazare, doar pentru ele două, la niște pensiuni din Maramureș, văzuse ea odată o emisiune cu niște case la dracu-n praznic, pe coama dealului, la buza pădurii, unde nu te costa mai nimic să dormi o noapte și să mănânci regește. Ce Paris, ce Roma… Acolo nu te-nțelegea nimeni, se mai uita și chiorâș la tine de parcă le băgai mâna-n buzunar.

Blonda gemu încetișor, iar Argentina puse un deget de apă într-un pahar și i-l duse aproape.

— Bea, fată, că ți-o fi sete!

La refuzul vehement al acesteia, reacționă așa cum ar fi făcut-o Ronaldo. Bău lichidul, mototoli recipientul de plastic, îl aruncă pe jos și se întinse pe fotoliu, cu ochii închiși.

— Unde sunt? auzi o șoaptă stinsă.

Țiganca nu răspunse, prefăcându-se adormită.

— Hei… unde sunt? Cine ești?

— Ești pă mâini bune, nu-ți fă griji.

Auzi un foșnet repetat, își imagină că blonda descoperise legătura de la picior și încerca să scape, dar continuă să rămână indiferentă.

— Și de ce m-ați legat? Heeeei! Ajutor! strigă dintr-o dată, tare.

Argentina țâșni, îi plesni un dos de palmă peste gură apoi, la vederea unui firicel de sânge, i-l șterse cu arătătorul mâinii drepte. L-ar fi lins, i l-ar fi întins cu limba de la un colț la altul al gurii, dar era timp pentru toate.

— Nu mai țipa, fă, că nu te-aude nimeni! Ești într-o casă de om, n-auzi?! Ce-ți trebuie să știi? O să fie bine, vezi tu…

★

Pub-ul Moșului era aproape plin. Cei doi polițiști constatară cu uimire ca pe terasă era imposibil să mai găsească locuri, așa că se mulțumiră cu o masă mititică în salonul din spate, sub o boxă. Partea bună fu că, aproape imediat, o chelneriță tinerică le aduse două meniuri sub forma coperților unei cărți, cu poze ale boxerului-patron presărate printre cele cu feluri de mâncare.

Matache îl împinse deoparte.

— O Stella! comandă scurt, uitându-se fără țintă prin local.

— Io zic să-ți iei și de mâncare, Sorine, azi doar ai fumat și ai băut cafea, propuse Iordan.

— Nu mi-e foame.

— Era un ordin, nu un sfat! precizează superiorul lui, care primi o privire nedumerită. Fac cinste, știi că eram dator de la cazul trecut!

— Bine, mă las la mâna dumneavoastră. Comandați-mi și mie același lucru, acceptă inspectorul-șef.

Căzu din nou pe gânduri, fără a acorda atenție preferințelor culinare ale comisarului. Sorbi, apoi, jumătate din berea din pahar, plescăind de plăcere la final.

— Tot la fata aia te gândești, nu-i așa? Te oftici că ți-a tras-o sau te gândești că i s-a întâmplat ceva?

— Măcar de mi-o trăgea… rânji Matache.

— Lasă, mă, nu-ți face sânge rău. N-o fi asta, o fi alta… Știi vorba aia: are balta pește!

— Aveți dreptate, nu zic nu, dar n-am mai pățit una ca asta din clasa a opta, când eram plin de coșuri și nu pupasem vreo fată.

— Noi să fim sănătoși! Mai luăm o bere, până vine mâncarea?

— Normal, șefu'!

Mai pierdură vremea vreo oră în pub, savurând porțiile generoase, stropite cu câteva sticle de bere. Merseră apoi pe jos spre hotelul unde erau cazați, pe o străduță liniștită din apropierea centrului. După ce luară cheile de la recepție, inspectorul-șef anunță brusc:

— Io m-aș mai plimba puțin, n-am chef să mă-ncui în cameră de-acum.

— Du-te, Sorine, ne vedem dimineață!

Tânărul reveni pe bulevard și porni spre cartierul de Nord, unde stătea Lorena. N-avea de gând s-o viziteze, doar să intre în magazinul unde lucra, aparent întâmplător, să-i studieze reacțiile. Știa că avea să fie în tura de după-amiază, de la două la unsprezece. Era aproape opt, avea timp berechet.

Pe Republicii se feri, de câteva ori, de niște grupuri de tineri pe role sau biciclete. Pentru el era ușor, mai dificil era pentru părinții care țineau de mână câte-un copil mic sau împingeau vreun cărucior. Poate nu era vina cicliștilor, singura pistă pentru ei era la Sala Sporturilor. Mai era una în parcul Mihai Viteazu, dar cam scurtă. P-astea le știa de la Lorena, pasionată de mersul pe role.

Cu gândul la momentele când îi povestise toate astea, Matache ajunse la Nord. O luă la dreapta pe lângă fast-food, pe Cameliei. Îi plăcea zona aceea, era plină de verdeață, abia aștepta să vadă cum avea să arate după ce toți copacii ar fi înfrunzit. Limitarea de viteză la 30 de

kilometri pe oră sporea senzația de liniște, de viață pașnică într-un cartier vechi.

Ajunse „la trei magazine”, cum i se spunea intersecției unde se deschiseseră trei firme mici, de cartier. Intră în cel de unde o luase pe Lorena la plimbare cu câteva zile în urmă. Se duse întins spre raftul cu dulciuri, se prefăcu a-și alege ceva, apoi se întoarse brusc spre tejghea. O doamnă plinuță, roșcată, cu ochelari de vedere, ridică ochii din tableta pe care juca Candy Crush.

— Bună ziua, dați-mi și mie, vă rog, un pachet de…

Voia să-și ia țigări, dar se răzgândi.

— De…? întrebă doamna, pe un ton răstit.

— O ciocolată. De-asta! arătă cu degetul una mare, cu ambalaj mov, doldora de fructe confiate și cereale.

O achită, iar înainte de a părăsi magazinul, se întoarse ca din întâmplare.

— Nu vă supărați, lucra la dumneavoastră o fată blondă, micuță, Lorena…

— Bine spus: lucra! Nu mai are ce căuta p-aici, o dau afară, nesimțita dracului!

— De ce, doamnă? A furat ceva sau…? lăsă inspectorul-șef deschisă lista variantelor.

— M-a lăsat cu curu-n baltă, aia a făcut! N-a venit la prânz să-și schimbe colega și nici la telefon nu ne răspunde. Ea crede că dacă l-a găsit p-ăla-n București, l-a prins pe Dumnezeu de-un picior! A prins o laie! I-o trage ăla bine-mersi la buci și-o aruncă ca pe-o zdreanță! răbufni femeia, cu năduf.

— Avea un prieten din București? se prefăcu Matache interesat, încercând să-și ascundă tremurul glasului.

— Naiba știe, așa i-a povestit ea fetii ăsteia, de-o schimba. Dar mi-e greu să cred, n-a mai ieșit cu nimeni de-o juma de an și acum, tam-nesam, uite cum apare Făt-Frumos, tânăr și bogat, cu apartament în Băneasa! În fine… Dar dumneata cine ești, de întrebi de ea? îl scrută patroana pe deasupra ochelarilor.

— Un fost vecin, doamnă, un fost vecin, spuse inspectorul încetișor, ignorând nodul din gât.

Poate comisarul avea dreptate, Lorena nu-i dăduse țeapă intenționat, poate chiar i se întâmplase ceva. Atunci simți cum palmele începură să i se răcească, iar pe tâmple să i se scurgă un firicel de transpirație. Traversă în goană, fără să se asigure, spre părculețul pentru copii de vizavi și

găsi, cu greutate, un loc liber pe o bancă, alături de două bătrâne. Fără să-l intereseze privirile lor nemulțumite, încercă să-și pună ordine în gânduri. Nu știa unde locuia fata, o condusese de câteva ori până în fața blocului, pe o străduță ce dădea din Cameliei spre Complexul Mic. Decise să ceară sprijinul superiorului său. Iordan era mai cerebral în astfel de cazuri; în plus, necunoscând fata, nu era nici implicat emoțional.

★

— Ce face aia, fă? întrebă Ronaldo în timp ce cobora ultima treaptă spre beci.

— Doarme, nu vezi? răspunse Argentina îndreptându-și bărbia spre fata blondă de pe pat.

— Nu doarme, fă proasto, te păcălește!

— Așa, și?! Dacă deschide ochii îi mai fut o palmă!

— Ai bătut-o, fă nebuno?

— Păi dacă striga…

— Auzi, du-te sus de-ți ia schimburi că plecați într-o juma' de oră. Iei Nissanu' ăl nou al lu' Burtosu'. Ai timp berechet să ajungi la Nădlac la prima oră, când iese ăla din schimb. Lu' asta-i dau io o pastilă de-aia să te-asculte. Îți mai pun câteva să ai la tine, în caz c-o apucă nebuneala. Și n-o mai bate, fă, peste față, că nu-mi mai dă ăia cât le-am cerut.

Ăla era momentul cel mare, când Argentina trebuia să decidă unde să ajungă cu fata și dacă mai voia sau nu să-și vadă bărbatul. Urcă în grabă spre bucătăria de vară, recapitulând locurile unde avea de căutat medicamente, bani și bijuterii. După ce le găsi, le ascunse printre haine și, cu un rucsac pe umăr, reveni în beci să preia marfa. Blonda stătea în fund pe marginea patului, cu ochii pironiți în ai lui Ronaldo. Acesta îi dezlegase lanțul de la picior, dar voia să se asigure că n-avea să creeze probleme pe drum.

— Dacă-ți dă prin capu-ăla prost să țipi sau să faci vreo belea, i-am luat gâtu' și lu' mă-ta și lu frac-tu! Faci ce-ți spune femeia mea și-o să-ți fie bine. Pui și tu un bănuț deoparte, mai vezi țări străine, mai simți o sculă de baștan din Occident…

— Hai, lasă, mă, că mă descurc! îl întrerupse Argentina. Ia, fă, de mănâncă ceva! Ține și sticla asta de apă!

Îi aruncă tinerei un sandviș învelit în folie de aluminiu și un bidon de jumătate de litru. Fata începu să muște și să mestece mecanic; lacrimile îi curgeau pe obraji spre bărbie, de unde cădeau pe sânii plini. Țiganca îi puse pe genunchi un pachet de șervețele.

— Nu mai plânge, fă proasto, c-o să fie bine!

Ronaldo o aprobă dând din cap, neștiind cât de departe mersese imaginația neveste-sii. Le conduse spre mașina parcată pe străduța dinspre grădină și, după ce împinse blonda pe canapeaua din spate, se asigură că Argentina blocase ușile. Îi făcu semn să coboare geamul și adăugă:

— Vezi că-l trimit pă Oase pă urmele tale până pă la Brașov, așa. După aia, dacă simți nevoia, sună-mă și caut băieți de prin Sighișoara.

— N-ai tu grijă, mă descurc! îl asigură Argentina, apăsând pedala de accelerație.

Avu grijă să respecte toate limitările de viteză de la ei, din Mimiu, până la ieșirea din oraș spre Câmpina. Când văzu reclamele de la Metro, auzi rugămintea fetei din spate:

— Am nevoie la toaletă! Te rog!

— Hai, mai ține-te nițel, că ieșim din oraș și opresc să te pișii într-un boschet.

— Nu, nu de-asta, nevoie mare, insistă tânăra.

— Te-oi fi cufurit de emoție că pleci cu mine-n lume, glumi Argentina cu jumătate de glas.

Parcă-parcă simțea și ea niște crampe. Pesemne șunca aia de pui de-o pusese-n sandvișuri nu fusese proaspătă. O luase prostu-ăla de la magazinul din cartier. Se lăsă pe spate, să relaxeze burta care dintr-o dată se umpluse de gaze. Râgâi zgomotos, bărbătește și încetini în dreptul benzinăriei Petrom. Cumpănise în minte posibilitățile: la benzinărie era trafic intens, putea trece neobservată printre zecile de clienți. La Metro, la ora aceea, nu prea mai erau cumpărători. Dădu prioritate unei mașini din sensul opus, traversă cele două benzi și parcă în spatele benzinăriei, spre motel.

— Haidi, fă, coboară! Fii atentă: cu mine intri, cu mine ieși, lipește dracului un zâmbet pă fața aia și hai, că mă scap! Ia stai așa, pune geaca asta pă tine!

După ce blonda îmbrăcă haina Argentinei, cea din urmă îi trase gluga peste cap. Vru să-i mai dea câteva indicații, dar primi un telefon de la Ronaldo.

— Ce faci, fă, ai luat-o razna?! Ce cați acolo?!

— O cat pă mă-ta! Ne-a luat căcarea de la șunca aia a ta, dar-ar boala-n poftili tale! S-o arunci dracului din frigider!

— Intră cu aia-n cabină, n-o lăsa singură!

— Ești nebun, mă, n-auzi că mă scap?! Trimite-l pă Oase să-și facă de lucru pe la rafturi, să stea cu ochii pă asta dac-oi mai întârzia io!

— Îl trimit, dă-te dreacu' de toantă! O dată te-am trimis singură și-atunci te-ai împiedicat!

★

Iordan încerca să tragă niște concluzii; se plimba, ca întotdeauna când era preocupat, de la un capăt la altul al camerei. Din fotoliul cu brațe de lemn, inspectorul-șef Matache îl urmărea și răspundea când era întrebat:

— Când ai vorbit ultima oară cu fata?

— Vineri după-amiază, înainte de a pleca din Ploiești. Mai avea o oră și ieșea din tură.

— Cum stabiliserăți să vă căutați după aceea?

— Urma s-o sun eu când ajungeam acasă. Am sunat-o, dar n-a răspuns. La al doilea apel, telefonul era deja închis.

— Zici că nici pe alte căi n-ai dat de ea: mail, Facebook, WhatsApp…

— Nu, șefu', pe Facebook e inactivă de trei zile jumate.

— Io zic așa: mâine dimineață vorbim cu colegii de la Evidența Populației, să facem rost de adresă. Roagă-te să stea legal aici, în oraș. După aia, cu cei de la Dispariții. Poate a depus cineva o plângere.

— Mâine dimineață?! întrebă Matache, dezamăgit.

— Păi, n-am auzit să aibă Evidența program de urgențe peste noapte, că nu-s dentiști, zâmbi Iordan, încântat de glumă.

— Mda, recunoscu tânărul, care sări în picioare când simți telefonul vibrând în buzunarul pantalonilor.

Se uită lung spre ecran. Comisarul veni alături de el și, peste umărul inspectorului, văzu un număr de mobil dintr-o rețea extrem de întinsă.

— Răspunde, Sorine! îl îmboldi.

— Nu știu numărul! se blocă celălalt.

— Lasă asta, dacă-i greșeală, închizi și gata! Mă lași pe mine? insistă Iordan întinzând mâna.

— Ei, nu… spuse Matache apăsând butonul verde.

Ascultă câteva secunde, apoi spuse cu glas sugrumat:

— Așteptați puțin, că nu vă aud prea bine!

Îl dădu pe speaker, făcându-i semn comisarului să se apropie.

— …benzinăria de la Petrom, aia de la Metro. Să nu vă supărați pe mine, dar nevastă-mea insistă…

— Nu mă supăr, doar vă rog să repetați, că n-am semnal prea bun aici! îl încurajă inspectorul.

— Nevastă-mea a intrat la toaletă, mă scuzați… Când a dat să tragă din hârtia de pe sul, s-a trezit cu-o bucată deja mâzgălită în palmă. La-nceput a vrut să-i înjure p-ăia de-acolo, da după aia a văzut că e un număr de telefon, numele Sorin și mai jos scrie „Ajutor” și „Lorel” sau „Loren”. Acuma, nah, am așteptat să ajungem acasă și-am sunat la număru-ăla.

— Foarte bine ați făcut, eu sunt inspector-șef Sorin Matache. Ne putem întâlni să-mi predați bucata de hârtie? Poate fi un indiciu foarte important într-o anchetă.

— Desigur, desigur! încuviință celălalt, pătruns de importanța pe care i-o conferise o bucățică de hârtie igienică.

Matache ceru adresa apelantului și termină convorbirea îmbujorat, stăpânit de sentimente contradictorii. Nici nu știa ce era mai important: faptul că Lorena nu-și bătuse joc de el sau că fata era în pericol, iar singurul la care se gândise că ar fi putut-o ajuta era el. Bine, putea să-l fi ales datorită ocupației, știind că dispunea de ajutorul autorităților, dar nu voia să ia în calcul acea posibilitate.

— Ce faceți, șefu’? îl întrebă pe Iordan, văzând cum acesta începe să-și caute hainele și actele.

— Merg cu tine, ce să fac?! Doar nu te-oi lăsa singur. Nu te băteam eu la cap s-o cauți?

Luară un taxi până pe strada Bobâlna, unde locuia bărbatul care sunase. Era destul de aproape de centru, ar fi putut ajunge pe jos în mai puțin de zece minute, însă aveau nevoie de mașină și ca să se-ntoarcă la birou. Presimțeau că urma o noapte lungă.

★

— Am mandat pentru camerele din benzinărie! exclamă Matache plin de entuziasm. Și mai am și două cafele fierbinți!

Închise ușa cu călcâiul și puse un pahar aburind în fața lui Iordan. Acesta mulțumi mormăind. Continuă, nedezlipindu-și ochii de pe monitor.

— Am sunat la comandant, am raportat un posibil caz de răpire și am solicitat ajutor de la Dispariții și Evidență. Mi-a dat două numere de telefon. Știi ce mi-au răspuns ăia? Că mai sunt câteva ore până dimineață, să am răbdare, ce, la mine-n București sunt servicii non-stop, ca la gară?

— Pe bune?!

— Da, iar io le-am zis că până dimineață fata aia poate fi scoasă din țară. Să sperăm că i-am convins. Tu ce faci?

— N-am răbdare să-mi trimită înregistrările de dimineață, merg la ei, poate-i conving să le vizionez acolo. Iau un interval de vreo jumătate de oră, hai – o oră înainte să intre femeia aia. Dacă pe camerele din interior o recunosc pe Lorena, mă uit la cele de-afară, să văd mașina cu care-a venit. E mult mai simplu s-o dăm în urmărire.

— Da, e, numai să nu fie șmecheri d-ăia care le schimbă, le sucesc… în fine, vedem noi!

— Io am zburat! anunță inspectorul-șef înainte de a părăsi încăperea.

În mai puțin de un sfert de oră, inspectorul-șef Matache găsi pe înregistrări o femeie cu semnalmentele Lorenei, dar purta o jachetă cu glugă ce împiedica identificarea. O luă în sens invers, căutând pe camerele de exterior mașina din care coborâse acea femeie. O văzu, însoțită de o alta, de asemenea cu capul și jumătatea superioară a feței acoperite. Din numărul mașinii, un Nissan Juke, distinse doar 8-BRT, însă se grăbi să-și anunțe superiorul despre marcă și grupul de litere. În scurt timp, primi un telefon de la comisar.

— Vino încoace, am dat mai departe, la Serviciul înregistrări Auto, ce mi-ai trimis tu. Dar vino repede.

Fără nici cea mai mică bănuială, Matache luă DVD-urile și semnă un proces verbal de predare-primire, apoi

se grăbi spre sediul Poliției de pe Vasile Lupu. Deschise ușa zâmbitor, simțind că era cu un pas mai aproape de găsirea fetei. Îl îngrijoră uitătura lungă a lui Iordan, însă se așeză încrezător pe scaunul din spatele biroului.

— Ați găsit adresa fetei? Ați vorbit cu cineva?

— Da și da, primi un răspuns monosilabic.

— Și?

— Mama ei vine încoace. Știa că Lorena e la București, a bănuit că și-a prelungit șederea, de-aia nu s-a impacientat. Dar nu de-asta te-am chemat.

— Dar…?

— Uite de-asta! spuse și derulă pe monitor o știre înregistrată. Lipseau primele minute, însă lui Matache îi fu de ajuns să audă: „…pe raza pădurii Bogata, conducătorul auto a pierdut controlul volanului, a pătruns pe contrasens, apoi s-a rostogolit în râpă. Organele sosite la fața locului suspectează că incendiul ulterior și chiar pierderea direcției de mers au fost cauzate de o defecțiune tehnică”.

— Mașina e…?

— Un Nissan Juke negru.

— Ptiu, drace! Și victimele? întrebă Matache, gâtuit de emoție.

— Aici e ciudat: ori sunt complet arse, ori nu există.

— Chiar așa? se aplecă inspectorul peste masă, să mai deruleze o dată imaginile.

— Mda, aștept un răspuns de la un coleg din Brașov. L-am sunat când am văzut știrea. E posibil să fi supraviețuit. Numai că, într-un compartiment secret al portbagajului, au rezistat niște punguțe cu praf alb. Așteaptă date de la laborator. Eu am mers și pe filiera mașinii. Îi caută proprietarul, chestii de-astea… Uite, că mi-a intrat un mail!

Iordan își puse ochelarii și începu să citească: „Ginel Popoacă, zis Burtosu’, domiciliat pe strada Rafinorilor o sută nu-știu-cât, recidivist, condamnat pentru furt, înșelăciune, vătămare corporală gravă, proxenetism…”

— Ei, uite că băieții ăștia de la Circulație și-au depășit atribuțiile, nu le mai zic nimic… conchise comisarul.

— Să mergem! sări Sorin Matache.

— Unde?

— La Popoacă, să vedem, a condus el sau nu, a dat mașina cuiva…

— Eu zic să te calmezi. Pe Rafinorilor nu intri fără mascați. Hai să facem o cerere la comandant.

— De unde știți?

— Din instruirea aia de două zile de la începutul detașării noastre. Ăia, acolo, nici acte n-au, nici curțile nu se știe ale cui sunt, de unde până unde se-ntind. Povestea un tip de la Permise auto că s-a mutat pe o stradă adiacentă, dar tot pe-acolo și, din tot orașul, e o singură pizzerie care face livrări la domiciliu în zonă. Dar și aia ia o suprataxă. Îți dai seama?

— Am uitat, recunoscu Matache.

★

Matache și Iordan coborâră din dubă în spatele jandarmilor mascați, înarmați cu scuturi și armament de intervenție în forță. Unul dintre ei ciocăni la ușa metalică a casei cu etaj. Strigă tare, de câteva ori: „Poliția! Deschideți!" apoi, ajutat de un coleg, propti un berbece în dreptul încuietorii, își luară avânt și pătrunseră în casă. Pe o fereastră din spate, un bărbat masiv căzu în brațele a doi jandarmi, în timp ce o femeie țipa de zor să nu-l omoare, că n-a făcut nimic. Iordan ignoră telefonul din buzunar. Era pe vibrații și sunase de peste douăzeci de ori. Mai simți un tremur scurt, ca de mesaj scris, și se opri. Urmărea acțiunea în urma căreia proprietarii casei erau conduși spre o mașină cu însemne oficiale. De prin casele din jur începură să iasă vecini curioși care înjurau forțele de ordine, ba chiar amenințau cu tot felul de nenorociri ce se vor abate asupra capetelor celor care se iau de oameni nevinovați.

— Tu ești Ginel Popoacă, zis Burtosu'? întrebă Iordan.

— Io-s! răspunse bărbatul, privind de sus comisarul.

— Ai un Nissan negru cu număr BRT?

— Am avut!

— L-ai vândut? L-ai făcut cadou?

— Nu, mi l-au furat!

— Hai, lasă-mă! Ce nenorocire! Când s-a întâmplat asta?

— Naiba știe, aseară…

— Ai reclamat furtul?

— Ete na… stăteam io după Poliție… Mi-l aduce băieții mei!

— Din păcate, nu mai au ce. Ăla care l-a luat n-a avut parte de el. L-a prăpădit. Cu tot cu șofer. Dar s-ar putea să mai recuperezi ceva: niște punguțe cu făină sau bicarbonat… tu știi ce-aveai prin portbagaj.

— Io?! N-aveam nimic, să moară mama! păli Burtosu' și păru să piardă câțiva centimetri din înălțime.

— Lămurim asta la sediu. Să mergem, băieți! O luăm și pe doamna! făcu semn comisarul spre cei doi.

Abia când porniră înapoi spre oraș comisarul văzu că avea două apeluri de la colegul din Brașov și un mesaj: „Nu sunt victime. Mașina e goală". I-l arătă și lui Matache, care suspină ușurat.

— O dăm în urmărire, șefu'?

— O dăm, Sorine, numai s-ajungem la sediu, să raportăm comandantului. Hai, mă, că sunt șanse mari s-o găsești. S-o cerți că ți-a dat țeapă, ție, băiat frumos și deștept de Băneasa…

★

Lorena se întinse îmbrăcată sub pilotă. Se întoarse cu spatele la cei doi, prefăcându-se adormită. Probabil asta ar fi trebuit să facă după pastilele pe care i le dădea Argentina. Înghițise una singură; pe celelalte le ținuse sub limbă, rugându-se să nu se topească. Le scuipa în palmă și le fărâmița când nu se uita nimeni la ea.

Fata bănuia că, într-un fel sau altul, planurile se schimbaseră. Femeia îl sunase pe Oase pe drum și stătuseră de vorbă vreun sfert de oră într-o parcare. Îi dăduse un teanc mare de bani, apoi îl îmbrățișase tandru, întârziind în brațele lui. Pe ea o speria statura lui ciolănoasă, pielea întunecată și uitătura mai mereu încruntată. Nu înțelegea cum cealaltă se poate uita la unul ca Oase, când Ronaldo era mult mai arătos și chiar mai tânăr.

Ea n-avea decât să aștepte ca cineva să găsească numărul lui Sorin scris pe hârtia igienică la benzinăria din Ploiești. Se gândise să lase astfel de semne prin mai multe locuri, numai că după prima încercare vârful creionului se tocise de tot, nici măcar numele nu și-l scrisese complet. Era posibil ca persoana care l-ar fi găsit să-l arunce. Da, era posibil, dar Lorena, de când se trezise din somnul dat de injecțiile Argentinei, hotărâse să se agațe de cel mai mic firicel de speranță, să speculeze orice amănunt.

Căutase în mașina bărbatului un pix sau măcar un obiect ascuțit, însă nu găsise nimic. O lăsaseră acolo, iar ei aruncaseră mașina femeii într-o râpă și-i dăduseră foc. Plecaseră cu mașina lui, toți trei, spre Rupea. Oase avea acolo o mătușă. Avea să-i găzduiască vreo două-trei zile.

Auzi, ca prin vis, șoaptele Argentinei:

— Tu crezi că frumusețea te face fericit, Oase?

— Știu io, fă… Mi-e să nu mă-mbârligi, recunoscu bărbatul.

— Hai că ești prost! Aș risca atâta dacă n-aș vrea și io un om să stea lângă mine în fiecare noapte? Unul credincios, să nu-l caut din muiere-n muiere?

— Vorbești frumos, da' Ronaldo…

— Ronaldo-i departe, dă-l încolo. Tu ești aci, io la fel. Ia uite, de când n-ai mai pus mâna p-o țâță?

Lorena adormi, nevrând să-și imagineze nimic dincolo de gâfâielile celor doi.

★

Inspectorul-șef Matache se întinse, căscând, pe spătarul scaunului. Închise ochii, dar îi deschise repede. Se temea să aținească. Din moment în moment ar fi putut sosi vreo veste.

— Măi Sorine, du-te, tată, la culcare! îi sugeră comisarul Iordan.

— Nu mă duc, mai stau, poate…

— Promit să te trezesc imediat ce aflu ceva!

— Promiteți? se asigură inspectorul.

— Mă știi doar!

— Bine, mă duc în vestiar la băieții de la Circulație. Au o bancă și-o saltea acolo.

— Bine și-așa! Hai, fuguța! Uite, fata ta e pe posturile naționale! Trebuie s-o fi văzut careva.

★

Lorena simți o mână pe talie, pe deasupra pilotei. Încercă să-și păstreze același ritm al respirației, să aștepte.

Argentina oftă adânc. Nu mai fusese cu alt bărbat în afară de Ronaldo, iar disperarea lui Oase îi provocase greață. Se prefăcuse încântată, extaziată, îl primise în ea și-l scosese la timp acolo, pe covorul de iută al mătușă-

sii. Îl privise în ochi, îi zâmbise, în timp ce se gândea cam câte pastile să-i piseze în mâncare ca uriașul să-i mănânce din palmă, de-a dreptul. Aveau să plece spre Maramureș. Într-un refugiu, pe întuneric, n-avea decât să-i tragă pistolul de la brâu, să-l împuște și să-l arunce într-un boschet. Eventual să-l îngroape, dacă avea timp. Apoi să plece cu mașina lui și să-și vadă de viață cu blonda. Pentru cât timp? Cât i-ar fi fost dat. Mângâie talia blondei, simțind aceeași căldură în stomac ca atunci când o-ncălecase și se înfruptase din sânii plini, rotunzi.

★

Bătrâna ciocăni încet în ușă, șoptind:

— Iancule, mamă, vino că nuș' ce-are butelia, îmi pare că scapă pe la ventil!

Lorena își impuse să nu tresară; deci așa îl chema pe Oase: Iancu. Auzi bombănelile bărbatului trezit din somn, oftatul adânc al Argentinei, care se întoarse cu fața în sus, dormind adânc.

Când Oase descuie și întredeschise ușa, un jandarm îndepărtă bătrâna, iar altul îl imobiliză, nedându-i timp să reacționeze. Îl scoase pe holul îngust, apoi fu preluat de altul, care-l încătușă și-l urcă în dubă. Alți patru pătrunseră în încăpere strigând:

— Poliția! Mâinile la ceafă!

Lorena se supuse imediat; cealaltă femeie, năucă, încă mai căuta actele, sau pistolul lui Oase, sau cine mai știe ce. O ajutară jandarmii să se ridice și o duseră, încătușată, în altă mașină, din care doar îl putea vedea pe Oase. Se uită lung la el și-l scuipă, jurând răzbunare.

Fata blondă se aruncă în brațele polițistului în civil.

— Sorin, ce frică mi-a fost!

— Sunt mândru de tine! Ai făcut exact ce trebuia! Tu și baba asta fricoasă care te-a văzut la televizor și n-a vrut să intre în păcat!

9. Confesiuni

Noaptea trecuse greu pentru Toni Iordan. Una câte una, regăsise aproape toate zilele detașării la Ploiești. Știa cum arăta camera de hotel în care stătuse, localurile unde mersese cu Matache în căutare de ciorbă de burtă sau de vin fiert, ce culoare avea mobilierul din biroul de pe Vasile Lupu. Însă nu bucuria recăpătării memoriei îl ținuse treaz, ci un soi de revoltă, de furie vag direcționată spre Dan și spre inspectorul-șef deopotrivă.

Aștepta cu nerăbdare o oră rezonabilă la care să-și sune prietenul. Pe la nouă, după ce trecu vizita medicilor, îl chemă pe Dan la spital.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, am citit… chestia aia.

— Și? întrebă celălalt emoționat.

— Și… nimic. Trebuie să stăm de vorbă.

Așa îi spunea tatăl lui când se întorcea seara de la cârciumă. Dacă Toni nu dormea, era convocat în bucătărie, unde Iordan-tatăl își mai punea un pahar cu vin, așa, ca să fie. Își privea fiul cu ochi tulburi și, neținând cont de sfaturile soției, voia să afle de ce făcuse băiatul cinci absențe pe trimestru, de ce luase doar șapte în teza la fizică, de ce întârziase în urmă cu două săptămâni. Răspunsurile ar fi fost: pentru că toți colegii chiuliseră și nu putea să rămână singur în clasă ca un prost, pentru că nu-i plăcea fizica și nici n-o-nțelegea, pentru că mersese de mână cu o fată pe sub teii din cartier. Dar el nu le dăduse niciodată. Stătea spășit, așteptând să fie trimis la culcare.

În cele mai bune cazuri se alegea cu o prelegere dezlânată despre valorile tineretului sau absența lor, despre chinul unui tată de familie de a aduce un ban în casă ori despre datoria de a-și găsi rapid o slujbă dacă nu intra la Academie. În cele mai rele cazuri, prelegerea se încheia cu două palme zdravene, ca pramatia să știe cine-i șeful.

Comisarul Iordan nu-și bătuse copiii. Poate-ar fi meritat o urecheală câteodată, ori măcar o zguduială așa, de formă, cât să-i sperie. Darius și Miruna nu crescuseră speriați. Nu fuseseră convocați la discuții de un tată

clătinându-se pe picioare, să dea socoteală pentru greșeli, note sau absențe.

— Gata, Toni, am venit cât am putut de repede, se auzi Dan gâfâind.

Iordan îl invită pe scaun. Nu știa cum să înceapă.

— Ia zi, s-a întâmplat ceva? insistă noul venit.

— S-a-ntâmplat… recunoscu comisarul.

— Nu mă fierbe! Zi!

— Partea bună e că mi-am reamintit. Pe lângă asta…

— Nu ți-au plăcut?

— E complicat. Ele, ca povestiri, sunt bunicele. Confuz cum eram, citeam ca unul oarecare, așteptând deznodământul. Foarte rar am avut parte de flashbackuri. Numai că personajul ăla al tău, care-mi poartă numele și gradul, pare cam disperat. Cam zăpăcit de-o femeie care nu-i e nevastă, cam… Asta v-a povestit Matache?

Dan începu să râdă în hohote. Sub privirile uimite ale comisarului își șterse o lacrimă și răspunse printr-o întrebare:

— Tu crezi c-am scris despre tine? Adică da, am scris, dar am băgat și niște vrăjeală.

— Nu mai înțeleg nimic! Despre cine ai scris?

— S-o luăm ușor. E adevărat că inspectorul-șef ne-a furnizat datele cazurilor, însă le-am spus autorilor să scrie o copie de rezervă, cu nume schimbate, mă rog, înțelegi tu. Faptele sunt prea recente să le stoarcem noi de povești. Am speculat.

— Nu mi-ai spus, totuși, despre cine ai scris.

— Poate c-am scris despre mine, Toni, despre un bărbat oarecare trecut de prima tinerețe, care dintr-odată se îndrăgostește ca la optișpe ani și se bucură de asta încercând să ducă două sau mai multe vieți paralele, să meargă pe sârmă cât mai e interesant sau cât îl mai ține jucăria.

— Du-te, mă! făcu Iordan. Deci… tu?

— Poate că da. Am muncit din greu să-mi fac casa aia la Otopeni, mi-am deschis editura, alerg de nebun și… mi s-a-ntâmplat!

— Și-acum îmi spui?!

— Păi, îți eram dator, după ce te-am fiert cu manuscrisul.

— Mda, ai dreptate, recunoscu Toni Iordan. Ce se va-ntâmpla cu povestirile?

— Nimic. Le voi ține în sertar, alături de copiile de rezervă. Dacă vrei, vreodată, să le vezi pe hârtie, îmi spui.

— Așa, pur și simplu? Ziceai ceva de-o lansare, de…

Dan dădu din mână.

— Stai liniștit! Oamenii sunt mai importanți decât poveștile!

— Te-aș scoate la o bere, dar…

— Te scot eu după ce te refaci, promise oaspetele.

— Pe mine tot mă frământă ceva.

— Spune!

— De speculat, ați speculat mult sau par un pic disperat?

— Toni, nu mă face să râd iar cu lacrimi. Am inventat un polițist. Nu puteam să scriem despre Matache, că nu credea nimeni c-ar exista. El e un James Bond la tinerețe. Te-am ales pe tine. Dacă duceai gunoiul în fiecare zi, aspirai prin casă alături de consoartă și făceai teme cu copiii seară de seară în timp ce rumegai în minte rezultatele anchetelor, o dădeam în proză de-aia comunistă, cu cetățeni exemplari. Am exagerat și recunosc că m-am gândit la asta: dacă numele sau faptele-alea nu ți-ar fi spus nimic, poate ai fi fost intrigat, chiar furios, și-ai fi săpat în minte după mesajele sau vorbele unei femei. Poate chiar te-ai fi întrebat dacă ea există cu adevărat, dacă v-ați tras-o și nu-ți mai amintești.

— Se pare că ți-au ieșit amândouă. Mă tot întrebam cine e Denisa și făceam planuri de tortură pentru Matache.

— Recunosc, sunt tare mândru de asta! Sorin n-are nicio vină, faza cu femeia îmi aparține în totalitate. Dacă te răzgândești, cumva, în privința publicării…

— Nu te-ntinde! îl amenință Iordan. Vrei să mă spânzure nevastă-mea în fața Poliției Capitalei?

Telefonul comisarului emise un sunet scurt și ambii bărbați îl priviră cu speranță. Ușurat, oaspetele abia aștepta să plece.

— Eu mă retrag! Mai vorbim! Sună-mă dacă ai nevoie de ceva sau dacă te plictisești, spuse Dan îndreptându-se spre ieșire.

— O s-o fac, îl asigură comisarul.

Citi, nerăbdător, mesajul abia sosit: „Iartă-mă, baby, am fost la mama. Am adus-o în București, la spital. *Miss you too*!” În mod ironic, fantezia editorului se împletea

oarecum cu realitatea lui. Doar că femeia se numea Andreea. Toni Iordan zâmbi, oftă adânc și se afundă în pernă. Faza aia cu fluturii din stomac nu era vrăjeală de momit cititorii, cum zicea Dan. Îi simțise prima oară prin clasa a zecea, când se îndrăgostise de Oana. Avea păr lung, negru, și ochi la fel de întunecați. Mirosea a parfumuri scumpe, aduse de taică-su de-afară. Băuseră Havana Club, lichior galben și gros, apoi se întinseseră unul spre celălalt și se sărutaseră îndelung.

Iordan ațipi, lăsându-se pradă unui vis frumos în care ancheta dispariția unei actrițe. Mai apucă să se întrebe doar ce-i pusese asistenta în perfuzie de-și amintise, dintr-o dată, atâtea lucruri pe care le crezuse pierdute.

Mulțumesc:

Soțului meu Nicu pentru înțelegere și lămuririle de ordin tehnic;

Băieților mei Adi și Alex, doi fii minunați;

Domnului Bogdan Hrib care mi-a lansat prima provocare: de a scrie un text polițist;

Domnului Michael Haulică pentru a doua provocare: de a îndrăzni mai mult;

Colegului Lucian Dragoș Bogdan care și-a lăsat deoparte lumile fantastice pentru a citi / corecta / comenta „patimile” comisarului;

Tuturor celor care, de-a lungul vremii, m-au susținut, încurajat, criticat, sfătuit;

Ție, cititorule, cu speranța că vei regăsi în text câteva locuri cunoscute.

TEODORA MATEI
ÎN MINTEA COMISARULUI

O bătrână găsită moartă în apartament, o defecțiune la gaze și un Casanova mort pe canapeaua din sufragerie, o tentativă de omor, o tânără femeie, victimă a unei rețele de prostituție, și un băiat răpit. Se dau toate acestea împreună cu doi polițiști bucureșteni, detașați la Ploiești. Iar ce rezultă face parte din ceea ce va fi numit cândva „stilul Teodora Matei”.

TEODORA MATEI

ÎN MINTEA COMISARULUI

O bătrână găsită moartă în apartament, o defecțiune la gaze și un Casanova mort pe canapeaua din sufragerie, o tentativă de omor, o tânără femeie, victimă a unei rețele de prostituție, și un băiat răpit. Se dau toate acestea împreună cu doi polițiști bucureșteni, detașați la Ploiești. Iar ce rezultă face parte din ceea ce va fi numit cândva „stilul Teodora Matei".

De acelaşi autor:

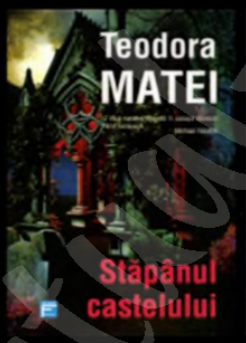

Recomandare:

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-749-

Mystery & Thriller Festival

TRITONIC

Foto coperta 1 © Libux77 | Dreamstime

Virtual Project

Table of Contents

1. Amnezia și capcanele ei
2. Curiozitate
3. Caise și mărgăritar
4. Decepție
5. Prea multă dragoste
6. 305
7. Nerăbdare
8. Argentina
9. Confesiuni

Table of Contents

1. Amnezia și capcanele ei 5
2. Curiozitate 10
3. Caise și mărgăritar 29
4. Decepție 32
5. Prea multă dragoste 55
6. 305 59
7. Nerăbdare 81
8. Argentina 83
9. Confesiuni 109